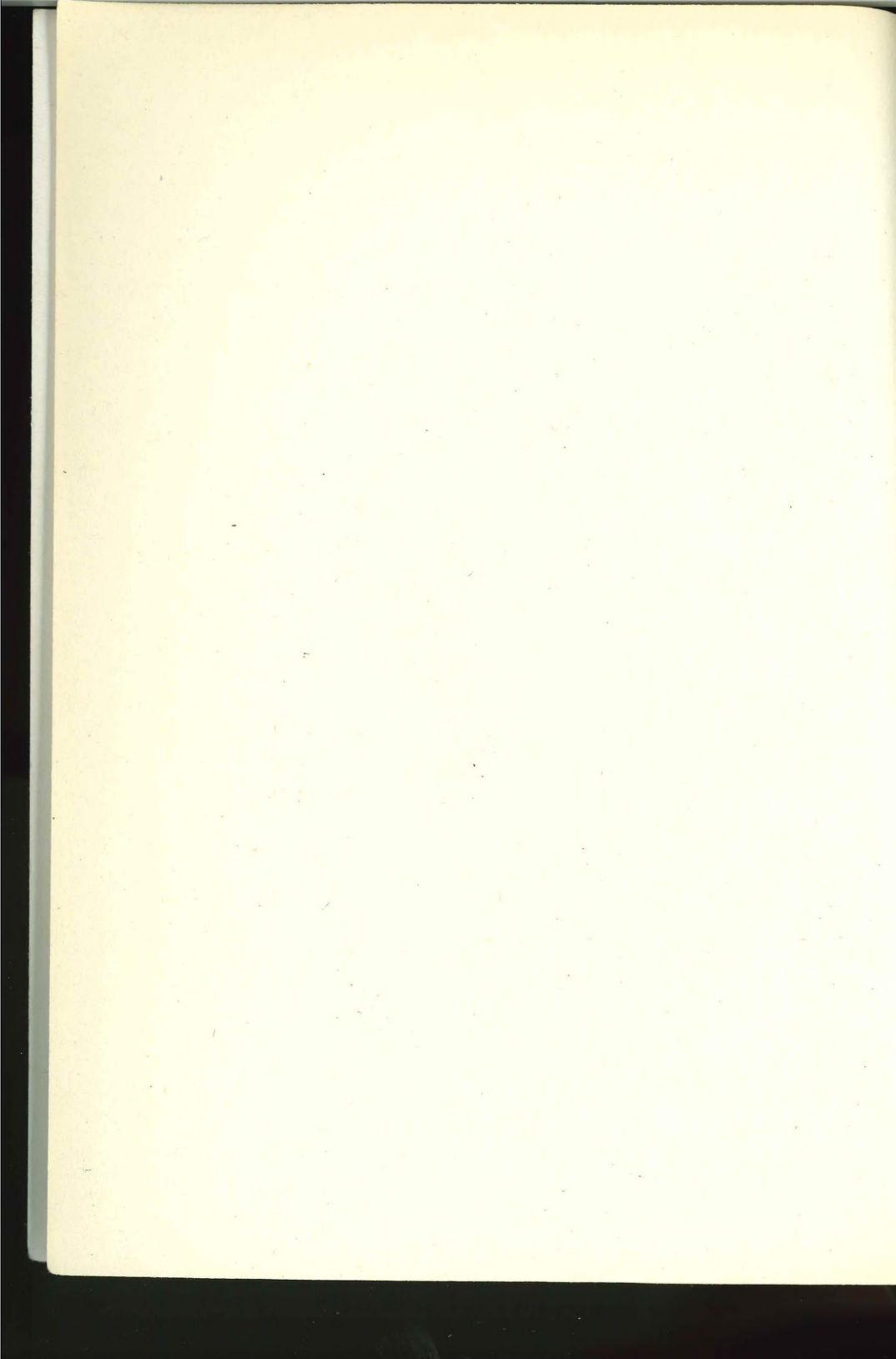

KAREL WEINFURTER LÉČBA PŘÍRODNÍMI SILAMI

KAREL WEINFURTER

LÉČBA PŘÍRODNÍMI SILAMI

Jak využít autosugesce,
telepatie a koncentrace

Karel

Weinfurter

LÉČBA PŘÍRODNÍMI
SILAMI

J. W. Hill

ISBN 80-86427-05-6

ÚVOD.

Slavný středověký magik a okultista, zasvěcenec vysokého stupně, Cornelius Agrippa z Nettesheimu napsal v jednom svém díle nesmírně důležitou větu: »Nos habitat, non tartara, et nec sidera coeli, Spiritus in nobis, qui viget, illa facit.« To znamená: »Vše to činí duch v nás, obývající nás, který bdí a nikoliv mocnosti pekelné, anebo kruhů nebeských.« V této větě jest obsažen základ celých okultních nauk, neboť je jí řečeno, že největší moc světa, veškeré síly přírodní, veškeré mocnosti magické, čili hermetické nebo okultní, jsou soustředěny v našem nitru, totiž v onom Duchu, který vše oživuje, který v nás sídlí a který stále bdí a o němž pravil svatý Pavel, že jsme Jeho chrámem. V některých lidech existuje tento duch, čili křesťanským výrazem Duch Svátý, obrazně řečeno v podobě nepatrné jiskřičky, která je zahalena těžkými mraky zevní osobnosti. V jiných lidech je rozdmýchána tato jiskřička v malý plamének, který již počíná probleskovati vnitřní tmou, a zase v jiných lidech plápolá již toto duchovní světlo božským ohněm a září jako slunce. Těchto posledních je, bohužel, pořádku, a jsou to ti Mistři, o nichž tvrdí všechny okultní školy a tradice od starověku až k dobám moderním, že řídí vývoj našeho pozemského světa a pokrok celého lidstva.

Mezi naším zevním vědomím, mezi naší pozemskou osobností a tímto duchovním světem je u průměrného

člověka ohromná propast, které nelze překlenouti nikde a nikdy zevním rozumem, protože zevní rozum k tomu nestačí. Je to příliš kratounký můstek, který sahá jen na píd' do prázdna a nemůže tedy býti lávkou, po které bychom přešli k onomu nesmírnému božskému světu, jež je nás tak vzdáleno, ale které přece je nám tak blízko, neboť sídlí v našem nitru.

Přesto však spojení člověka pozemského s člověkem božským čili spojení zevního a vnitřního já jest možné a právě zmínění Mistři je dosáhli. Tohoto spojení může dosáhnouti každý člověk, a sice vírou a mystickým cvičením, které jsem popsal v některých svých knihách, zejména v »Ohnivém Keři«. Ale člověk není složen pouze z hmotného těla a z onoho nesmrtelného božského plamene, který tělo oživuje a jehož odleskem je náš zevní rozum. Člověk je bytostí složenou ze sedmi základních principů, které se vzájemně prostupují, až na tři poslední, jak bude později vysvětleno, neboť tyto tři poslední mají v člověku svá určitá sídla.

Aby byly pochopeny další výklady, je nutno čtenáři podati v krátkých obrysech vysvětlení tohoto niterného složení člověka, bez kterého bychom nemohli žíti ve svém hmotném těle ani vteřiny, poněvadž celá naše zevní i vnitřní soustava je založena na přesné harmonii těchto sedmi částí. Jakmile vzejde nějaké porušení tohoto souhlasu, byť bylo sebemenší, nastane ihned, buď v duši nebo těle reakce a tím je porušena i rovnováha a obvykle pak následuje menší či větší potíže tělesná, kterou nazýváme nemocí.

Z předcházejícího vidíme, že každá choroba není ničím jiným, než porušením rovnováhy nebo harmonie.

Tuto poučku necht' si čtenář zapamatuje!

Máme-li však udržovati harmonii nebo rovnováhu svého nitra, musíme míti o svém složení jakousi představu a nevsímatí si pouze hmotného svého organismu,

jako se děje obvykle. Kdo totiž se domnívá, že jeho osobností je pouze jeho hmotné tělo, žije v naprostém klamu a tento klam se více méně m s t í — neboť, nezapomeňme, že v ě d ě n í jest mocí! Dnes jest již marné veškeré úsilí starého materialismu a racionalismu, udržeti lidstvo v bludu, který se rozšířil po velké revoluci francouzské, jako by člověk byl jen inteligentním zvířetem a jako by neexistovalo nic — kromě hmoty! I moderní práce školní vědy došly k nezvratnému přesvědčení, že jsou ještě světy jiné, neviditelné a našim hrubým smyslům nepostřehnutelné, které existují mimo nás a také v n á s a okultní zkušenosti dokázaly n e s č e t n ě k r á t e, že vlastně svět n e v i d i t e l n ý je základem světa viditelného a že naše osobnost je prvkem duchovním a nikoliv hmotným.

Nejlepším důkazem velikého pokroku okultních nauk v posledních letech jest okolnost, že ke studiu neznámých, psychických sil a okultních zákonů byly již zřízeny universitní stolice, a sice před několika lety v Bostonu v Americe a v posledních měsících také v Bernu ve Švýcařích. To jsou fakta, s nimiž se musí smířiti každý člověk vzdělaný i nevzdělaný, třeba byl nejurputnějším materialistou.

Vraťme se však k našemu tematu. Člověk se skládá ze sedmi, řekl bych součástek, ale vlastně principů, které stojí na různých úrovních onoho základního elementu, kterému říkáme všcobecně h m o t a. Ale hmota má různé stavy skupenství od hrubého, tekutého, plynného, étherického, až k mnohým vyšším stupňům, jež naprosto unikají našim smyslům, které jsou organizovány jenom pro vnímání našeho hrubého zevního světa, takže oněch vyšších stavů hmoty nemohou postřehnouti.*) Základních skupenství hmoty jest sedm —

*) Tak zvaná činnost radiová (radioaktivita), jakož i »zářící hmota« Crookesova, patří do vyšších skupenství hmoty.

(Pozn. spis.)

právě tak jako principů v člověku a každý tento princip odpovídá svým složením jednomu skupenství hmoty. Při tom ovšem nemám na mysli naše známé stavy hmoty, jako tekutiny, plyny a hmotu pevnou, neboť to vše náleží vlastně světu materiálně hrubému.

Prvním principem člověka jest h m o t n é t ě l o. Již naše hmotné tělo jest vlastně nesmírně komplikovaným činitelem v celém stvoření, neboť je to ohromná továrna fyziologicko-chemická, vedená však vyššími silami, o nichž moderní věda nemá dosud ani ponětí. V našem těle pracuje spousta rozmanitých sil, které jsou z části vědecky známy, ale z větší části jsou jen tušené nebo neznámé, nebo dokonce popírané. Tento fakt jeví se rozmanitými tělesnými stavy a vlivy, které sice člověk pocítuje, ale jichž si nedovede vysvětliti. Rovněž různé stupně našeho vědomí jako vědomí zastřené, mdloby, a hlavně spánek, jsou výsledkem jistých vyšších sil, které unikají každému hmotnému badání. Ale i samotná fysická a fyziologicko-chemická a biologická práce našeho organismu je pro člověka nezaslepeného falešnou filosofií některých lidských jedinců, naprostým důkazem o existenci centrálního vedení této ohromné továrny našeho těla, o existenci ústředního ředitele, jehož moudrost a síla převyšuje vše, co si člověk může představit. Kdo bude sledovati další moje vývody, založené na nejstarších tradicích z doby Atlantovců, starých Egypťanů, Asyřanů, Peršanů a jiných kulturních národů, musí dojíti ku přesvědčení, že tito národové stejně jako středověcí okultisté a alchymisté věděli o těchto záhadách člověka mnohem více než naše přechválená a nadsazená moderní kultura, které se, bohužel, však dosud nepodařilo m o r á l n ě podepřít ani jediného člověka. Neboť kultura vědecká není kulturou srdce, nýbrž jen zevního rozumu, jenž může sice zdánlivě oslňovati, ale ve skutečnosti je elementem časným, velmi proměnlivým a pochybným. Co dnes

věda tvrdí a co považuje za neomylnou pravdu, bude zítra smeteno s povrchu země a nahrazeno nějakou novou domněnkou, ale pravdy, s k u t e č n é p r a v d y, po které lidstvo tak touží celé věky, nelze, jak praveno, zevním rozumem nikdy dosáhnouti.

H m o t n é t ě l o je nástroj nejvyšš dūmyslně složený a dokonalý a byl Bohem svěřen člověku, aby jej šetřil, aby s ním zacházel moudře a správně, neboť lidské tělo jest zevním výrazem naší duše, jak bude dále objasněno, a protože duše je zase odleskem božského já, čili onoho vnitřního nesmrtelného plamene, jest správně a pravdivě psáno v Písmu, že Bůh stvořil člověka ke svému obrazu. Ale to platí především o lidském těle, dokud je z d r a v é. Je-li lidské tělo churavé, tu se již věru nepodobá obrazu božímu — protože v něm byla porušena harmonie.

Kdo je tedy tělesně i duševně zdrav, nechť si váží nadevše tohoto velikého požehnání a nechť si upraví svoji životní dráhu podle všech hygienických zásad, jež jsou mu dosažitelný — jinak pozná — až bude trpěti — že v mnohém chyboval. Není však úkolem této knihy všímati si těla zdravého, nýbrž chorobného a hlavně takového, jehož n e r v o v á soustava nějak utrpěla a zároveň ukázati k cestám, jimiž lze zjednati jistě a bezpečně n á p r a v u, totiž zjednati zase všeobecnou rovnováhu mezi zevním, hmotným tělem a jeho vnitřními silami. Tolik o hmotném těle.

Druhým principem člověka je tělo astrální. Tento výraz znamená vlastně »tělo hvězdné« a slovo to bylo přijato do slovníku moderního okultismu ze středověkých spisovatelů, hlavně slavného Mistra tajných nauk a lékaře Theofrasta Paracelsa, který tento princip pojmenoval »hvězdným tělem« proto, že toto jinak neviditelné a jemné éterické tělo za jistých okolností, když člověk je vnitřně alespoň trochu probuzen, když totiž obrátil svoji pozornost do svého nitra místo

navenek, je n o m do světa hmotného, září podobným modravým, stříbřitě se mihajícím světlem jako hvězdy. Kdo má otevřeno niterné oko, čili kdo v sobě probudil vnitřní zrak, vidí pak astrální tělo u takového duchovně založeného člověka zářiti oním světlem. U ostatních lidí je astrální tělo temné a má barvu šedou, až černo-hnědou.

vibrace
22222

Astrální tělo je podstaty velmi jemné, je slo-
ženo z vyššího stavu elektronů, které mají v něm
úžasné napětí a jejich víření převyšuje mnohokráte
rychlé pohyby elektronů hmotných.*)

Čím vyšší úroveň, tím rychlejší jest pohyb těchto
elektronů, tím vyšší mají napětí a tím jemnější je látka,
kterou vytvářejí. Ve vyšších světech jsou tyto síly tak
ohromné a látky tam existující jsou tak jemné, že je prá-
vem můžeme nazvat z lidského stanoviska nehmotnými,
ale ve skutečnosti je látka všude i ve světech nejvyšších.

Astrální tělo není však jednotné, neboť se skládá
z několika složek hrubších a několika vrstev jemněj-
ších. Hutnost nebo jemnost astrálního těla odpovídá
vnitřní povaze člověka, totiž jeho morálnímu vývoji.
U lidí hrubě založených, podléhajících prudkým ne-
řestem a vášním, je astrální tělo skoro polohmotné,
kdežto u lidí vysoce morálních a duchovně vyvinutých
(slovem duchovně nemíním vývoj zevního rozumu
nebo učenost) je astrální tělo řidší a pak obdrží onu
vlastnost záření, o níž je zmínka shora. Astrální tělo
prostupuje bez překážky každou hmotu, ale v tom není
nic zvláštního, neboť to činí také na příklad minerální

*) Elektrony podle nejnovějších vědeckých výzkumů jsou
elektrické náboje, ze kterých se skládají hmotné atomy, čili zá-
kladní částičky všech hmot. Atom každého prvku, ať je to plyn
nebo tekutina nebo prvek hutnější má svůj určitý počet elektro-
nů, které zase kmitají určitou rychlostí a v určitých drahách.
Rozdíl tohoto kmitání je podstatou rozdílnosti jednotlivých
prvků. Tak věda dospěla k prastaré nauce, obsažené již v indi-
ckých Védách (od toho je odvozeno naše slovo »véděti« a »vě-
da«), jež byly napsány asi před 30.000 léty. (Pozn. spis.)

magnetismus, elektrické napětí, různé neviditelné paprsky a jiné emanace dynamicko-fysické. Astrální tělo je pevně spojeno s naší nervovou soustavou, kterou tak jako veškeré naše orgány, uvádí do pořádku, byla-li porušena, a sice prostřednictvím třetího principu, čili t. zv. síly životní. O ní promluvíme dále.

Astrální tělo lidské má rozmanité, velmi zajímavé vlastnosti. Může se na příklad odpoutati od hmotného těla, což se děje ve spánku přirozeném, ve mdlobách, v narkose, nebo v umělém spánku, tak zvaném magnetickém, který je oním stavem, do kterého upadají tak zvaní somnambulové. Rovněž u spiritistických medií se velmi často astrální tělo odpoutává a mnohdy se může, když se takto oddělilo od hmotného těla, zjeviti.

Velmi důležitou vlastností astrálního těla jest jeho síla organisující. Astrální tělo nebo také náš dvojník, jest oním principem, v němž jsou obsaženy síly, které vytvářejí naše hmotné tělo. Prostřednictvím astrálního těla působí různé, velmi složité přírodní síly na základní částičky hmoty nebo molekule a atomy, aby se seřaďovaly a tvořily tak zvané buňky, z nichž se skládá každý živý organismus nejen u tvorů živočišných, nýbrž i u rostlin. Proto také každé zvíře až do nejmenšího prvoka čili nálevníka a také každý strom, každá rostlina, až k drobnohledným řasám má svoje astrální tělo. Také v semenech všech rostlin jest obsaženo astrální tělo ve stavu latentním čili nečinném. Rovněž ve všech bakteriích jest astrální tělo, které doprovázeno životní silou, počne ihned pracovati, jakmile nastanou příznivé životní podmínky. Astrální tělo proniká naše fysické tělo až do poslední buňky a do posledního atomu, což jest důležitou poučkou, poněvadž dovedeme-li působiti na svoje astrální tělo, můžeme tím změnit každou tělesnou buňku, můžeme buňky vytvářovati a obnovovati — což znamená, že dovedeme-li ovládnouti činnost astrálního těla, můžeme

obnovovati svoje tělo, jestliž je zesláblé, a můžeme je také udržovati.

Organisující vlastnost astrálního těla je dokázána nesčetnými pokusy ve spiritistických séancích při jevech, jež se jmenují materialisace čili zhmotnění. Máme-li po ruce vhodné médium, jehož astrální tělo v tak zvaném stavu trance může vystupovati z těla fyzického, dochází ke zjevům tak zvaných »duchů«, totiž ke zhmotnělým tvarům, které se podobají naprosto živému člověku, které jsou na krátkou dobu hmotné, takže mohou mluvíti, dýchají, mají srdeční tep, a jeví vůbec veškeré známky pomíjivého skutečného života. V jiných případech, kdy médium nemá dostatečné síly, vytvářejí se alespoň jednotlivé údy, jako ruce, nohy a hlavy v podobě lidské, které mají svůj vlastní pohyb a svůj život. Tyto útvary, jak bylo fotograficky zjištěno, vycházejí nejprve neviditelně, nebo i viditelně v jakémsi párovitém, polohmotném tvaru z těla media, a pak se zhmotňují a od jeho těla oddělují. Mnohokrát byly docíleny parafinové odlitky těchto útvarů a jak řečeno, byly také mnohokrát fotografovány, čímž věc je dokázána nad veškerou pochybnost.

Nesmírně důležitá schopnost astrálního těla vytvářeti organismy a tedy také celý organismus lidský, je základem sebeléčby prostřednictvím oněch sil, které astrálním tělem působí. Astrální tělo je přesná forma těla lidského, poněvadž fyzické tělo jest jím úplně naplněno. Jestliže se tedy stane určitým způsobem astrální tělo viditelným, což jest možno buď za života těla fyzického, anebo po jeho smrti, podobá se naprosto živému člověku, a tento zjev náleží do oboru strašidel a duchů. Rovněž magikové používají této schopnosti astrálního těla odlučovati se od těla fyzického, aby mohli prováděti různé svoje rejdy, neboť astrální tělo je zároveň sídlem některých nižších

magický spánek
no, tak to

magických sil, jichž takový magik, či spíše čaroděj může zneužít. Lidé podobní pracovali zejména ve středověku pomocí svého astrálního těla a k tomu cíli se uváděli do magického spánku různými omamnými, zvláště rostlinnými látkami, tak zvanými narkotickými prostředky, nebo také zvláštním soustředovacím cvičením. Ale před takovými praktikami varuji upřímně každého, neboť jsou velmi nebezpečné. Činím tak hlavně proto, že mnozí nesvědomití okultní spisovatelé — také u nás — k tomu přímo radí.

Z okultních zkušeností již z doby prastaré je také známo, že astrální tělo i živého člověka, je-li fyzické tělo ve spánku, může se přenést do veliké dálky a zjevit se některým osobám. Tak zvané »fantomy živých«, které byly tisíckrát zjištěny, a jež se objevují často osobám velmi vzdáleným, když člověka stihlo neštěstí, tak že upadl do mdlob nebo i když zahynul nehodou, nejsou nic jiného, než vybavené astrální tělo, které se napětím vůle na stupeň nejvyšší, jak bývá v okamžiku smrti nebo v nebezpečí života, přeneslo k osobě milované, aby jí podalo zprávu. Jak bude uvedeno dále, lze astrální tělo postupně ovládnouti tak, aby jeho prostřednictvím byla zjednána náprava v churavém těle fyzickém. Toto ovládnutí se děje soustředěnými myšlenkami či lépe ještě vycvičenou imaginací nebo obrazotvorností.

Astrální tělo má svůj zvláštní organismus, který se však naprosto liší od organismu tělesného. Popis tohoto organismu astrálního jsem uvedl ve své známé knize »Divy a kouzla indických fakirů« (II. vydání, Vilímek, Praha).

Třetím principem jest síla životní, kterou Indové nazývají prana nebo živa a jež podle některých starých i nových okultistů a mystiků se jmenuje také »dechem života«. Tato životní síla ve svých nižších stupních je totožná s t. zv. životním magnetismem a

rovněž s onou silou, kterou vídeňský fysik Reichenbach před sto léty nazval ó d e m. Ale prana má mnoho stupňů a životní magnetismus s ódem jsou pouze jejími spodními projevy. Ale již fakt, že životním magnetismem lze výborně léčiti, svědčí o blahodárných vlastnostech této životní síly.*)

Nejčistším a nejvyšším střediskem a jaksi akumulátorem prany je slunce, pán naší sluneční soustavy. Slunce vysílá ohromné množství této síly na všechny oběžnice a tudíž také na naši zemi zároveň se světlem a teplem a jinými silami fysikálními i duchovními. Pranu můžeme ze slunce čerpati svojí obrazotvorností a převáděti ji do těla. O tom podám bližší pokyny později.

Tato životní síla se musí v těle neustále obnovovati, což se děje hlavně dýcháním — také kožním — a rovněž potravou. Dále ještě jinými pochody, jichž věda dosud nezná. Rovněž magnetické léčení není vlastně nic jiného, než převádění zdravé a čerstvé prany do nemocného těla. Nejvíce prany vstřebává lidské tělo na zdravém venkovském vzduchu a krátkým pobytem ve vodě — při koupeli ve volné přírodě a rovněž pobytem na slunci, při čemž tělo musí ovšem býti pokud možno obnaženo. Nemusím snad podotýkati, že takové sluneční koupele musí býti brány s počátku s největší opatrností, abychom neutrpěli slunečním úžehem. Teprve když tělo zhnědlo vytvořivším se pigmentem, můžeme zůstat na slunci libovolně dlouho. Delší pobyt ve vodě však zbavuje prany a proto cítíme po dlouhé, nepřetržité koupeli ochablost.

Tak zvané vitaminy, které věda teprve nedávno objevila, jsou vlastně látky, nabité velmi mocně životní silou. Jsou obsaženy v mléku, másle, ale účinnější jsou v čerstvém ovoci a nevařené zelenině. Prana je soustředěna hlavně v n e r v e c h a proto každý, kdo trpí ner-

*) Viz moji novou knihu: »Životní magnetismus«. Nákladem Zmatlíka a Paličky, Praha VII.

vovými poruchami, musí hleděti, aby nahradil nedostatek prany. Předpisy k tomu budou podány. Prana je vlastně pojítkem mezi tělem fysickým a astrálním a sice prostřednictvím nervů, jimiž je rozváděna po celém těle. Prana je život. Kdyby nebylo této kosmické síly, nežilo by na zemi nic.

Pranu lze ovládnouti lidskou vůlí a obrazností, ale k tomu je třeba zvláštního výcviku — pak může býti vedena představou do kterýchkoliv orgánů. Jestliže z nějaké příčiny vznikne v některém tělesném orgánu nebo údu nedostatek prany, tu vždycky takový orgán onemocní.

Čtvrtým principem člověka je tak zvaná kama. Toto slovo je ze sanskrtu, staré indické řeči a znamená vlastně souhrn všech nižších chtíčů člověka. Kama je soustředěna ve spodní části lidského těla, hlavně v podbřišku a břichu. Její činnost je zjevna v hladu, žízní a ve všech tělesných potřebách, ale jiná její činnost se jeví v pudu pohlavním a také v projevech všech vášní, od smyslnosti až k nenávisti. Všechny nízké pudy člověka a veškeré jeho vášně mají své sídlo v kamě. Tak zvaných »sedmero hlavních hříchů« znamená činnost kamy podle učení křesťanského. V kamě je středisko nižší čili zvířecí vůle a chceme-li dojíti jakéhokoliv duchovního pokroku, musíme tuto kamu ovládnouti — zvláště tehdy, když se chceme spojit tak zvanou mystickou cestou se svým božským Duchem, o němž promluvíme jako o principu sedmém.

Ale bylo by chybou domnívati se, že toto ovládnutí kamy lze prováděti nějakou askesí nebo násilným způsobem. Kdo by si tak počínal, pozná velmi brzy, že jeho vášně sice na čas zdánlivě usnuly, ale že pak se probudí se silou trojnásobnou. Kamu lze bez nebezpečí a jistě ovládnouti ne rozumem nýbrž činností citovou. Tím míním odevzdanost do vůle boží, ve které člověk všechny svoje chyby a nedostatky obětuje

svému vnitřnímu božství. Tím se nám podaří vstoupiti do stavu tak zvané »božské milosti«. To znamená, že Bůh přijme naši obět a že nám poskytne dostatek síly, abychom přemohli vliv kamy. Kdybychom to chtěli docílití přísnou sebekázní, stali bychom se obětí těžkých duševních rozvratů, což jest vlastně přirozené, neboť každé násilí na přírodě se mstí. Moderní rozšíření okultismu přineslo k nám také různé metody — hlavně z východu — které jsou částí určité sebekázně v tak zvaných školách jogických. Joginové jsou indiští světci nebo kajícníci*) kteří zasvětili svůj život již od mládí duchovnímu vývoji a kteří zvláštní životospřávou, jakož i soustředováním myšlenek a jinými způsoby, hledí dosáhnouti spásy, t. j. vědomého spojení s vnitřním božstvím. Jejich metody jsou na místě právě jen pro rozené Indy, ale nikoliv pro nás, lidi západní, kteří jsme duševně zcela jinak organisováni a kteří žijeme v prostředí zcela jiném. Indická sebekázeň se zkrátka pro nás nehodí, a ten, kdo by se jí chtěl podrobiti, uškodí si v míře nemalé a nic nedosáhne. — O tom mám svoje osobní zkušenosti. Rozšíření tak zvaného vegetarismu, totiž požívání výlučně stravy rostlinné, patří rovněž k takové sebekázní a k potlačení vlivů kamických. Vegetarismus je zajisté dobrou věcí — ale ne pro k a ž d é h o! Naše podnebí a náš život vylučují často pouhou stravu rostlinnou a proto jsou u nás známy případy, kdy osoby, které přestaly požívatí masité stravy, byly postiženy ochabnutím organismu, ba, někdy také těžkými chorobami, zejména úbytěmi. Jsou ovšem i lidé jiní, kteří snášejí potravu rostlinnou zcela dobře, ale chybou je, šířiti takové nauky, jako by se mohly státi všeobecnými. Kdo by se chtěl vzdáti masité stravy, nechť se tedy poradí se zkušeným lékařem, aby si neublížil. Bližší výklady o sebekázní a o její

*) Viz můj spis: »Divy a kouzla indických fakirů. II. vyd. Nákl. J. R. Vilímka v Praze. (Pozn. spis.)

neprospekčnosti nebo nevhodnosti v našich poměrech, nalezne čtenář hlavně v mém obsírném spise o mystické cestě »Ohnivý Keř«.

Přes to jest nutno, aby každý, kdo chce léčiti svoje nervy, upravil v jistém směru svůj život a hlavně, aby se varoval všech výstředností, jakož i nemírného požívání alkoholu i tabáku, výstředností sexuelních a každého rozčilení.

Lidské tělo, astrální tělo, prana a kama je t. zv. smrtelná čtveřice, t. j. tyto principy se po smrti musí rozložit, aby pak ve svých elementech přešly do tvarů jiných.

Pátým principem člověka jest manas, t. j. nižší duše člověka, zároveň s onou silou, která v člověku myslí a jež se jmenuje indicky čita. Manas je sídlem zevního rozumu a jeho středisko je hlavně v mozku. Ale tato nižší lidská duše není vlastně pravou naší osobností nebo individualitou, neboť ta je obsažena v principu šestém a sedmém. V tomto manasu je obsažena zevní osoba člověka tak, jak se nám jeví na světě. Je v něm středisko vůle, a proto člověk prostřednictvím svých myšlenek, které jsou činností manasu, může ovládati všechny ostatní principy nižší, neboť v okulturních naukách, tak jako všude jinde, platí zásada, že v ž d y síla v y š š í o v l á d á sílu n i ž š í. Projdeme-li tedy řetězem sil, od hmotných až k nejvyšší, dospějeme ku prasile, čili Bohu, který samozřejmě ovládá všechny ostatní síly a tím i celý vesmír.

Pokud se týká l i d s k é d u š e, je nutno věděti, že má dva póly, totiž vrchní a spodní. Spodním pólem je lidská duše, spojená s kamou, astrálním tělem a životní silou a tím také s tělem hmotným. Proto člověk může svými myšlenkami působiti přímo na svoje fyzické tělo, což jest právě nejdůležitější zásadou, kterou si musí čtenář vštípit, aby pochopil další nauku o sebe-léčení psychickými silami.

Druhý, vyšší pól manasu, je spojen se šestým principem, o němž promluvíme dále.

Další důležitou poučkou jest, že lidská duše je buď smrtelná nebo nesmrtelná, podle toho, v jaké míře se dala připoutati ke smrtelné čtveřici, která již byla popsána, nebo v jaké míře se dovedla přikloniti svým idealismem, čistými sklony, a morální silou k šestému principu, který jest již sám o sobě nesmrtelným.

Napsal jsem shora, že manas má dva póly a že spodním směřuje ke kamě a vrchním k šestému principu, čili **d u š i b o ž s k é**. Po smrti těla fyzického je lidská duše více méně rozdělena. Jedna její část zůstává stržena s astrálním tělem, pranou a kamou dole a bývá velmi často připoutána na delší dobu k zemi, kdežto vyšší její část splyne s božskou duší a s Duchem, aby se odebrala do t. zv. ráje, t. j. do stavu blaženosti, ve kterém vytrvá podle zásluhy jistou dobu, aby pak se vtělila nanovo do lidského těla a tak pokračovala až dojde konečné spásy, t. j. spojení se svým božstvím.

Hlavním omylem spiritistů jest, že se domnívají, že astrální bytosti, s nimiž se stýkají v sezeních, jsou skutečnými a celými lidskými duchy, kdežto ve skutečnosti tyto bytosti jsou pouze astrálními těly, oživenými do jisté míry pranou, kamou, a nižší částí lidské duše, ve které zbyly pouze vzpomínky na hmotný život. Poněvadž v těchto bytostech je přítomna skoro celá kama zemřelého člověka, mají většinou tyto bytosti veškeré nízké a špatné sklony, jako měl člověk za živa. A protože není v oněch bytostech přítomna božská duše, ani věčná jiskra boží, nemají a nemohou míti tyto bytosti o nic vyšší rozum nebo moudrost, než měl člověk za živa. Proto nám tito »duchové« nemohou zhola nic pověděti o okultních zákonech nebo mysteriích, nebo vůbec věcech duchovních a jejich výpovědi se omezují na vědomostech media, nebo přítomných lidí v séanci, protože taková bytost astrální dovede čerpati všechny vě-

domosti z podvědomí přítomných lidí. Stává se ovšem někdy, že medium sdělí věci, které jsou všem přítomným naprosto neznámé, ba, že dá najevo i vyšší vědomosti, které přesahují vzdělání přítomných. Tyto případy byly zjištěny a vysvětlení jejich není tak prosté, jak by se zdálo. Medium může totiž upadnouti do zvláštního stavu, kdy jeho vlastní božská duše se počne projevovati pod maskou nějakého cizího »ducha«. Poněvadž vše to se děje v neviditelnou, nemohou přítomní rozeznati odkud takový projev vyšel, čímž vznikají ony omyly. Božská duše člověka je absolutně jasnovidná a může pověděti věci nejhlubšího významu — důkazem toho jsou výroky lidí, kteří byli uvedeni do somnambulního stavu, v němž se často božská duše od-poutává od těla a používá fysického těla jako prostředníka, ale bez použití jeho tělesných smyslů, neboť při tom užívá svých vlastních smyslů duševních, které jsou mnohem dokonalejší než naše smysly tělesné.

Poněvadž rozpoltnění lidské duše po smrti jest podle různých případů okamžikem nejradostnějším nebo nejtragičtějším, neboť zde běží o záchranu lidské osobnosti, je nutno pro každého, aby usilovně obracel svoji mysl k věcem duchovním a aby nelpěl jedině na věcech světských a hmotných. Čím více kdo podléhá svým vášním a čím méně si všímá svého duchovního jádra, tím více mu hrozí nebezpečí, že nedojde t. zv. spásy, totiž že jeho duše bude větší svojí částí stržena do astrálního těla, s nímž pak musí dlouhou dobu blouditi jako pouhý fantom v neviditelném světě, ve sférách velmi blízkých u země, aby se nakonec se všemi ostatními nízkými principy nadobro rozpadla a rozložila!

Proto také domněnka spiritistů, že by duch zemřelého člověka mohl dále pokračovati, v neviditelném světě, až by dostoupil vrcholu svého vývoje, je naprosto bludná a nesprávná.

Vývoj a postup jest možný jenom tehdy, když všech sedm principů člověka je v harmonickém spojení, tedy pouze v době, kdy duch je spjat s hmotou, čili když člověk jako takový s tělem fysickým a se všemi ostatními nižšími součástkami obývá zemi — nebo snad některý svět jiný.

V tomto obracení myšlenek do nitra, na místě ke světu zevnímu je zároveň podán celý klíč k mysteriím všech náboženství. Velikou chybou theologů jest a bylo, že vykládají Boha příliš anthropomorficky, totiž jako bytost člověku příliš podobnou, která odměňuje dobro a trestá zlo. Vypadá to pak, jako by někdo řekl: »Budeš-li mravným a dobrým, dojdeš od Boha odměny — jinak však budeš trestán!« — Ve skutečnosti je to pouze duchovní zákon, který zde pracuje zcela přesně a s matematickou důkladností, ba řekl bych skoro mechanicky. Každý klidí jenom to, co zasel, každá myšlenka šlechetná musí bezpodmínečně nésti v budoucnu svoje dobré ovoce a zrovna tak zlé ovoce nese zase myšlenka druhu opačného.

Z toho vidíme jasně, že ovládnání myšlenek jest vlastně klíč ke všemu dobru na zemi i ve světě neviditelném nebo jinými slovy »na nebi«. Ovládnání myšlenek nás zbaví jediné všech ostatních pozemských přítěží, které theologové nazývají »hříchem«. V pravém slova smyslu je »hřích« pouze překročení nebo přehlížení zákona duchovního nebo božího — což je totéž. Zákon tento nedbá, zdali jej člověk zná nebo nezná. Je zde a člověk se jím má řídit. Kdo se mu nepodrobuje, klidí utrpení. Tento zákon však v celém jeho rozsahu pozná člověka jen cestou vývoje. Čím dále duchovně postupujeme, tím jasněji poznáváme tento zákon a poněvadž věděním vzrůstá i naše zodpovědnost, je zákon odplaty, nebo po indicku karma tak uspořádán, že jeho překročení člověkem »dospělým« nebo výše vyvinutým má v zápětí reakci nebo tak zvaný »trest«

mnohem ostřejší než v době, kdy je člověk dosud nevědomý, kdy zákon přestupuje z nedostatku vyššího poznání.

Právě proto ten, kdo poznal okultní zákony a přesto je přestupuje, musí býti stíhán důsledky mnohem citelnějšími než člověk, který o nich nebyl poučen. U velmi pokročilých lidí, zvláště u těch, kdo poznali a nastoupili mystickou cestu, čili kdo se oddali zvláštním soustředovacím cvičením na svoje božské Já, stává se prastaráno skoro okamžitě — již v tomto vtělení — videlně, že hrubé přestoupení zákona duchovního je kdežto u jiných lidí se takové přestupky vybíjejí až třeba v následujícím vtělení nebo ještě později.

Nemusím podotýkati, že všechny tyto nauky jsou a byly obsaženy v různém podání ve všech velkých náboženských soustavách, o čemž se lze přesvědčiti, studujeme-li různá náboženství starých národů.

Mějme na paměti, že nejdříve je tu myšlenka nebo představa, která třeba vznikla z dojmů, přijatých našimi zevními smysly. Po této představě, nebyla-li ihned potlačena myšlenkou opačnou, následuje **ž á d o s t** a po žádosti následuje přestupek nebo i vypuknutí vášně nebo náruživosti. Proto učil Buddha, abychom v pokušení mysleli ihned na věci opačné. Na př. jsme-li postiženi myšlenkou lakotnou, myslíme na lásku k bližnímu a dobročinnost, při myšlence smyslné zase na cudnost atd.

Jestliže tedy naše myšlenky — jejich celkový směr — rozhodují o našem bytí nebo nebytí po smrti, tu jistě také rozhodují — ba tím spíše o našem životě ve zdejšímu.

Vedlo by nás daleko, kdybychom chtěli vykládati kosmogonie, čili nauky o vzniku světa podle různých náboženských soustav nebo dokonce podle rozmanitých soustav okultních — nehledě ovšem k různým soustavám filosofů, kteří se obírají těmito otázkami.

Kosmogonie náboženské a okultní mají pro nás ovšem mnohem větší cenu, nežli soustavy filosofické, které vznikly mozkovou činností, čili rozumovým uvažováním, protože, jak jsme již mnohokrát napsali, je sice lidský rozum velikým činitelem a je schopen věcí přímo zázračných, ale nijak nestačí na řešení správné a pravdivé, běží-li o problémy tak ohromné, jako je vznik světa. Zde musíme více spoléhati na t. zv. zjevení, totiž na výroky zasvěcenců, kteří byli a jsou ve spojení s nejvyššími duchovními sférami. Ve všech oblastech lidského vědění platí totiž **svědectví**. Proto platí svědectví i v otázce vzniku světa — bylo-li tehdy svědků. Podle náboženských a okultních nauk byl ovšem svědek jenom jediný, totiž Stvořitel. A jestliže tedy t. zv. Mistři čili adeпти nejvyššího stupně jsou spojeni s Bohem, tu jejich duševní obzor je nekonečně širší u porovnání s lidským rozumem, poněvadž jsou proniknuty božskou moudrostí a tudíž mohou také vědět věci nejskrytější a nejtajnější. **P r o t o** jejich výroky čili zjevení musí být v celku pravdivá — přičemž ovšem je věcí každého člověka, zdali jim věří či nikoliv.

Podle těchto zjevení byl stvořen svět, čili vesmír »Slovem«, jinak pověděno vyjádřenou **m y š l e n k o u**, nebo **p ř e d s t a v o u**. Tato základní okultní poučka má pro nás zvláštní význam — praví nám, že božská myšlenka je **t v ů r č í** silou. Ale člověk je bytostí s **b o ž s k o u** podstatou a má ve svém nitru jiskru boží, kterou nazýváme duchem. Tento duch je nesmrtelný a musí se jednou spojit se svým původem — s Bohem. Jako vyšlo vše z Boha, tak se musí k Němu zase vše vrátit — třeba za miliardy let. Toto učení nalezneme právě tak v indické bibli — Bhagavad-Gítě — jako v bibli křesťanské, jako v tajuplné knize Dzian, kterou přeložila paní H. P. Blavacká a stejně i všude jinde v každém náboženství skrytém, čili esoterním, které

jest, jak známo, podkladem každého náboženství z e n í h o, jinak e x o t e r n í h o, určeného pro dav.

Protože celý vesmír není vlastně nic jiného než projevéné božství, a poněvadž činnost ducha se jeví myšlenkou, je myšlenka lidská vlastně činností boží a proto je nejvyšší silou na světě. Podle okultních zásad ovládá vždycky síla jemnější a vyššího řádu veškeré síly nižší, které musí jí býti podrobeny. V člověku se projevuje božství myšlenkami a představami, neboť tato činnost je nejpřednějším přívlastkem Boha a proto i člověk má a musí míti tvůrčí moc. Tato jeho moc se jeví myšlenkami a představami.

Pohlédněme na svět hmotný a pozorujme, jak se v něm jeví činnost lidských myšlenek.

Není jediného vynálezu, není jediného uměleckého díla, ani obrazu ani sochy ani architektury, aby člověk, jako jejich tvůrce neměl n a p ř e d zcela přesné představy svého budoucího díla. Všichni dělníci ducha, spisovatelé, umělci, komponisté hudební, stejně jako technické nebo učenci, kteří hledají v bludišti ohromné přírody, musí míti n a p ř e d p ř e d s t a v u svých děl, než jich mohou provést, než jejich myšlenka se z h m o t n í, aby se projevila na pozemské úrovni.

Každý vynálezce vám řekne, že před uskutečněním svého stroje nebo díla jiného, v i d ě l duševním okem přesně to, co chtěl sestrojiti. Tato jeho představa nebo myšlenka se pak zhmotnila a promítla se tak do světa hmotného.

Podle okultních zásad je neviditelný nebo duchovní svět sférou p ř í č i n, kdežto náš svět viditelný a hmotný je sférou n á s l e d k ů. Kdo jen trochu přemýšlí, pozná, že tedy lidská představa je vlastně magickou silou, která neustále tvoří to, nač myslíme — ať o tom víme či nikoliv.

Ve svém spisu »Tajné síly přírody a člověka«*) vy-

*) Nákladem J. R. Vilímka v Praze.

(Pozn. spis.)

světílil jsem, jak lidské myšlenky dopadají do astrální čili neviditelné říše jako úrodná zrnka, která tam vyklíčí a pak se objevují v našem hmotném světě jako skutečné tvary. Každá naše myšlenka, ať dobrá nebo špatná, ať trvalá nebo prchavá, má tuto tvůrčí sílu a jestliže se neprojevuje v zevním světě okolním, tu se jistě projevuje v nás, totiž v našem hmotném těle. A právě to je příčinou, že naše tělo podléhá mnohým změnám, z nichž některé jsou blahodárné a jiné jsou škodlivé. Těmto škodlivým změnám říkáme **ch o r o b y**. Každá choroba lidská je vyvolána nějakou špatnou nebo nesprávnou myšlenkou. Odpovíte snad, že jsou choroby infekční nebo nakažlivé a že tedy příčina takových chorob je vždycky z e v n í. Ale jistě jste slyšeli, že každý lékař radí v dobách epidemií, aby lidé se varovali všeho s t r a c h u? Proč? Poněvadž lékaři, ač neznají okultních zákonů, tuší přece, že strach oslabuje organismus člověka a že jej činí přístupnějším choroboplodným bakteriím.

Lékaři nevědí proč strach organismus oslabuje, nevědí, proč p ř e d s t a v a nákazy přitahuje skutečně nákazu — ale t u š í, že je tu něco, co u člověka lhostejného nebo statečného, b r á n í nákaze. Lékaři říkají, že bázeň před nemocí vyvolává tak zvanou **disposici**, čili sklon právě k chorobě, které se člověk bojí. Ve skutečnosti člověk bázlivý uvede do pohybu myšlenkové síly a právě svojí obrazností p ř i t a h u j e nemoc.

Právě tak jako vynálezce nebo umělec zhmotnil svoje dílo jedině po předcházející představě, tak také každý jiný člověk svojí myšlenkou zhmotní nebo přitáhne si chorobu! Vše, co myslíme si také přitahujeme, protože myšlenky jsou skutečné síly, právě tak účinné, jako tlak vody v turbině nebo pára v lokomotivě nebo tlak výbušné látky v dělu. Dokonce lze říci, že myšlenka jako nejvyšší a nejjemnější síla ve vesmíru, překonává svým účinkem všechny síly ostatní — ač působí tajně

a mnohdy velmi zvolna. Ale při velmi silném myšlenkovém napětí může představa způsobiti v lidském těle dílo zkázonosné, ba okamžité. Víme přece, že mnozí lidé zemřeli náhle z veliké radosti nebo zase z velikého smutku.

Nedávno se objevila v denních listech zpráva o jednom letci, kterému v ohromné výšce při tak zvaném loopingu, zůstal stroj převrácený a letec se marně namáhal obrátit letadlo do správné polohy. Vtom cítil, že v y p a d á v á ze stroje. S největším úsilím se zadržel rukama, kopl do jedné páky a v nejbližším okamžiku se snášel šťastně padákem k zemi. Letadlo se sřítilo ovšem mnohem rychleji a rozbilo se. Letec, když vystoupil z padáku, měl vlasy bílé — po přestálé hrůze. Ale diváci, kteří pozorovali strašný výjev, viděli, že od převrácení letadla k sestupu letce uběhlo sotva několik vteřin. Za dobu tak krátkou zešedivěl!

Naše myšlenky působí tedy především na naše tělo. Prostřednictvím těla astrálního působí myšlenka — jinak činnost duševní na tělo hmotné a stále je mění. K těmto důležitým věcem se ještě vrátíme později, neboť jsou vlastně osou, která je středem našeho života.

Mezi božským Duchem, který sídlí v každém člověku a sice v jeho srdci a duši lidskou či manasem, je tak zvané b u d d h i, čili princip šestý. Je to božská a nesmrtelná duše, která ve skutečnosti je jaksi o d ě v e m ducha. Tento princip je čistě mystický a naprosto tajuplný. Psychologové a filosofové znají jenom část duše lidské — pátého principu — ale o buddhi nemají ani tušení. Projevem buddhi je svědomí. V buddhi jsou sídlem všechny lidské ideální myšlenky, všechny posvátné vzněty, rovněž čistá umělecká činnost vyrůstá z buddhi. V tomto principu je uložena schopnost rozeznávání mezi dobrem a zlem, je v něm také sídlo čistě lásky a vůbec všech vyšších lidských citů. Božská tato duše se jeví lidem mysticky vyvinutým, tedy těm, kteří

v sobě probudily vnitřní smysly, jako bytost ohnává. Buddhi je ve všech náboženstvích symbolisované ženským božstvím, tedy ve starověku na příklad Astartou, Isidou, Artemis, Athénou, Venuší, Afroditou, Freyou, Vesnou a mnohými jinými božstvy starých národů. Božská duše je onou »Pannou«, která zrodí v člověku Boha, ať již jej nazýváme po indicku Krišnou, po křesťansku Kristem, nebo podle nauky starých Egypťanů Horem, synem Osirise a Isidy. Nutno totiž vědět, že vždycky po jistém období objeví se na zemi Spasitel, který přichází u národa jednoho a po druhé u jiného a že tento Spasitel obnoví vždycky náboženské ideje, a že obvykle je toto jeho objevení se spojeno buď s historickou událostí nebo legendou — že se narodil z panny! V této věci je skryto jedno z největších mystérií náboženských, jež bylo známo již v předvěkových dobách, neboť o něm mluví nejstarší zachované náboženské spisy. Je to mysterium kosmické a týká se ženského božství, které rodí Stvořitele čili Syna, jenž sestupuje na zem jako Vykupitel. Také naše Panna Maria je takovým ženským božstvím a tímto jménem, ve smyslu okultním, není snad míněna pozemská matka Kristova, nýbrž vesmírové ženské božství. (Bližší v »Mystickém slabikáři« od K. Weinfurtera, nákladem edice »Psyché«, Král. Vinohrady.) Podle okultních nauk je totiž člověk obrazem a podobenstvím vesmíru. Vesmíru se říká makrokosmos, čili svět velký, a člověku mikrokosmos, čili svět malý. Oba tyto světy jsou ve formální i skutečné souvztažnosti. To znamená, že vše, totiž veškeré síly, které existují ve vesmíru, jsou také obsaženy v člověku. Podle prastaré okultní nauky starožidovské, čili kabbaly, má vesmír podobu lidskou, a protože podle téže nauky je vesmír vlastně božství, pochopíme, co znamenají biblická slova: »že Bůh stvořil člověka k obrazu svému.« Z toho vyplývá, že i člověk má podobu vesmíru a že tedy člověk jako

mikrokosmos ukrývá ve svém nitru vše, co je ve vesmíru.

Na základě této nauky spočívá právě celá řada důležitých odvětví okultních, zejména astrologie a vysoké magie. Astrologie učí, že veškeré světy mají svoje souvztažné síly v člověku, a že proto postavení planet a hvězd působí na člověka tak, že řídí jeho pozemské osudy.

Také vysoká magie je založena na těchto souvztažnostech, neboť všechny síly pozemské i nebeské v rozmanitých tvarech a formách, které jsou jejich projevy, jsou také v člověku a proto také odpovídají různým planetám a hvězdám určité nerosty, kovy, rostliny, zvířata, jakož i určité lidské orgány a na základě znalosti těchto souvztažností, může člověk jako bytost úplná, celá a dokonalá působiti svými vnitřními silami zase naopak na celý vesmír, může ovládati neviditelné světy a může jich použít ke svým službám.

Šestý princip čili b u d d h i je znázorněn v okultismu a v astrologii Měsícem. Proto také symbol tohoto nebeského tělesa obyčejně v podobě srpečku je přívlastkem mnohých ženských božstev, jako Diany, Isidy, Astarty a v křesťanství vidíme často obraz Madonny, ona stojí na srpce měsíčním. A tak veškeré staré pravdy se nedají nijak potlačit a vstupují přes veškeré překážky do všech náboženských soustav a uplatňují se od věků do věků. Poněvadž žena pozemská je vlastně obrazem, vlastně odrazem ženského božství, podléhá také vlivu měsíčnímu, a sice nejen tělesně, svými důležitějšími, plodivými orgány, nýbrž i duševně a právě proto je obyčejně žena povahy proměnlivé, právě tak jako měsíc na obloze, jenž mění neustále svoji formu.

Božská duše má svoje vlastní vyšší vědomí, které je průměrnému člověku neznámé, neboť leží n a d p r a h e m našeho denního vědomí. Kdo dovedl přesunouti svoje denní vědomí do tohoto vyššího vědomí božské

duše, stává se člověkem osvíceným a po čase může nabýti vědomí ještě vyššího, totiž božského, čímž se člověk proměňuje v nadčlověka, čili adepta.

Sedmým principem v člověku jest *D u c h* nebo jinak Duch Svatý, nebo podle křesťanských středověkých mystiků Ježíš Kristus. Indové nazývají tento princip *Athma*.

Tento sedmý princip jest oním skrytým Bohem, který se nikdy nemění, který nikdy nepodléhá jakémukoliv kolísání a jenž je tichým pozorovatelem našeho života, našich skutků a myšlenek, ale při tom neustále nad námi bdí, svými paprsky nás vede, chrání a udržuje při životě. Kdyby tento božský princip ustal i na zlomek vteřiny ve své činnosti, musil by člověk okamžitě zemřít, neboť v témže okamžiku by byla přerušena harmonická spolupráce všech ostatních principů a toho by naše hmotné tělo nesneslo.

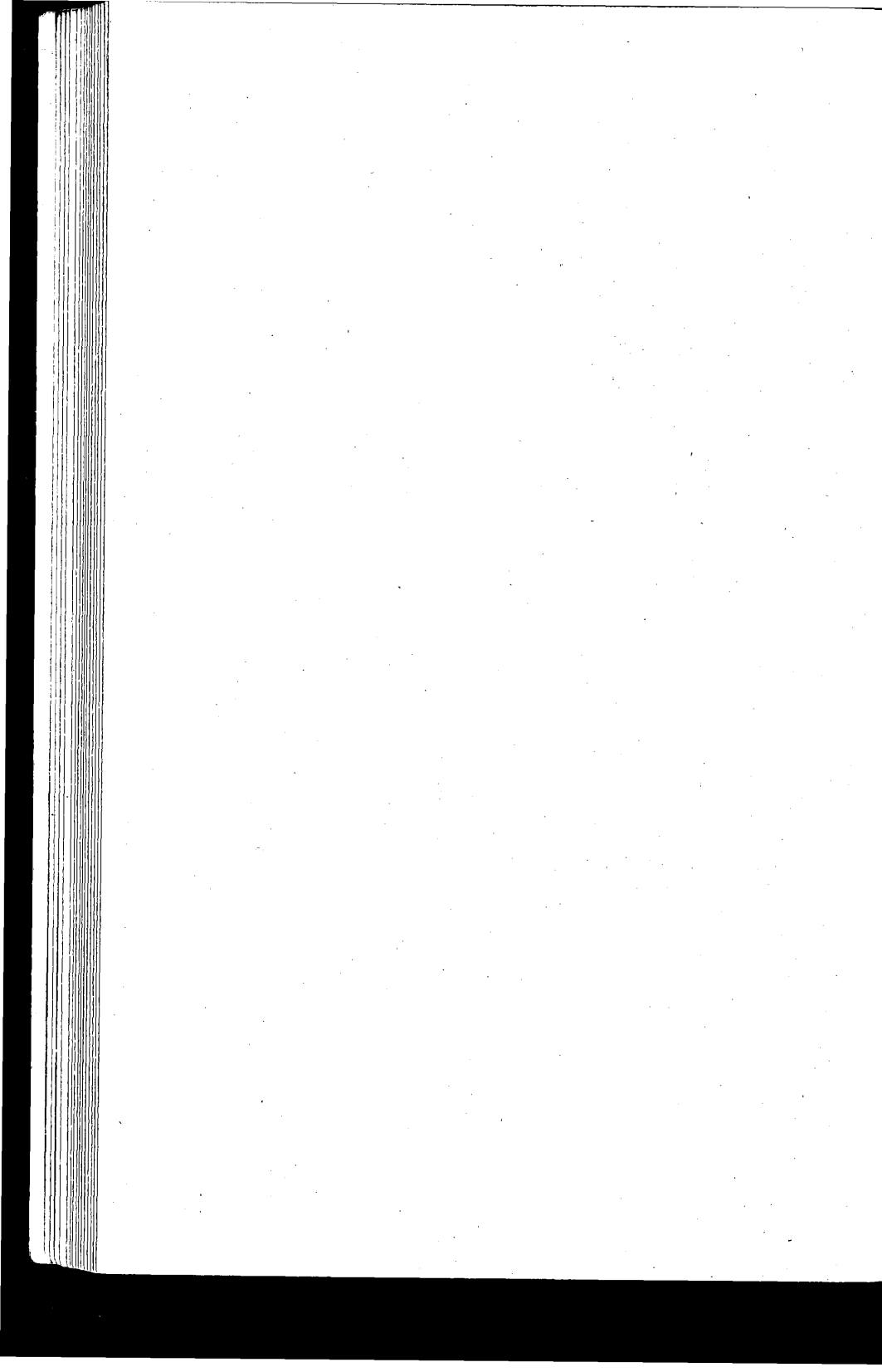
Také tento sedmý princip v člověku je podstaty ohnivé, ale ještě čistší než u buddhi. Proto čteme ve všech svatých knihách, kdykoliv jsou v nich líčeny přímé styky Mistrů nebo proroků s jejich osobním Bohem, že došlo k výjevům ohnivým. Plamen a oheň je znám od dávných dob jako symbol božství a proto byl oheň mnohými starými národy uctíván, jako božský princip. To se ovšem dělo jenom zevně, jako dnes v křesťanství uctíváme některé obrazy božství. Ve smyslu esoterickém čili skrytém, je božství ovšem podstaty zcela jiné než oheň pozemský, který je pouhým hmotným výrazem onoho ohně božského. *Athma*, buddhi a vyšší část lidské duše tvoří tak zvanou *n e s m r t e l n o u* trojici, která se stále převtěluje, až člověk došel úplného spojení s Bohem.

Toto božské Já je ukryto v každém člověku, ba v každém živém tvorů a to v onom orgánu, který je pro život každého tvora nejdůležitější, totiž v srdci. Ale u člověka není ukryto toto vnitřní božství v srdci

anatomickém, nýbrž v tak zvaném srdci duchovním, které jest uprostřed prsou.

Staří národové uctívali, jak známo, také Boha v Slunci. To se snad nedělo jenom proto, že musili uznati, že slunce je vlastně dárce všeho pozemského života, nýbrž dělo se tak na základě prastarého okultního vědění, že v našem Slunci sídlí skutečně ono božství, kterému říkáme kosmicky Kristus a jež řídí vývoj a chod celé sluneční soupravy. Tyto tajemné pravdy nemohly býti ovšem pověděny a vyloženy lidu, který by jich nemohl pochopiti a proto u starých Peršanů, Indů, Egypťanů, jakož i u amerických starých národů, na příklad Mayů a Azteků, bylo vzýváno Slunce vesmírové, jemuž byly přinášeny oběti. Ve skutečnosti však věděli tehdejší kněží a jiní lidé zasvěcení, že úcta, vzdávaná tvůrci, platí vlastně onomu božství, jehož je viditelné Slunce pouhým symbolem. Učenci ovšem se domnívají, že staří národové se klaněli Slunci jenom proto, že viděli jeho ohromný vliv na celou přírodu. Tomu se nemůžeme diviti, neboť věda nepoznala dosud nauk skrytých čili esoterních, anebo je prostě zamítá.

Napsal jsem, že božská jiskra čili sedmý princip, sídlí v duchovním srdci člověka. Proto mystikové, čili ti, kteří chtějí v sobě poznati osobního svého Boha a spojití se s ním, představují si v onom duchovním srdci buďto plamen, anebo malé slunce, jako obraz Slunce kosmického. Tím končí tento úvod, který bylo nutno podati, aby čtenář pochopil snadněji veškeré další vývody a závěry. Léčba psychickými silami je podmíněna pochopením jistých zákonů, a čím se nám stanou tyto zákony pravděpodobnějšími, čím více jim uvěříme, tím větší bude naše psychická síla a tím snadnější bude léčení.

DUŠE A MYŠLENKA.

Z předcházejícího vidíme, že člověk je dvojí podstata. Jedna je zevní a zjevná a druhá je vnitřní a skrytá. Naše vědomí se týká jediné oné zevní naší stránky, kdežto vnitřní naše podstata má svoje vlastní vědomí, o kterém však za normálních okolností nic nevíme. Jenom někdy ve snu nebo v předtuchách se projevuje tato naše vnitřní podstata, která vidí mnohem dále a vidí mnohem více nežli sahá oblast našeho vědomí mozkového a která za jistých okolností je schopna viděti nejen do dálky neomezené, nýbrž také do budoucnosti. Tyto schopnosti t. zv. vnitřního člověka na rozdíl od člověka zevního jsou ve stavu dřímajícím a nevyvinutém v každém člověku.

Náš vnitřní člověk, který je zároveň nesmrtelný, řídí a napravuje svými psychickými čili magickými silami veškeré pochody našeho organismu, od mechanického dýchání k srdečnímu tepu, a ke všem fysiologicko-chemickým změnám, které jsou na př. nutny při zažívání a vyměšování látek zbytečných a škodlivých.

Moderní věda zná již od oněch dob, když se objevil hypnotismus, tuto tajnou činnost našeho vnitřního člověka a jmenuje ji úhrnným názvem »podvědomí«. Ale toto slovo je příliš úzké, aby mohlo vyjádřiti veškeré tajné síly, které v člověku působí. Když by-

chom chtěli podržeti toto slovo, musili bychom k němu přidati ještě jiné, totiž »nadvědomí«. Ale to by vedlo velmi často ke zmatku. Proto budeme v tomto svém spisu užívatí slova jiného a sice výrazu »vnitřní člověk«. Tímto výrazem míníme celé naše nitro, jehož činnost je nám neznáma, jehož působení se vymyká našemu pozorování a našemu vědomí všednímu. Kromě toho je to výraz, užívaný velmi zhusta středověkými mystiky k označení vyšších duchovních principů, ve kterých je vlastně ukryto středisko celé naší pravé podstaty.

Naším úkolem bude zabývatí se hlavně pátým principem člověka neboli manasem, čili duší, poněvadž tato část naší vnitřní podstaty se nám projevuje vědomě, a sice našimi myšlenkami.

Napsal jsem v předešlé větě »našimi« myšlenkami. Ale které jsou vlastně naše myšlenky? Velmi často se stává, že dva přátelé, nebo manželé nebo milenci, zkrátka osoby duševně si blízké, se přesvědčují, že oba měli myšlenku stejnou ve stejné době. To je případ telepatie, čili přenesené myšlenky, a je to důkazem, že u jednoho z nich byla jistá myšlenka původní, kdežto na druhého se přenesla. Myšlenky, jak známo, se rozšiřují z lidského mozku všemi směry, a jestliže zasáhnou, třeba v ohromné dálce mozek stejně, nebo podobně nalaďený, vniknou do lidské duše, a člověk si uvědomí náhle nějakou myšlenku a domnívá se, že je to myšlenka jeho vlastní, kdežto zatím byla k němu donesena z mozku velmi vzdáleného. Z toho vidíme, že všechny myšlenky nejsou naše vlastní, ale že máme všichni velmi mnoho myšlenek cizích, aniž o tom máme tušení. Náš mozek není nic jiného, nežli velmi citlivá stanice radiová, a sice stanice ústřední čili vysílací a zároveň stanice přijímací. Tak jako všechny vynálezy mechanické, kterých člověk od nepaměti užíval, jsou vlastně napodobením lidských údů nebo orgánů (kladivo vzniklo

z pěsti), fotografická komora není nic jiného než mechanicky sestrojené lidské oko a klavír není ničím jiným nežli mechanicky sestrojené lidské vnitřní ucho, tak jako dechové hudební nástroje jsou napodobením lidského hrdla a lidských plic), tak také bezdrátová telegrafie a telefon jest vlastně napodobením lidského mozku, a duše je jeho centrální silou myslící. Radiové vlny se šíří sférovitě, totiž všemi směry tak jako lidské myšlenky. A proto mohou býti myšlenky právě tak vysílány a zachycovány jako vlny radiové. Zrovna tak biografický film lze přirovnati k lidské paměti, která se tímto způsobem zhmotnila. Promítání filmu lze zase přirovnati ke vzpomínkám, jimiž si člověk může vyvolati obrazy dávné, před mnohými a mnohými lety viděné.

Ale člověk přijímá nejen myšlenky od jiných lidí, žijících, nýbrž může přijmouti i myšlenky lidí dávno zemřelých, poněvadž myšlenky jako síly, zvláště byly-li opakované a mocné, mohou trvati v astrálním světě tisíce let. Jestliže k tomu si přimyslíme ještě tisíce druhů neviditelných bytostí, jež se hemží v prostoru světovém, a které jsou nadány větší nebo menší inteligencí a tudíž také myšlenkami, poznáme, že mnoho našich myšlenek je vlastně cizím majetkem a že přijímáme vjemy a mnohdy se jimi řídíme, aniž víme odkud přišly.

Ale to není ještě vše! Také náš vnitřní člověk, totiž šestý princip a sedmý princip, působí na nás stále svými mocnými myšlenkovými proudy a my nemáme při tom ani tušení, že jim podléháme a že se jimi řídíme. Tento vliv našeho vyššího já se jmenuje intuicí nebo vnuknutím. Takové tajné vnuknutí, které se nám jeví jako naše vlastní myšlenka, nás velmi často zachraňuje před hrozícím nebezpečím. Mnozí lidé by mohli vyprávěti, jak jakýmsi tajným myšlenkovým popudem byli odvráceni od určitých skutků, na cestě nebo kde-

koliv jinde a že tak ušli jisté záhubě. Rovněž ve smyslu naší výchovy a naší morální stránky podléháme vnitřnímu tajnému naseptávání své vyšší podstaty, což je konečně známo, neboť právě tato vyšší vnuknutí jsou shrnuta pojmem »svědomí«.

Lidská duše, t. j. pátý princip člověka, jest obdařena zvláštním myslícím aparátem, jehož podstata jest ovšem neviditelná a nehmotná a tento aparát se jmenuje indickým slovem čita. Tato čita podléhá nepřetržitým změnám a sice podle toho, nač myslíme. Každá naše představa promění tuto čitu v onu formu, na kterou myslíme. Představíme-li si na příklad strom, tu naše čita má podobu stromu. Představíme-li si v příští minutě na př. prsten, má čita podobu prstenu. Tento náš myslící aparát jest u průměrného člověka naprosto nezřízený a jedná podle svého. Usedneme-li tiše a pozorujeme svoje myšlenky, uvidíme, že v našem mozku je neustálý shon, že naše myšlenky přebíhají jako splašení koně sem tam a že se zabývají brzy jedním a brzy druhým předmětem. Lidé se domnívají, že dovedou myslet, ale místo toho podléhají svým myšlenkám a jsou jejich otroky. Bez určitého výcviku nedovede nikdo udržeti na delší dobu určité a pevné představy beze změny. O tom se můžeme přesvědčiti jednoduchým pokusem. Usedneme o samotě a umíníme si, že si na př. představíme růži a že tuto představu bez jakékoliv jiné myšlenky udržíme nejdéle. Než uplyne půl minuty, přistihneme se, že myslíme na zcela něco jiného. V této věci jsou snad jedinou výjimkou šachisté, kteří při svých kombinacích jsou nuceni udržeti v mysli alespoň určitý řetěz představ, což je ovšem mnohem snadnější než udržování představy jediné. Také učenec, pracující o nějakém vědeckém problému, musí ve své mysli udržovati po delší dobu řetěz jistých představ, ale také to není ani v malé míře tak obtížné, jako myšlenková koncentrace čili soustředování se na věc jedinou.

O této myšlenkové koncentraci jsem podrobně psal zejména ve svých knihách »Divy a kouzla indických fakirů« a »Ohnivý keř«.

Velmi důležitou věcí je však vědět, že naše myšlenky, totiž naše skutečné myšlenky pozitivní a určité, naše představy, vyvolané zúmyslně naší vůlí, se přenášejí z t. zv. mystického principu čili čity na naše astrální tělo, které, jak známo, je oním organizujícím činitelem, který normálně na popud vnitřního člověka udržuje naše tělo ve zdraví, obnovuje všechny opotřebované buňky, hojí zranění a všechny choroby a obnovuje naši tělesnou zdatnost a sílu.

Tímto způsobem můžeme vědomě působiti na svoje tělo právě tak blahodárně, jako to činí zase zhoubně člověk, který má na př. strach před epidemickou nemocí.

Myšlenky mohou býti pozitivní nebo negativní. Positivními myšlenkami přitahujeme veškeré věci blahodárné, zdárné, úspěšné a dobré, kdežto negativními myšlenkami přitahujeme zase veškeré věci špatné, zejména však choroby.

Tím je podán klíč k tajemství myšlenkové magie. Běží jenom o to, abychom dovedli okamžitě zapuzovati veškeré myšlenky negativní a abychom dovedli udržovati myšlenky pozitivní čili blahodárné.

Ale celý náš život, zejména velkoměstský, je vlastně uspořádán nesprávně, neboť celé naše okolí a celá naše denní činnost nás vede, aniž toho tušíme, k myšlenkám trudným, stísněným a špatným. Ukážeme to příkladem. Vejdeme ráno do své kavárny, abychom si přečetli denní listy. A tu počneme do svého nitra hromaditi spousty dojmů, které přímo otráví naši mysl a tím i naše tělo. Nejprve jsou tu rozrušující zprávy politické. Pak čteme lokálky o automobilových nehodách, krádežích a vraždách a jiných zločinech a vše to bez-

děčně vstřebáváme do své duše a dojmy tyto v nás zůstanou a my je nosíme s sebou často velmi dlouho. Druhého dne se to opakuje v jiných variantech a tak to jde léta a léta. Taková myšlenková činnost je předně zcela zbytečná a za druhé velmi škodlivá, neboť každý takový dojem je skutečným jedem, jehož účinky musíme dříve či později pocítit na svém zdraví. Je to také pozorovatelné z hrozivě rostoucího počtu nervových chorob, o jakých dříve nemělo lidstvo ani tušení.

Zkrátka moderní lidstvo, zvláště v městech, se soustavně otravuje právě těmi druhy myšlenek, které vyvolávají nezdár, smutek, choroby, neštěstí a vůbec veškeré zlo. Místo toho by měli lidé čisti jednak díla velkých spisovatelů, ale díla nikoliv dramatická, nýbrž spíše humoristická, díla, pojednávající o šlechetných lidských charakterech, zkrátka díla ušlechtilého rázu. Rovněž knihy dobrodružné, které člověka unášejí svojí dikcí buď do neznámých krajín nebo neobyčejných situací, ve kterých hrdinové a hrdinky si počínají s rozhodnou vůlí a statečností, zůstávají v duši lidské vždycky blahodárné stopy. Každá myšlenka, ať přijatá nebo vlastní, zanechává v čitě jakousi neviditelnou brázdu. Tato brázda je trvalá a zůstává v paměti, ačkoliv pod prahem vědomí, po celý život, ba přenáší se i do následujících existencí. Účinky myšlení jsou tudíž dvojití: v jednom směru působí naše myšlenka na astrální úroveň a působí tam jako zaseté semě, které jednou musí vzklíčiti. Pak se toto semě objeví ve hmotném tvaru na naší úrovni pozemské. Za druhé působí však každá myšlenka na naši duši, na naše astrální tělo, na princip kamický a rovněž na tělo hmotné.

Z těchto předpokladů je jasno, že člověk vlastně nemá t. z v. svobodné vůle, protože všichni lidé až na malé výjimky jsou vedeni vnitřním člověkem, čili Duchem, aby kráčeli vymezenou cestou, takže nemohou uniknouti svému osudu. Tento svůj osud si ovšem vy-

tvořili lidé v předcházejících existencích skutky dobrými, zlými a indiferentními.

Člověk podléhá bezděčně intuitivním inspiracím čili vnuknutím ze svého nitra a domnívá se při tom, že jedná sám o své vůli. Místo toho však jedná z vůle nejvyšší Bytosti, která člověka tajně nutí k nejrozmanitějším činům, jež však vždycky směřují k dobru a k lidskému pokroku. Na druhé straně je však člověk vydán svodům světa a ač vnitřní nutkání mu radí, aby napjal svoji vůli a vyhnul se těmto pokušením, člověk přece jenom podléhá a tu ovšem jedná proti zákonu a proti vůli boží. Výslednice obou těchto skutkových řad tvoří pak lidský osud.

Lidé mají tedy t. zv. svobodnou vůli omezenou, a sice tím více, čím nižší je stupeň duchovního pokroku na kterém právě stojí. Toto vše jsem vyložil dopodrobna jednak v knize »Ohnivý Keř« a potom v poznámkách ke svému překladu indické »Bhagavad-Gity«.

Jakmile člověk pozná okultní zákony, rozšiřuje se jeho odpovědnost, jak jsem již poznamenal dříve. Ale zároveň s tímto poznáním se stává člověk svobodnější a také jeho svobodná vůle má větší rozpětí. Když pak člověk se odhodlá podřídit svůj život těmto duchovním zákonům a pravidlům a když dokonce se odhodlá provádět určitá cvičení myšlenková, která budou vyložena dále, tu jeho odpovědnost nesmírně vzroste, ale také vzroste nesmírně rozsah jeho svobodné vůle, takže se člověk stává konečně skutečným vládcem svého osudu.

Nechci a nemohu však svých čtenářů klamati a proto musím říci, že dosažení tohoto stupně není tak snadné, jak by se snad kdo domníval. K takovému ovládnutí osudu, v čemž zahrnuty jsou také vlivy planetární (astrologické), jakož i předcházející vlivy karmické, totiž sklizeň za skutky, vykonané v minulých vtěleních,

je třeba velikého, dlouholetého výcviku obrazotvornosti a dále trvalého myšlenkového cvičení, při němž nesmíme vynechat ani jediného dne. Jakmile člověk zemdlí a jakmile třeba na jediný den ustane ve svých duševních snahách, v ovládání svých myšlenek, počnou se ihned objevovati různé kazy a skvrny v našem životním běhu, které člověku ihned připomenou, že se dopouští chyby a které ho skoro vždycky donutí, aby ihned navázal na předcházející svou práci a pilně v ní pokračoval.

Nic na světě není trvalého, neboť vše »plyne«, jak řekl již starý řecký filosof. Proto také člověk nesmí ve svém vývoji stanouti ani na chvíli a to platí zvláště o okultních silách. Jestliže byly tyto síly uvedeny jednou do pohybu, nesmíme dopustiti, aby se tento pohyb zastavoval, nebo dokonce zastavil. Právě naopak, musíme je neustále poháněti, musíme vytrvale a pilně vysílati myšlenky k cílům vzdálenějším a vyšším a nesnadnějším a tak konečně ovládneme vše a dosáhneme nejen ve všech směrech zdaru a blahobytu, ale také zdraví, štěstí a plné spokojenosti.

Jenom na jednu věc nutno upozorniti každého, kdo by chtěl prováděti tyto nauky prakticky:

Člověk může žádati Nejvyšší Moc cokoliv, ale vždycky musí svoji žádost upravit tak, aby její vyplnění nikomu neublížilo!

Tato zásada je nesmírně důležitá! Člověk může svými myšlenkami přitáhnouti i to, co by bylo na škodu jinému, ale v takovém případě musí nezbytně následovati velmi brzo trest, kterému se říká v magii z páté části náraz. Vyslaná síla se vrátí a přinese na jiné straně takovou osudovou ránu, že člověk draze zaplatí takový přestupek, kterého se dopustil ze sobectví nebo z jiných pohnutek nekalých.

Božství má po ruce nevyčerpatelnou zásobárnu všeho

dobra a božství opravdu rozdává plnými rukama toto dobro všem lidem, kteří o to žádají. Proto si nemusí člověk přát ani statků, ani čeho jiného, co náleží komukoli z bližních, ale může si přát se zdarem věci zcela podobné a nikoliv takové, aby jejich ztráta poškodila člověka druhého.

Nyní se podíváme trochu zblízka na činnost našich myšlenek. Přemnozí lidé budou překvapeni, když se jim poví, že myšlenky, jimž se oddáváme, jsou skutečně závažnými silami a že mají vliv trvalý. Zdá se býti tak snadné vypuditi z mysli (vlastně čity) nějakou myšlenku a domnívati se, že tím je věc odbyta, ale při tom zapomínáme na sílu p a m ě t i.

Jakmile počneme mysliti, je zřejmo, že ač naše myšlenka zmizela, zůstává přece jistou stopu své cesty, tak jako otisk nohy v písku. Když nějakou myšlenku opakujeme, poznáváme, že jsme ji již dříve měli. A jestliže se vrací častěji, tu se s ní velmi často spřátelíme, a za nedlouho shledáme, že ji očekáváme jako něco přirozeného, poněvadž její přítomnost se nám stala více méně zvyklostí. Ale paměť právě tak jako nás spřátelí s jistými myšlenkami a představami, zároveň přijímá hlubší otisky takových myšlenek. Připomínám jenom, jak snadno si zapamatujeme píseň, kterou jsme častěji slyšeli, nebo báseň, kterou jsme několikrát četli. Tyto a podobné příklady nám dokazují, že paměť zapisuje každou, zdánlivě prchavou myšlenku a z toho dále plyne důkaz, že na každé, i nejprchavější myšlence velice z á l e ž í!

Myslicí aparát duše — čita — je totiž nesmírně citlivý a přijímá nejjemnější naše představy, myšlenky i city. V čitě zůstávají tyto dojmy ukryty a jenom jejich nepatrná část zůstane také v buňkách našeho mozku. Člověk má dvojí paměť, totiž hmotnou a duchovní. Hmotná paměť je ta, která je uložena v buňkách fyzického mozku, ale protože se lidské tělo neustále pře-

tváří a obnovuje, vymizí časem množství buněk starých, v nichž právě byly zápisy oněch událostí a člověk jisté věci z a p o m í n á.

Jinak je však s oněmi zápisy, které jsou uloženy v čitě. Každá i nejnepatrnější událost, každý zážitek od kolébky, každý dojem, každá představa, každé vzrušení radostné nebo bolestné, zůstávají v čitě své nesmazatelné a trvalé dojmy, které jsou však ukryty pod prahem našeho vědomí, ale jsou tam, existují, a za jistých okolností mohou býti zdviženy nad prah vědomí, takže se člověk upamatuje na věci dávno zapomenuté.

Každému je znám zvláštní úkaz, že totiž lidé tonoucí, anebo ocitnuvší se v jiném, hrozícím nebezpečí života, v posledních svých okamžicích spatřují před sebou jako v biografu nejdůležitější události celého žití a že tedy v málo vteřinách prožívají znovu vše to, co dávno zažili. V takových okamžicích velikého duševního napětí počnou pracovati ukryté psychické síly a zapomenuté dojmy z čity — přicházejí k vědomí.

Tato věc má velikou důležitost stran našeho blahobytu a také stran našeho tělesného zdraví. Domníváme se totiž, že když se trochu rozčilíme a když rychle zapomeneme na toto vzrušení, nemůže nám to uškoditi. Ale to je veliký omyl. Onen drobný závan vášně se stává naší součástíkou, čímž přispěje k tomu, že náš hněv v budoucnosti se probouzí mnohem snadněji. Onen dojem hněvu jsme podrželi, ačkoliv se nám zdá, že byl zapomenut. A kdykoliv se nanovo pohněváme, poskytneme těmto jedovatým dojmům nového života a síly a tak malé to zlo žije dále a stane se velkým zlem a člověk po čase se stává nesmírně popudlivým. Ale popudlivost patří právě k oněm vlastnostem, které člověku nejvíce škodí. Hněv, závist, nenávisť, strach, stísněnost, zármutek — to jsou duševní jedy a ne snad jen obrazně, nýbrž skutečně. Již jinde jsem napsal, že matka, kojící dítě, podá-li prs svému děcku po prudkém du-

ševním vzrušení, způsobí mu svým mlékem velmi často přechodnou otravu, což je konečně věc mezi lidem dostatečně známá. Prudké vzrušení nebo úlek zasáhne naše astrální tělo, které ihned na to odpoví reakcí na pranu, která je ve spojení s nervy a celý pochod se přenáší bleskurychle do krve a do všech štav našeho těla, takže tento účinek se musí jeviti i fysiologicky a to se právě také děje. Člověk, postižený náhlou hrůzou, smrtelně zbledne, pocítí po celém těle mrazení, jeho tělo se počne chvěti, takže je někdy blízek mdlobám. Vzniknou tu vědě neznámé organické jedy, které po jistou dobu působí.

Tato věc byla dobře známá starým národům i našim předkům. Zůstavili nám mnohé rady a mnohá pořekadla, která svědčí, že znali tyto okultní zákony a že všelijak se chtěli brániti jedovatým vlivům takových představ. Náš lid říkává: »Ulekneš-li se, odplivni si třikráte!« To se zdá býti velmi nelogickou radou a přece — jaká v tom logika! Po uleknutí následuje onen duševní, astrální a tělesný pochod, který jsem popsál nahoře a tu právě sliny v ústech se stávají skutečně jedovatou látkou. Vyplivneme-li je, zamezíme jejich polknutí a tím otravu celého organismu.

Téhož prostředku používá lid při t. zv. »uhranutí«, ať domnělém nebo skutečném. Celá tato věc je v úzkém spojení s t. zv. »mumií« Paracelsovou, kterou jsem popsál v knize »Tajné síly přírody a člověka« a proto odkazuji čtenáře na onen spis.

Jestliže myšlenky nesprávné působí na naše tělo tak podivně, tu zase myšlenky opačné, totiž správné, mají účinky nad pomyslení blahodárné a skutečně léčivé. Máme-li nějaké snahy a představujeme-li si sami sebe v lepších poměrech, tu každá taková myšlenka je zapuštěna nesmazatelně do čity a zůstane tam a při tom vůbec nesejde na tom, zdali se nám žádoucí věc nezdaří, anebo zdaří-li se nám jen nedokonale. Při každém

takovém poctivém úsilí se ve skutečnosti zvětšuje naše vnitřní síla ku přitahování dobra a úspěchu, takže každá silná myšlenka a každá dobrá pohnutka zůstává v nás trvale a očekává pouze další posílení, aby za nás mohla vybojovati věci lepší. A tak ony skryté dojmy v našem myslícím aparátu nám mohou stejně škoditi jako nám mohou prospívati. Schopnost dokonalé paměti v našem druhém vědomí čili ve vnitřním člověku je věc, která zasluhuje hluboké pozornosti. Poněvadž v této duchovní paměti je zapsáno vše, následuje z toho, že čita zachová stejně věci dobré jako špatné, stejně věci nesprávné jako pravdivé, stejně domnělé jako skutečné. Náš rozum obvykle zamítá věci nežádoucí a nutí nás, abychom lpěli na úvahách praktických. Ale náš zevní rozum jest většinou výsledkem pouhých pozemských zkušeností, našich i cizích, jest výsledkem přijatých nauk, které se týkají jenom zevního světa bez oněch duchovních činů, které vlastně svět udržují a vedou a proto náš rozum v těchto věcech je mylný a klamný a nedostatečný, a ještě k tomu bývá velmi často konservativní, což se zase zakládá na našich zvycích, které vznikly z určitých řad myšlenek, jimž jsme hověli ve své nemoudrosti.

Ale na štěstí každý člověk má schopnost imaginační čili obraznost a tato schopnost jest velikým darem, jehož lze využiti za všech okolností, poněvadž obraznost jest vlastně myšlenkou, které byla dána určitá forma. Ale obraznost jest obvykle věc velmi prehavá a proměnlivá. Jenom za jistých okolností se stává imaginace jaksi trvalejší, takže člověk udržuje jisté představy delší dobu. Je to hlavně v lásce ke druhému pohlaví, dále jsou to představy náboženské u světců a světic, a v negativním smyslu jsou to různé formy obav před neštěstím, nehodami nebo nemocí. S takovými obavami se setkáváme právě skoro vždycky u osob n e r v o v ě chorých a proto tuto věc rozebereme po-

drobně později. Jinak však naše obraznost nám předvádí různé formy naší fantasmie, aniž bychom ji dovedli udržeti.

Chybou jest právě, že lidé nedovedou mysliti soustavně. Každý z nás dopouští, aby myšlenky se střídaly s největší rychlostí, aby pádily sem a tam a odchylovaly se hned k tomu, hned k onomu předmětu, takže síla našich myšlenek vyprchává a zůstává beze všeho užitku anebo má užitek jenom nepatrný. Chceme-li míti úspěchy v životě, chceme-li míti zdraví a spokojenost, je naprosto nutno, abychom si vybudovali správné převládající představy, které zapadnou pak jako sémě do našeho nitra, do naší činy, a když tyto představy budeme denně posilovati vždy novými a novými, zajistíme si velmi snadno úspěch a zdar, kdežto připustíme-li, aby v naší duši dominovaly nebo převládaly myšlenky opačné, tu zcela jistě můžeme očekávati nezdar, chorobu a neštěstí.

Mnohý čtenář, který trpělivě dočetl tyto stránky až k těmto místům, pomyslí si snad, že vlastně opakuji neustále tytéž rady v jiných a jiných formách. To se děje zúmyslně. Vím dobře, jak nesnadno je začátečníka přesvědčiti o těchto ohromných pravdách. Vím dobře, že právě v myšlenkách jsou skoro všichni lidé těžkopádní a leniví, a že neradi podrobují své nitro této přísné disciplíně. Jestliže tedy opakuji stejné rady různými způsoby, je v tom systém — je v tom můj systém, o kterém jsem se přesvědčil za dobu pětadvaceti leté praxe v těchto věcech a mohu každého ujistiti, že píši podle vlastních i cizích zkušeností, a že jsem prakticky po dlouhých bojích vypěstoval onen správný způsob myšlení o sobě, a že kdykoliv jsem těchto okultních zákonů použil, bylo to vždy doprovázeno výsledky více než překvapujícími.

Jsou totiž ještě jiné věci, kterých může člověk dosáhnouti svými představami, než na příklad zdraví. Jsou

někdy touhy, vědecké nebo umělecké nebo jiné, jsou cíle, které se vymykají všemu pozemskému a také těch lze najisto dosáhnouti myšlenkou — totiž myšlenkou správně soustředovanou. Tím míním dosažení oné nejvyšší duchovní cesty, která člověka přibližuje k Bohu, a na které každý člověk obdrží osobní důkazy o existenci Boha, o jeho blízkosti, a tím také dosáhne člověk potvrzení náboženských pravd. Mystika je praktické náboženství a proto je mystická cesta nejvyšší věcí na světě. Jestliže však lze dosáhnouti opakovanými představami určitého druhu spojení s Bohem, tu je logické, že lze jimi dosáhnouti vše jiné — protože božství je cíl jistě nejvyšší. Metody mystické jsou uloženy v mých knihách »Ohnivý Keř«, »Praktická mystika«, II. a III. díl »Ohnivého Keře«, »Bhagavad-Gita« a jiných spisích.

Nechť se však nikdo nedomnívá, že takovými náboženskými představami se v člověku probudí pouze bludné vjemy, které si sám vytvořil. Naopak, na mystické cestě dojde člověk ke zkušenostem, o nichž nikdo před tím nemá ani ponětí. Proto si jich nemůže nikdo představit. To jsou však mysteria, kterých nikdo nemůže prozrazovati — aby nebyla zprofanována, zneuctěna. Kdo máš o věc zájem, řiď se radami starých i nových mystiků a zažiješ to, co zažili oni.

Kdo chce využití onoho vnitřního daru, který skoro u každého je zakopanou hřivnou, musí se věnovati své práci pevně a pokud možno s vírou. Proto také opakují stále a stále: »Věřte a bude vám dáno!« Tato věta není prázdnou radou, nýbrž hlubokou moudrostí, ukrytou za clonou, která visí mezi světem hmotným a neviditelným. Víra je onou velikou vzpruhou, která člověka vede přes všechna úskalí života a sice ne snad jen obrazně, nýbrž skutečně. Jsou totiž jisté náboženské pravdy, které nutno vyložiti doslovně! K těm patří i poučka shora citovaná.

Poznamenal jsem v předcházejících statích, že myšlenky jsou buď pozitivní nebo negativní. Jsou kladné nebo záporné. Kladné myšlenky budují a záporné myšlenky boří. Ale teď je zde víra. Co je vlastně víra? Je to p ř e s v ě d ě n í neklamné a nezvratné, že ta a ta věc je pravdivá, ale je to přesvědčení bez rozumových důkazů, je to přesvědčení citové. V okultismu je cit právě tak na prvním místě, jako je rozum na prvním místě ve věcech tohoto světa. Každý člověk je v neustálém boji mezi svým citem a svým rozumem a každý člověk se jistě tisíckrát přesvědčil, že jeho nejbystřejší rozum ho zklamal, kdežto cit, je-li správně vypěstován, vede člověka bezpečně a přímou cestou k cíli, bez jakýchkoliv rozumových čili logických důvodů. Kdo se řídí jedině rozumem, musí dojíti velmi často zklamání, poněvadž jsou věci, »na něž rozum nestačí«, jak říká lid. Obvykle se má za to, že se to týká jenom věcí náboženských, ale to je nesprávné. Náš cit nás může velmi bezpečně vésti i ve všech okolnostech praktického života, jestliže dovedeme zatlačit do pozadí svoji rozumovou schopnost a jestliže se naučíme naslouchati do svého nitra tak zvané intuici, čili vnuknutí. Kdo se spoléhá jenom na hmotné vedení svého mozku, musí nezbytně velmi často narazit na nepředvídané překážky, kterých nemohl rozumem uhodnouti. Ale naše nitro zná s naprostou jistotou budoucnost a může nás tedy včas varovati před takovou překážkou, ba, může nám i vnuknouti radu, jak bychom ji obešli, nebo nad ní jinak zvítězili.

Zevním rozumem se ovšem honosí nejvíce naše věda, ale i učenci podléhají v určitých okamžicích vnitřnímu vnuknutí a to právě je často vede k řešení nejobtížnějších otázek, které odporovaly všem logickým závěrům. Kdo však soustavně v sobě vypěstuje toto vedení citové, ten i když používá obvykle svého rozumu, jde vpřed mnohem bezpečněji nežli člověk, potlačující tohoto vnitřního vůdce.

Jakým způsobem vede člověka cit, to vidíme na příklad ve všech odvětvích umění. Kdyby nebylo umění, nebylo by na světě oněch povznášejících pocitů, které člověk zažívá, když čte umělecké dílo, anebo když se na ně dívá, nebo když mu naslouchá. Veškeré umění je věci citu a veškeré umění vychází z božského ústředí, neboť právě naše citová stránka spočívá v principu božském. Proto také staří uctívali uměním svoje bohy a ne nadarmo byl bůh Apollon bohem umění.

Američan Mulford praví v jednom svém spisu: »To, co si představujeme, nebo čemu věříme, to také tvoříme. To, co žije v naší imaginaci, jest již ve skutečnosti ve světě neviditelném. To, čemu jsme přestali věřit, již pro nás neexistuje a nikdy již toho pro nás nebude, dokud toho zase nepřijmeme jako pravdu.

Člověk, který nevěří v život po smrti, nežije také po smrti skutečně, nýbrž je ve stavu omráčení, a v jistém ztrnulém spánku. Ten, kdo si představuje podle svého náboženství, že po smrti vstoupí do nebe nebo do pekla, vytvoří si svou naději nebo svým strachem buďto nebe nebo peklo, a po smrti se tam ocitne. Tato pravda neodporuje nijak spravedlnosti, poněvadž platí zásada, že každý je strůjcem svého osudu, ale nejen na zemi, nýbrž i po smrti. Trvání takových posmrtných stavů není ovšem věčné, nýbrž jejich délka je vyměřena podle síly a nahromadění představ každého jednotlivého člověka. Když síla těchto představ pomine, je duch lidský uvolněn a vrátí se do svého normálního stavu.

Střežte se tedy, abyste si za života nevytvářeli vlastních žalářů, nebo zase klamných míst blaženosti, ve kterých byste se někdy ocitli! Žijte svými myšlenkami v nejvyšších sférách života a v Bohu, a pak ujdete všem klamům, které by vás jinak mohly ohrozit.

Není v tom nic nemožného, leda zdánlivě. Náš svět se nám zdá tak skutečný a hmotný jako nic jiného. Je

tak proto, že i naše těla se nám zdají naprosto hmotnými, že v nich snášíme radosti i bolesti, že jsme buď povznášeni nebo tísněni životními okolnostmi, a že okolo sebe pozorujeme neustálé změny všeho živého i neživého. Veškeré tyto úkazy přispívají ke zdokonalení onoho klamu, že je svět skutečností. A přece dnes víme, že celý svět je pouhým výsledkem našeho zdání, že klame naše smysly, že hmota je pevnou a tuhou jenom podle našeho domnění a ne ve skutečnosti, že jsme na zemi jen v jakémsi snu, ze kterého se musíme probudit k lepšímu životu.*)

Staří Indové a Egypťané to znali již dávno a uložili to ve svých posvátných knihách. Teprve v nejnovější době potvrdila tuto pravdu také zevní věda, neboť dospěla ve svém badání až k onomu bodu, kdy musila poznati, že hmota předně není mrtvá, nýbrž živá, ať je v jakémkoliv útvaru a za druhé, že hmota není tím, čím se nám býti jeví, nýbrž něčím zcela jiným — že je pouhým zdáním!

Když si tedy představíme, že hmota není pevná, nýbrž že je zhuštěná výslednice přerozmanitých sil a výbojů, a když dále budeme věděti, že božský Duch je všude, a že proniká jak nás tak všechny zdánlivě mrtvé věci, p o c h o p í m e mnohem snadněji, že myšlenka je také věc skutečná a reální, a že i duše je věcí ne snad

*) Tyto pravdy byly známy již v dávnověku a jsou uloženy na př. v indických Védách. Staří zasvěcenci, kteří pronikli všemi mysteriemi života, věděli také, že hmota je pouhým klamem a zcela jasně to prohlašovali. Věděli to rovněž zasvěcenci egyptští a řečtí, na př. Pythagoras. Tedy věci, k nimž dospěla teprve nedávno věda po usilovném badání a pátrání, byly již známy před desetitisíci lety. Nauka o elektronech, čili o elektrických nábojích, které vlastně skládají hmotné atomy, takže atomy se rozplývají vlastně v nic a tím také hmota se stává pouhým zdáním, je tak stará jako lidstvo, jenomže před dávnověkem byly tyto pravdy dosaženy duchovním postupem a nesmírnou intuicí čili vnuknutím božským, kdežto nyní jsou dosaženy cestou vědeckou, totiž experimentálním badáním v chemických a fyzikálních pracovnách. (Pozn. spis.)

nehmotnou, jak učí mnohá mylná náboženství, (většinou podle modernějších klamných předpokladů a podle představ lidí nezasvěcených), nýbrž že duše je věcí reálnou a složenou právě tak z prvků a sil jako vše jiné na tomto světě.

Každá víra má svůj tvar — onen tvar, který víra vyvolala. Nezáleží na tom, zdali naše víra je delší nebo kratší, nebo je-li přechodná. Máme-li nějakou víru, tu také máme alespoň pro jistou dobu poznání jistých možností, které jsou obsaženy v Duchu jsoucna. Když si představíme nějaký útvar, tvoříme jej v universální substanci*), kde se děje každé tvoření, ať původní, božské anebo duševní — v naší představě.

Víra se liší od myšlenky pouze svojí stálostí. Myšlenka může býti silou velmi přechodnou, dokud se neustálila ve víře, ale pak je trvalejší a proto také zjevnější. Víra náboženská je tedy jistou rozhodnější formou než pouhá myšlenka přechodná.

Z předcházejícího je patrné, že naše víra je nesmírně důležitou věcí, protože je podkladem naší celé jsoucnosti. V co člověk věří, tím je. A čím více se blíží jeho víra pravdě, tím více člověk stoupá na žebříku věčného vývoje a tím je bezpečnější před hmotnými i duševními katastrofami.

Pokud se týká věcí duchovních, tone většina lidí v nesprávných názorech a tedy v nesprávné víře.

Lidé se vždycky domnívali, že Duch a duše jsou věci úplně nehmotné, že jsou to nějaké principy, které vstupují do mrtvé hmoty a že jí tak na čas poskytují zdánlivě život. Ani okultisté nevěděli (totiž okultisté moderní) až do nedávna, že princip životní a princip duchovní a hmota jest jedno a totéž, že totiž není mrtvé hmoty, že ani skála není mrtvá, ani kov není mrtvý, ale že také není nehmotné duše nebo nehmotného ducha. Látka nebo hmota v duchu a duši je však v úžas-

*) Tímto výrazem míní autor astrální úroveň. (Pozn. spis.)

ném napětí a rozptýlu, takže pro naše smysly jsou duch i duše bytostmi nehmotnými, ale jenom zdánlivě.

Bez látky nebo jinými slovy bez hmoty není na světě nic. A proto také Bůh je vlastně nejvyšší princip látky v ohromném napětí a v nepomyslitelné řídkosti.

Vím, že mnozí čtenáři mně namítnou, že takové názory jsou materialismem. To by však bylo klamem, neboť materialismus chce vysvětlovati vše sice hmotou, ale hrubou hmotou naší pozemskou a při tom nemají filosofové materialističtí ani ponětí ani představy o vysokých duchovních sférách, když je hmota rozptýlena a zředěna v míře tak úžasné, že je to pro nás úplně nepředstavitelné. Nesmíme zapomínati, že naše zevní smysly jsou ohromně omezeny a že chápeme pouze malinký úsek celého vesmíru, úsek tak nepatrný, že podle něho nemůžeme souditi na celek a tím méně na složení celku.

Žádná logika a žádná filosofie nemůže připustiti myšlenky, že ve vesmíru by byla nějaká absolutní prázdnota. Ale taková prázdnota by musila býti, kdyby bytosti duchovní byly skutečně bezhmotné. Ve vesmíru nemůže býti jediného mrtvého atomu, nýbrž naopak, všude musí býti život — a sice čistý život — a tak také není nikde ani místa, ani bytostí, kde by nebylo hmoty. Z toho však následuje, že nikde ve vesmíru není také smrti.

Kdyby byla taková možnost, nebyl by vesmír celý a nemohl by vytrvati. Uvedl jsem již, že prastaré nauky okultní, jako na příklad židovská kabbala, učily, že vesmír a božstvo jest jedno a totéž. Všechno, co stává, jest v Bohu, ale v různých skupenstvích hmoty, která se mohou stupňovati od nejhrubší látky, jaké známe na naší zemi, až vzhůru ke skupenství stále jemnějšímu, až k étheru a nad éther ještě daleko a daleko ke skupenstvím, která našim omezeným smyslům jsou naprosto nepochopitelná.

Avšak také směrem dolů jsou jistá skupenství hmoty na jiných světech, která jsou ještě mnohem hrubší než na příklad naše kovy a nerosty. Protože naše smysly jsou omezeny i v tomto směru, nemůžeme si těchto hutnějších skupenství nijak představit.

Tyto představy o vesmíru, Bohu, lidské duši a o našem těle jsou velmi důležité k sebeléčbě psychickou silou, protože usnadňují naši imaginaci a tedy také našim myšlenkám vnikati do našeho ústrojí. Je totiž zcela něco jiného, když víme, že naše tělo a naše duše a naše myšlenky jsou tytéž síly, jaké skládají i ducha, poněvadž pomyslíme-li si ducha podle názorů nesprávných, je to vždy něco cizího a nepochopitelného. Ale představíme-li si duchovní svou bytost jako látku nesmírně zředěnou, ale přece jen látku, tu naše duševní práce, chceme-li působiti na svůj organismus, bude usnadněna.

Proto některé americké a anglické knihy, pojednávající o psychických silách, uvádějí pouze jistá tvrzení jako: »Ty jsi Duchem!« -- »Také tvoje tělo není nic jiného nežli zdánlivě zhmotnělý Duch!« a pod. Takové spisy mají pro průměrného čtenáře rovněž svoji psychicky výchovnou cenu, ač neuvádějí důvodů pro tato tvrzení, neboť průměrný člověk, hlavně v Americe a Anglii, není založen filosoficky a nerad přemýšlí a proto přijímá ochotněji takové rady než výklady, které jsou často velmi nezáživné a nesrozumitelné. Moje metoda je však jiná. Náš lid je většinou založen hluboce nábožensky a rovněž ohromné rozšíření spiritismu, který se zabývá vlastně také i okultními naukami, alespoň z části, svědčí o tom, že i průměrní jedinci u nás hluboce přemýšlejí a že si přejí ke všemu pokud možno srozumitelných a podrobných výkladů. O tom jsem se přesvědčil z tisícových dopisů, které přicházejí do redakce mého časopisu »Psyche«, věnovaného okultismu a mystice.

Naši čtenáři knih okultních a také jiných chtějí míti

všude a ve všem pokud možno podrobné vysvětlení, a tam, kde by ho nebylo, přímo o ně žádají.

Nesmírně záleží na duševním postoji každého jednotlivce, který by chtěl používat k sebeléčbě nebo jiným účelům těchto psychických sil.

Jestliže převládající naše myšlenka v kterémkoliv směru zní »nemohu«, tu je naprosto zřejmo, že výsledkem musí být nemožnost. Ten, kdo takovou myšlenku a představu udržuje, »nemůže opravdu«, jest již poražen dříve než započal. A přece jenom se s takovou převládající myšlenkou setkáváme u lidí nejčastěji.

Lidé se domnívají, že nemohou změnit svých povah, že nemohou zvítězit nad svým hněvem, nad svými náladami a nad okolnostmi. Neodvažují se odstoupiti od okolí, které se jim nelíbí, nebo s nimi není v souhlasu. A také se zřikají práce, která podle jejich mínění se pro ně nehodí. Lidé se bojí vstoupiti do přední řady a vykonati věci, ke kterým se jiní neodhodlají. Ale tento nesprávný směr jde bohužel ještě dále. Lidé se dokonce bojí i přemýšlet i samostatně a individuálně. V náboženství se řídí výroky kněze, pokud se týká choroby, spoléhají se pouze na lékaře, a tak ve všech jiných věcech se dávají raději věsti jinými, než aby myslili sami.

Veškeré takové vyhýbání se samostatnosti a vlastní odpovědnosti vrcholí ovšem zase v oněch záporných a převládajících představách, které ničí u samého kořene vlastní duševní vzrůst a rozmach.

Ale převládající myšlenka »mohu« by i sama o sobě obrátila celý běh lidské činnosti, a sice ve všech uvedených směrech.

Všimněme si dále, jak vzrůstá myšlenka strachu a jak se vyvíjí všeobecně nervosa a jak jednotlivec upadá v onom poměru, kdy tyto mocné síly životní nabývají vlády. Každá myšlenka strachu je v čitě seměnem pro strach budoucí. Každá taková myšlenka zvět-

šuje naše obavy a jestliže nebudeme mít dostatečné množství myšlenek odhodlaných, aby náš strach byl zničen, podlehneme nakonec svým negativním představám, neboť každý okamžik strachu vyvolává strach další a tak se člověk dostane do jakéhosi začarovaného kruhu, do něhož se více a více zaplétá, při čemž ovšem každým dnem jest obtížnější vyplést se z této opravdu strašné sítě.

Taková hradba strachu musí býti buď proražena nemírným napětím vůle, anebo člověk musí konečně podlehnouti svým obavám a rozloučiti se navždy s každým životním štěstím a klidem.

Nervosní obavy, ať jsou jakéhokoliv druhu, působí stejně. Neustále se zvětšují a vedou konečně k nervovým záchvatům, neboť nervosa v jedné věci se rozšíří na druhou, až konečně ve mnohých případech se člověk stává neurastenickým vrakem, který je sám v sobě obtíž a který mučí i lidi jiné.

Nezáleží zcela nic na tom, v jakém tvaru se objevuje takový nervosní strach. Může to býti tak zvaná tréma na jevišti nebo na řečnické tribuně, může to býti jistá nevolnost, která se jeví, když člověk se má setkat s nějakým cizincem, může to býti strach z dopravních prostředků, nebo strach před myšmi nebo kočkami, nebo strach před okamžikem, kdy máme přejíti veliké náměstí, anebo projíti úzkou chodbou, či strach před nakažlivými chorobami, nebo nakažením — neboť veškeré tyto obavy lze zařaditi mezi zvrácené, převládající představy a jediným prostředkem léčebným jest nahraditi takovou špatnou myšlenku představou správnou a dobrou.

To jsou tedy zásady psychických sil a zákonů, které je řídí.

DUŠE A TĚLO.

V předcházející kapitole jsme vylíčili činnost duše pokud se týká myšlenek a poznali jsme zákony, jimiž se řídí tak zvaná paměť. Nyní bude naším úkolem obírat se otázkami jinými. Předně nutno čtenáři vysvětliti, jak duše tělo buduje, jak duše tělo udržuje a léčí a v jakém spojení je duše s naší nervovou soustavou.

Jistě že mnozí naši čtenáři zažili již některé zkušenosti, podle nichž se přesvědčili, jak zevní pocit je výsledkem představy nebo myšlenky. Dejme tomu, že společnost sedí za večera v zahradě, když tu někdo se zmíní o komárech, kteří počínají bodati. Skoro ihned pocítíme v některé části svého těla bodnutí nebo svědění, které se pak přenese na místo jiné a zatím, kdy hovoříme o komárech a jejich bodání, počneme pocítovati strašné svědění po celém těle. Ale při tom je zcela dobře možno, že v naší blízkosti není vůbec komárů.

Zajímavou věcí při tom jest, že duševní představa má jistý hmotný protějšek, který je skutečný a opravdový. Je zde jakási souvztažnost mezi činností myšlenkovou a tělesnou a tato činnost je naprosto zřejmá a zjevná. Takový zažitek nás přesvědčí neočekávaně, že naše myšlenky nebo představy nás mohou značně klamati.

Uvažujeme-li o těchto zkušenostech, dojdeme k plně-

mu přesvědčení, že mezi duší a tělem je jistá součinnost, o které ovšem nic nevíme. Stejně také duševní ztrnulost působí na naše tělo. Domníváme se na příklad, že jsme již příliš zestárlí a že jsme nehybní, abychom mohli skočiti do vozu elektrické dráhy za jízdy. Potom ihned se vzdáme každého takového pokusu a tím podlehneme svým myšlenkám a záhy zpozorujeme, že jsme skutečně příliš neobratní, abychom se mohli odvážiti takového skoku.

Jestliže však na druhé straně odmítneme myšlenku na podobnou nehybnost, a jestliže ji nahradíme představou hbitosti a pružnosti, tu jsme již v prvním utkání porazili myšlenku stáří, zničili jsme její plány a možná, že jsme ji vůbec porazili na hlavu.

Potom se přesvědčíme, že můžeme vskočiti do jedoucího vozu tak snadno jako kdy jindy. Po druhé zase při ranním cvičení, když chceme dosáhnouti konci svých prstů podlahy bez ohnutí kolen, shledáme, že k dosažení podlahy nám schází dva centimetry. V takovém případě se strážme uvěřiti této skutečnosti a domnívati se, že naše tělo není již tak ohebné! Ujišťuji každého, že naše myšlenka potřebuje v takovém případě většího napětí než naše svaly! Jestliže ze své mysli vypudíme takové představy a jestliže si pomyslíme, že snadno přemůžeme tělesné napětí a že přece jenom se dotkneme prsty podlahy, přesvědčíme se, že naše svalstvo to vykoná.

Kdysi jsem se zmínil v menší společnosti o této věci, kde byl také přítomen jeden starší pán. Tento muž projevil sice zdvořile, ale zcela rozhodně svoji nedůvěru v takovou sílu myšlenky, ale za čtrnáct dní, když jsme se zase sešli, prohlásil upřímně a veřejně, jak se přesvědčil, že naše rada byla správná a že jeho nedůvěra neměla podkladu.

Mohli bychom uvéstí velmi mnoho případů zcela zřejmých, jak naše myšlenka působí nejen na celé tělo,

nýbrž i na jednotlivé orgány nebo údy, když na ně počneme soustřeďovati svoji mysl. Zde uvedu alespoň dva takové úkazy, o nichž se může každý přesvědčiti:

Soustřeďujeme-li myšlenku na určitou část těla, tu první věcí, kterou můžeme pozorovati, je změna oběhu krevního, neboť do oné části těla vniká větší množství krve. Položíme-li někoho na prkno, které je přesně v rovnováze, spočívajíc svým středem na ostré hraně nějakého předmětu, a jestliže ležícímu člověku řekneme, aby soustředil svoje myšlenky na chodidla, tu bude zakrátko jeho rovnováha porušena, takže konec prkna, na němž spočívá jeho hlava se zvedne, protože v nohách bude více krve, čímž se stane spodní část jeho těla těžší.

Podobně také, obnažíme-li si paži a ponoříme-li ji do nepřilíš široké nádoby, naplněné vodou až k okraji, ale tak, aby voda nepřetékala, a soustředíme-li pak svoje myšlenky na paži, tu voda za krátko přeteče. Přítok krve do paže bude zvětšený, čímž se cévy v paži poněkud nadmou a tím se zvětší objem naší paže, takže voda bude vypuzena.

Tím je podán důkaz, že změny v naší mysli vyvolávají změny v našem těle. A jestliže tedy změníme trvale stav svých myšlenek, můžeme s jistotou očekávat, že tím změníme také trvale stav svého těla. A jestliže naše myšlenky budou nesprávné, nenásleduje snad z toho, že i v našem fysickém těle vzniknou nesprávnosti a že naše tělo se odchýlí od svého normálního stavu?

Ale každá abnormalita našeho tělesného stavu není nic jiného než choroba a nemoc. A tu tedy vidíme, že nesprávné myšlenky musí za všech okolností vyvolati chorobné stavy našeho těla. Logickým závěrem z toho jest, že každá nevhodná myšlenka, každá myšlenka nesprávná, je v jistém spojení s jistým typem

choroby. Již dříve jsem se zmínil o fyziologických účincích náhlého úleku na naše tělo. Hrůza a děs jsou nejmarkantnějšími duševními jedy a kdybychom mohli takové představy uzavřít do lahviček jako jedy hmotné, musila by každá taková lahvička býti označena červenou vignetou s nápisem: »Prudký jed!«, tak jako se to děje s hmotnými jedy v lékárnách a drogeriích. Ale tak jako jsou hmotné jedy, účinkující prudce a náhle a zase jiné jedy, které účinkují zvolna a které svoji oběť usmrcují nepozorovaně a pozvolna, tak jsou i jedy myšlenkové, které účinkují znenáhla a právě proto jsou mnohem nebezpečnější než ty, jejichž účinek je náhlý a prudký. Lidé starší, zvláště ti, kteří trpí zjištěným zkornatěním tepen, vědí dobře, že se musí pečlivě varovati každého prudkého vzrušení myslí, poněvadž při tom vzniká snadno nával krve do hlavy, ve kterém může člověku takovému prasknouti některá cévka v mozku, z čehož, jak známo, následuje záchvat mrtvice. Ale málo je známo, že starosti, zármutek, obavy a jiné podobné představy vyvolávají v našem těle jedy pomalu účinkující, které nás zvolna, ale jistě otravují, a vedou k předčasnému chřadnutí — až do hrobu.

V předcházejícím příkladu o komárech, kdy jsme viděli, že duševní podráždění rodí skutečné pocity, jako by byla podrážděna kůže na různých částech těla, nás může vésti k zajímavým závěrům.

Dejme tomu, že nějaká okolnost by přivedila takové podráždění naší myslí, že by se projevilo nějakou kožní chorobou jako na příklad některým z mnohých druhů t. zv. lišejů. V takovém případě nepomůže žádná mast lokálně používaná, dokud trvá ono podráždění duševní. Případy podobné se skutečně stávají. Náš lid ví dobře, že po prudkém leknutí vzniká zejména v obličejí jistá vyrážka, která může trvati několik dní. Tato vyrážka není nic jiného, nežli vypuzováním skutečných

jedů z našeho organismu, které vznikly velikým pohnutím mysli.

Další velmi zajímavou věcí jest, že na př. každá vášeň, i když by byla nepravá a jenom napodobená, působí na naše tělo stejně jako pravá! Znal jsem jednoho profesora střední školy, který měl ve zvyku osopovati se na své žáky a napodobovati zuřivý hněv při každé nejmenší příležitosti, tak že byl pravým postrachem svých žáků. V obecném životě byl to však muž velmi dobrý a laskavý a ve skutečnosti se skoro nikdy nezlobil. Ale přes to jeho tělesná soustava trpěla strašně jeho neblahým zvykem. Byl hubený a bledý a velmi nervosní a také záhy zemřel. Otravoval se svými hněvivými představami, které rodily v jeho nitru mentální jedy.

Něco podobného lze také pozorovati u všech herců a hereček, zejména u těch, kteří se dovedou opravdu v životě do svých úloh, kteří procítují věrně své představy a kteří se vžívají do tragických okolností, předepsaných autory jednotlivých kusů. Právě tito praví umělci, jejichž imaginace je unáší ve hře, trpí vesměs neurasthenickými chorobami a také často chorobami jinými, neboť duševní jedy působí nejen na nervy, nýbrž i na všechny orgány ostatní.

Chtěl jsem těmito příklady ukázati, jak duše působí na naše tělo, když jest již hotové a dospělé a nyní si všimneme, jak naše tělo působením duše vzniká.

Celé naše fysické tělo je zbudováno imaginací čili představou naší duše. V úvodu bylo vyloženo, že naše duše k tomu používá našeho dvojníka, totiž těla astrálního, které je složeno z látek neviditelných a jež se přesně podobá našemu tělu hmotnému. Toto astrální tělo si zbuduje duše svojí obrazností nejdříve. Pomocí tohoto astrálního těla promítá duše svoji vůli na částčky hmoty, které jsou jí dány k dispozici k r v í z těla mateřského. V okamžiku oplození mateřského vajíčka

spojí se duše příštího děcka s tělem matky a obestře matčino tělo svým novým astrálním tělem, které má však již od počátku podobu příštího dospělého člověka. Toto její astrální tělo se spojí s astrálním tělem matky a pak duše svojí obrazností působí na vajíčko a vkládá do něho všechny vlastnosti tělesné i duševní, jimiž příští člověk bude nadán.

K této své činnosti je duše nucena vyššími principy, totiž duší božskou a božským Já, neboť nesmíme zapomenouti, že t. zv. karma čili zákon odplaty je zde rovněž v neustálé činnosti, poněvadž celá povaha budoucího člověka i jeho sklony a jeho nadání v tom či onom směru, je v úzké souvislosti s jeho budoucím osudem. Zde by mohli mnozí namítnouti, že věda odhalila zákon dědičnosti a že potomci určitých rodičů jeví vždycky jisté vlastnosti, zděděné buď přímo, po otci nebo po matce, nebo přenesené i od příbuzných vzdálenějších. Tyto vědecké závěry jsou ovšem do jisté míry správné, ale proto přece jen víme, že ve mnohých rodinách se občas objevují jedinci, kteří jako by přišli z jiného světa, neboť se naprosto různí svými povahami, náklonnostmi a talenty od ostatních sourozenců. To platí v obou směrech — dobrém i špatném. Jsou rodiny, kde šest dětí je zdárných a ušlechtilé povahy, ale sedmé, které je třeba věkem uprostřed mezi nimi, je již od svého mládí dítětem zkaženým, špatným, ba dokonce zločinným. Zrovna tak víme, že jsou rodiny s velkým počtem dětí zcela prostředního nadání, ale že mezi těmito dětmi se objeví jedno úžasně talentované buď k vědám, nebo k umění, ba dokonce, že se v takové rodině objeví někdy genius všestranného nadání.

Odkud to? V tomto směru si věda ovšem neví rady a většinou přičítá takové úkazy náhodě. Duchovní zákony jsou vědě neznámé a proto s nimi nepočítá a z toho následuje, že velmi mnoho věcí jí zůstává nevysvětlitelnými. V obyčejném chodu událostí předvídá

božské Já dítěte, které se má zroditi, veškeré dědičné vlastnosti, jež budou dány dítěti do vínku se strany jeho rodičů. Proto také se každý člověk narodí v takovém prostředí, které odpovídá jeho budoucímu osudu. V přírodě není náhody a proto okultisté již dávno vyškrtli toto slovo ze svého slovníku — právě tak jako mnozí prozíraví filosofové. Božský princip, který vede lidskou duši k novému vtělení, je bytostí vševědoucí, která tedy ví napřed, jaké okolnosti a jaké prostředí se nejlépe hodí pro lidskou duši, jež se má právě vtělit. Ale tato božská jiskra může za daných okolností přivést do rodiny nízké a špatné duši vysoce pokročilou, která může po případě svým vlivem blahodárně působiti na celou rodinu, třebaže svým okolím sama velice trpěla, a v takových případech může božský princip změnití svými neomezenými silami veškeré dědičné a jiné vlivy, které by snad ohrožovaly organismus budoucího člověka, může je odvrátiti a pak se v takové, třeba degenerované a zločinné rodině objeví člověk ušlechtilého ducha a geniálního nadání.

Vstoupí-li taková černá ovce naopak do rodiny ušlechtilé, tu lze to zase vysvětliti karmou všech nebo některých členů této rodiny, pro kterou je objevení se takového člena dojista velikým utrpením. Ale protože podle okultních zákonů víme, že utrpení jakékoliv je vlastně očištěním, je utrpení zlem jenom podle lidských názorů, ale nikoliv podle názorů světa duchovního.

Duše tedy již od počátku prostřednictvím astrálního těla promítá na hmotnou úroveň svoji obrazností tělo budoucího dítěte, při čemž universální prana čili životní síla jest jí k tomu neúčinnější pomocnicí a prostřednicí. Duše lidská působí zde zcela obdobně, tak jako universální duše světa působí stejnými silami na vzrůst každého rostlinného semene, na vzrůst a vývoj všech nižších organických zárodků. To, čemu říkáme p ř í r o d a, není snad nějakým souhrnem slepých

Mikrode

a náhodných sil, nýbrž je to jednotná ohromná a nejvyšší moudrá bytost, která se projevuje od nejmenších drobnohledných organismů až k obrovským mořským i pozemským organismům a jež je stejně činná v mikroskopických řasách, až k tisíciletým gigantickým stromům jehličnatým v Kalifornii, dosahujícím výšky přes sto metrů.

Již v úvodě bylo vyloženo, že astrální tělo je organizujícím principem a že ono vlastně vytváří na hmotné úrovni naše tělo fyzické. K tomu však musí mít astrální tělo popud, který právě vychází z duše.

Nyní ovšem pochopíme snadno, že duše svojí imaginací a svojí vůlí prostřednictvím astrálního těla také udržuje a léčí naše tělo hmotné po celý čas našeho pozemského života. Každý člověk má ve svém nitru bdělého strážce, který ví o každé nejmenší poruše, který zná každou mikroskopickou buňku, jichž jest přemnoho druhů v celém našem organismu, který vypuzuje a vyzahuje nepřetržitě buňky opotřebované a tvoří buňky nové a čerstvé, kteří řídí s naprostou přesností a pečlivostí veškerou činnost jednotlivých orgánů a uvádí je v harmonickou spolupráci, který zkrátka jest podstatným činitelem našeho hmotného života. Náš organismus není tedy strojem, který byl uveden někým do pohybu a který po jistou dobu běží sám jako natažené hodiny. Mezi organismem, totiž mezi shlukem buněk živoucího jedince, ať je to nálevník nebo člověk a mezi mechanismem čili soustrojím, které bylo zhotoveno lidskou rukou, jest ohromný rozdíl. Organismus napravuje vzniklé vady svojí vlastní činností, kdežto mechanismus při nejmenší poruše přestává pracovat a není-li mu pomoheno zvenčí — rukou lidskou — není vůbec k potřebě. Naproti tomu každý organismus má ve svém středu svého ředitele a udržovatele, který jej neustále ošetřuje a za daných okolností léčí a také vyléčí.

Tímto ředitelem a ošetřovatelem jest naše duše, ale

nikoliv onen její projev, který jest obsažen v našem denním vědomí, nýbrž jiný její pól, který jest pod prahem našeho pozemského já a o němž nemáme ani tušení. Toto naše podvědomí, které by se mělo vlastně jmenovati nadvědomím, protože stojí jistě nad vědomou částí naší bytosti a nikoliv pod ní, je známo i vědě a sice teprve od té doby, kdy se učenci počali zabývati tak zvaným hypnotismem. Ale prastaré okultní nauky znali tuto naši skrytou část již před mnohými věky a také s ní dovedli zacházeti a uměli využití jejích sil. Kdo zná staré soustavy náboženské, ví dobře, jakým humbugem je tvrditi, že naše doba je pokročilá a že staří byli nevědomí a že tonuli v pověrách a temnu. Je sice pravda, že staří národové neznali našich moderních strojů (ač nikdo dosud nerozřešil záhady, jakým způsobem dovedli na př. Egypťané stavěti pyramidy, nebo tyčiti obrovské obelisky), že neznali moderní fyziky a chemie, ale stejně je pravda, že znali zase mnoho jiných věcí, o nichž moderní věda nemá ponětí. Tak měli hluboké okultní vědomosti a ovládali síly duchovní, jimiž zmohli mnohem více, než celá naše moderní technika svými vynálezy.

Skrytá část člověka se jmenuje okultním výrazem »vnitřní člověk«. Je to souhrn duchovních a duševních sil, i s astrálním tělem, a tento souhrn sil je vlastním původcem našeho života a jeho udržovatelem. Proto má pro nás mnohem větší důležitost, nežli naše tělesné orgány, které jsou jeho tvorbou.

O činnosti tohoto vnitřního člověka nevíme skoro nic. Jedině d e c h e m jsme spojeni se svým vnitřním já, neboť dech jest jedinou činností našeho podvědomí, která zároveň je dosud ovládatelná také naší z e v n í vůlí. Dech jest jediná, organická, z nitra řízená činnost našeho těla, kterou můžeme ještě řídit do jisté míry i svým pozemským já, kdežto všechny ostatní organické činnosti, počínajíc srdeční prací až k čin-

nosti zažívajících ústrojů a různých žláz, vymykají se našemu vedení — zkrátka naše zevní vůle nemá na ně pražádného vlivu — ba, dokonce nemáme o této činnosti ani tušení!

A přece jen lze působiti i na tuto skrytou práci našeho těla. A právě v tomto působení je obsažena otázka zdraví neb nemoci, života nebo smrti! O tom však později.

Nyní se musíme poohlédnouti na spojení naší duše s nervovou soustavou, neboť naše nervy jsou nejdůležitější orgány našeho těla, protože k nim patří i náš mozek, který je vlastně centrálou, ze které vychází všechny řídicí popudy. V úvodu bylo již pověděno, že prana, čili životní síla, která proniká celým naším organismem, je rozváděna do našeho těla nervy. Z toho vidíme, že nervy jsou jaksi vodícími dráty, které životní energii rozlévají do všech orgánů, dodávajíc pranu z jistých nádrží, do nichž se prana soustřeďuje. Nejdříve si musíme uvědomiti, že životní síla čili prana není nic jiného nežli vyšší oktávou t. zv. životního magnetismu této odedávna známé síly, jejíž užívání bylo nanovo uvedeno v život vídeňským lékařem doktorem Mesmerem. Také tak zvaný Reichenbachův ód, o kterém jsem psal podrobně v knize »Tajné síly přírody a člověka«, je totožný s pranou a magnetismem.

Co je vlastně prana? Tato životní síla je souhrnem kosmické, čili vesmírové životní síly, je to výraz oné kosmické duše, o které shora bylo mluveno. Prana plní celý vesmír a proniká všechny věci, živé i neživé, právě tak jako onen záhadný světový éther, o kterém učenci dosud nevědí, zdali existuje či nikoliv. Prana je skutečným »dechem života«, a proto v některých starších okultních spisech se nazývá »vzduchem« nebo »duchovním vzduchem«. Jak již pověděno, prana je vlastně životní silou, projevující se tisícerými způsoby v celé

KEMSTAL

přírodě. Ale prana proniká také všechny věci neživé, ale zůstává v nich neprojevena a jenom z určitých látek nerostných, jako na příklad z magnetovce a z přírodních krystalů vyzařuje prana v podobě ódu tak mohutně, že lidé citliví ji mohou pozorovati ve tmě nejen zrakem, ale také hmatem.

Prana má velmi mnoho stupňů a její činnost je nesmírně rozmanitá, což je snadno pochopitelné, když si její činnost představíme v přírodě. Prana je také silou sluneční, která se projevuje teplem, světlem, přitažlivostí a odpuzováním, vysíláním neznámých slunečních paprsků, jichž je ještě celá řada a také duchovním vlivem slunce na všechny živé tvory a zvláště na člověka. Prana je na jedné straně stupně tak čistého, že ji můžeme považovati přímo za sílu božskou. Ale na druhé straně může býti silou stupně zcela hrubého, takže ji lze pozorovati tělesnými očima.

Hlavní nádrž prany je ovšem slunce, alespoň pro naši soustavu planetární. Slunce k nám vysílá veškerou pranu a tedy i životní energii a ze slunce берeme vlastně sílu k udržování svých hmotných těl. Prana se přetvořuje, když vychází ze slunce, rozmanitými vlivy ve stupně podružné, a pak působí na vzrůst rostlin, na jejich vývoj a tvoření se plodů, prana také vstupuje do našich těl prostřednictvím potravy, zejména takové, která obsahuje tak zvané vitaminy, jež jsou mocně nabitý pranou, proměňuje se v našem těle v tisícové síly jiné, aby vstupovala do krve a zrovna tak do dřevě našich kostí a tak do všech orgánů, svalstva, ale předně do nervů, které jsou jejími hlavními vodiči.

Mluvíme-li o praně v lidském těle, mějme na paměti vždycky, že celá naše nervová soustava od mozku až k mikroskopickým nervovým koncečkům v kůži je nabitá pranou jako velmi složitá elektrická baterie. Také vzduch okolo nás je nabit sluneční pranou. Při každém vdechu fyzického vzduchu vdechujeme i onen

dech duchovní, totiž pranu, která v plicích se stýká s krví a odtud vniká do celého těla.

Dýchá-li člověk mechanicky, tedy bez veškeré představy, jak to lidé obyčejně činívají, nevyužije veškeré prany, která mu vstupuje do těla. Mnoho této životní síly zůstává nespotřebováno. Chceme-li svoje tělo nabít větším množstvím prany, což znamená větší životnosti, můžeme toho dosáhnouti cvikem a za málo měsíců dovedeme navštřebati do svého těla v několika minutách veliké množství této životní energie, která nám poskytne nejen uzdravení všech chorob, nýbrž také sílu tělesnou, největší představitelnou svěžest, a což je nejdůležitější, přímo omlazení našich nervů a tím celého našeho organismu.

Vše žijící dýchá, ať jsou to zvířata, lidé nebo rostliny. A vše živoucí je dechem spojeno s oním ohromným oceánem vzduchu, který obklopuje celou naši zemi, a jenž je neustále nasycován pranou ze slunce. Proto také vlastně dechem jsme spojeni se střediskem životní energie, totiž se sluncem. Správné a rytmické dýchání jest věcí velmi důležitou a proto je doporučuje nejen jogická filosofie indická, nýbrž také veškeré známé okultní školy jiné.

V knize »Divy a kouzla indických fakirů« jsem vy líčil podrobně tak zvanou pranajamu, totiž jogické dýchání. Zároveň jsem v uvedené knize pověděl, že taková cvičení nejsou pro Evropana, neboť by mu mohla uškoditi.

Kdo chce u nás upevniti svoje zdraví a kdo chce nasytiti svoje tělo pranou, musí alespoň dvakrát denně po čtvrt hodiny prováděti dýchací cvičení, které jest velmi snadné, beze všeho nebezpečí a které, jestliže jsme mu uvykli, vyvolá v našem hmotném organismu takové převraty, že nad tím užasneme.

Není třeba nic jiného, než státi buď vzpřímeně nebo usednouti se vztyčeným trupem nebo hlavou, nebo

konečně ulehnouti na záda, tak, aby hlava a trup byly v jedné čáře a pak rytmicky vdechovati, ale nikoliv ústy, nýbrž nosem, po dobu asi osmi vteřin. — Tedy asi tak dlouho, jako když počítáme ne příliš rychle do osmi. Když jsme takto vdechli, podržíme dech čtyři vteřiny — tedy počítající znovu do čtyř — utajen, a pak zase osm vteřin vydechujeme a vše to provádíme zcela volně a bez násilí. Vdechování a vydechování se musí vždycky dít n o s e m a nikoliv ústy.

Když by někdo cítil na počátku těchto dýchacích cvičení lehkou závrať, je to známkou, že jeho tělo není zvyklé jednak na větší množství prany a jednak také na větší množství kyslíku, který tímto způsobem vniká do krve, a tak přichází i do mozku. Taková lehká závrať jest reakcí, která brzy přejde. Po krátké době si člověk navykne, ať je věku jakéhokoliv, na toto rytmické dýchání, které je nezbytností, chceme-li dosáhnouti zdraví dokonalého. Proto dnes podobné dýchání doporučují již skoro všichni lékaři, nevědouce ovšem, že hlavní podstatou osvěžující síly je vlastně princip neviditelný a nevažitelný — prana.

Po krátké době navykne si však každý člověk, jakéhokoliv věku na toto rytmické a hluboké dýchání, kterým hromadí ve svém těle tuto životní sílu. Někteří lidé mají ovšem nadbytek této životní síly ve svém těle a to jsou právě lidé, kteří mohou léčit t. zv. životním magnetismem. Není jich však mnoho a průměrný člověk nechce-li dojísta, třebaže pozvolna, tělesně chřadnouti, musí neustále přibírat do svého organismu novou a novou pranu. O to se stará již vlastně sama příroda rozmanitými způsoby. Napsal jsem již shora, že člověk přijímá do svého těla tuto pranickou energii, jednak dýcháním a jednak také stravou. Dnešní věda ví, že každému živému tvorů je třeba tak zvaných vitaminů, totiž látek, které sice nejsou chemicky doka-

zatelny, ale o nichž přece věda ví, že existují. Jsou to látky, obsahující nesmírné množství prany a nalézají se v celém organickém světě a tudíž také v různých organických látkách z říše živočišné i rostlinné. Těchto vitaminů jsou hlavně dvě řady. Jedny jsou obsaženy v látkách živočišných jako na příklad v mléku, čerstvých vejcích a másle, a druhé, které jsou ještě důležitější pro náš organismus, jsou v syrovém ovoci, dále v zelenině, v jádrech ořechů atd. Tyto vitaminy jsou ničeny vyššími teplotami, takže strava, připravena na příklad z dušené nebo vařené zeleniny, jich neobsahuje. Lékařská věda tvrdí, že vitaminy jsou naprosto nezbytny k udržení našeho života, a že kdyby se člověk živil stravou výlučně bez vitaminů po delší dobu, musil by vážně onemocněti.

Netřeba mi podotýkati, že z těchto předpokladů vysvítá zcela jasně povaha stravy, kterou máme požívat.

Ale prana vstupuje do lidského těla také světelnými i tepelnými paprsky slunečními. Vlastní životodárná moc slunce spočívá právě na vysílání této energie. Ohromné vlny prany zalévají neustále naši zemi, a ony to jsou, které svým působením dávají klíčiti všemu organickému životu na zemi, tyto vlny jsou vstřebávány světem živočišným i rostlinným, a do každého jednotlivého organismu se prana podle zvláštních, vědě neznámých zákonů, ukládá. Požíváním potravy přijímáme tedy vlastně do svých těl sluneční pranu — zrovna tak jako dýcháním.

Ale také jinak přijímá lidské tělo veliké množství prany, a sice přímo, totiž vstřebáváním této síly koží, když se pohybujeme neoděni na slunci. Proto tak zvané sluneční lázně působí tak blahodárně bez výjimky na každého člověka, jsou-li totiž brány rozumně. Prana může vyléčiti velmi mnohé choroby a proto takové sluneční lázně doporučují všichni rozumní lékaři.

Shora jsem poznamenal, že při rytmickém dýchání, k němuž se znovu nutno vrátit, je třeba dýchat hluboce. Většina lidí neumí dýchat! Jsou to zvláště ženy, které dýchají nesprávně, totiž jen horní částí plic, kdežto dolní a střední část plic zůstává takřka po celý život bez změny čistého vzduchu. Je to skoro neuvěřitelné, ale pravdivé. Kdo se při dýchání pozoruje bedlivě, pozná, že je to pravda.

Při obyčejném, tak zvaném povrchním dýchání vstupuje vzduch pouze do hořejší části plic a je odtud zase výdechem vypuzován. To však nepostačuje. Lidé podobní se sice mohou dožít dosti vysokého věku, ale při tom nevědí naprosto, co jest pravou radostí ze života! Taková radost ze života přichází teprve tehdy, když dovedeme celé svoje tělo naplnit touto životní silou, takže tato přímo božská síla z nás proudí na všechny lidi, s nimiž se setkáme. Děje se tak zcela bez našeho přičinění, a člověk, naplněný pranou, je každému příjemný, neboť vyzařuje opravdový život a energii. Při tom pocítíme ve svém nitru blažený proud této životodárné síly, která nás omlazuje tak, že každá buňka našeho těla životem přímo jásá.

Kdyby každý člověk, postižený chorobou, zvláště nervovou, si uvědomil tyto pravdy, a kdyby se jimi řídil, postačilo by to již samo o sobě, aby zvítězil nad svojí chorobou, takže by nic nevěděl o starostech a strastech vezdejšího života, a dal by výhost všemu zármutku a stíněnosti, neboť v jeho nitru by se zrodil pocit nevýslovné radosti z vědomí úplného zdraví, a této blahodárné síly, která jest vlastním životem.

Kdo se chce naučiti hlubokému dýchání, musí se především naučiti vyprazdňovati dokonale svoje plíce. Jenom po hlubokém výdechu může následovati hluboké vdechnutí. V dolních partiích plic zůstává vzduch při nesprávném dýchání skoro bez výměny.

Tato dolení partie plic není zvyklá práci, ale my ji můžeme svojí vůlí donutiti, aby se zúčastnila této činnosti, která jest pro náš život tak důležitou. S takovým cvičením musíme však pokračovati zvolna, zvláště, jsme-li již v pokročilejším věku. Nezapomeňme při tom, že k tomu musíme vždycky používati své představy. Bez představy bychom nic nesvedli. Při každém dýchacím cvičení nutno zpríma buď seděti nebo státi, po případě ležeti na zádech se svalstvem uvolněným. Představíme si, že spodní partie našich plic se stáhnou a že vypudí všecken vzduch, který obsahují. Dokonale to ovšem není možné, neboť něco vzduchu zůstává vždycky v plicích. Ale když vydechujeme a udržujeme stále uvedenou představu, podaří se nám vyprázdniti plíce po několikadenním takovém cvičení, které může trvati s počátku tři minuty, pak pět minut a dále asi deset minut a poznáme, jak naše plíce se přizpůsobují naší vůli a představě. Vydechujeme zvolna a zrovna tak zvolna vdechujeme, vždycky chřípěmi a ne ústy. Při vydechování nám pomůže, když zvedáme břišní svalstvo do výše směrem k plicím. Při vdechování zase naopak toto břišní svalstvo tlačíme dolů, aby se mohly spodní partie plic roztáhnouti.

Ale nejprve musíme naplniti vzduchem horní část plic, potom pozvolna část střední a konečně nejspodnější. Tohoto postupu docílíme, když nejdříve zvedáme horní část hrudi, při čemž si pomáháme třeba také zvedáním ramen a zároveň jejich vypětím do zadu. Potom plníme střední část plic a konečně vypneme břišní svalstvo dolů, aby vzduch mohl vniknouti až do posledních výběžků plic na jejich spodině.

Nedomnívejme se však, že všeho toho dovedeme dokonale ihned při prvním pokusu. Mnohý člověk se musí cvičiti v tomto hlubokém dýchání mnohdy dosti dlouho, než dosáhne správných výsledků. Tak jako při každém tělocviku nebo prostocviku, chceme-li vyvi-

nouti svoje svalstvo, nesmíme ani při tomto cvičení dýchacím jediného dne vynehati. Za jistou dobu se nám stane toto dýchací cvičení naprostou nutností, jako spánek. Potom teprve jsme hlubokému dýchání opravdu navykli. Varuji však každého, aby při dýchacím cvičení nezadržoval dechu déle než jak shora udáno, poněvadž to může vésti k nepříjemným, ba nebezpečným následkům.

Dýchání, jak známo, je v úzké souvislosti s činností srdeční a proto každé násilné zadržování dechu nebo příliš dlouhé intervaly mezi vdechnutím a vydechnutím, mohou působiti na srdce škodlivě. Mnozí lidé po přečtení jogických spisů počali cvičiti indickou pranajamu, totiž nesmírně obtížná dechová cvičení a někdy si tím velice ublížili. Taková cvičení nejsou pro nás, nýbrž jen pro lidi, žijící na dálném Východě, kteří mají zcela jinou životosprávu a zcela jinou organickou konstrukci než my.

Hluboké dýchání není však užitečné jen k dosažení zdraví, nýbrž také k dosažení všeobecného duševního klidu. Jestliže chceme zvítěziti nad jakýmkoliv duševním vzrušením, ať je to hněv nebo zármutek, nebo cokoliv jiného, učiníme několik hlubokých vdechů a výdechů a přesvědčíme se, že naše rozčilení ihned pomine. Hluboké dýchání je dále užitečné pro všechny pěvce, a rovněž hudebníky na dechové nástroje. Kdo si navykne hluboce dýchat, sprostí se po jisté době zcela hravě oněch nepříjemných zápasů s dechem, kterým trpí tak mnozí pěvci a také mnozí hudebníci na nástroje dechové.

Pokud se týká nesmírného nervového uklidnění, které přivodí několikeré hluboké vdechnutí a vydechnutí, mchu ještě podotknouti, že je to velikou výhodou pro každého střelce. Tato skutečnost byla již dávno poznána instruktory ve střelbě, zvláště u vojska, neboť všichni radí svým žákům, aby před zalícením a

vypálením rány hluboce vdechli a vydechli. Zvláště je to však nutno při střelbě z pistole. To vím z vlastní zkušenosti, jako závodní střelec z pistole. Vliv hlubokého vdechnutí a vydechnutí je tak veliký, že na příklad pistole, jejíž muška únavou nebo nervosou střelce tančí zběsile na terči, ihned se uklidní, jakmile střelec několikrát zhluboka vdechl a vydechl.

Totéž jsem pozoroval při pracích pod drobnohledem, kdy pracujeme jehlami při zvětšení třeba třicaterém, čímž každý pohyb se tak zvětšuje, že se zdá nemožno, udržeti prsty a ruce i na jediný okamžik v klidu. Ale když několik vteřin hluboce dýcháme, uklidní se naše ruce jako zázrakem.

Uvádím tyto příklady jen na důkaz, poněvadž při nich je ono uklidnění nesmírně nápadné.

Ale v čem záleží toto uklidnění, které se týká především našich nervů? Je to zase prana, která dechem se dostala u větší míře do plic, odkud vstupuje okamžitě do nervů, které ji rozvádějí po celém těle. Naše nervy tedy přijímají pranu a dýcháním ji můžeme v nervech hromadit a tak si přivodit uklidněním nervovou činnost. Člověk chorý nervy musí tedy za všech okolností naučit se hlubokému rytmickému dýchání. Opakuji slovo rytmickému, protože celá příroda spočívá na zákonech rytmu čili na časových úsecích, které se pravidelně opakují a chceme-li tedy žít v souhlasu či harmonii s přírodou — což jest jedině život správný — musíme dýchat rytmicky a musíme také tato svoje dýchací cvičení provádět v době vždycky stejné, tedy na příklad v určitou dobu ráno nebo večer a podobně. Tyto předpisy, pokud se týká doby, mají ještě jiný význam. Každý člověk podléhá tělesně i duševně všeobecným fysickým zákonům, a tedy také setrvačnosti. Všechny fysikální zákony mají svoje vyšší oktávy ve světě duchovním a proto i duše má svoji setrvačnost, i naše myšlenky mají svoji setrvačnost tak

261

jako neživá hmota. Dalším zákonem všech věcí živých i neživých je p a m ě t. Toto tvrzení by se zdálo mnohým neuvěřitelné, ale přece je správné. Paměť u neživých věcí se ovšem jeví jiným způsobem nežli u člověka, ale je tu přece. Každý hudebník ví, že na příklad nové dechové nástroje nutno nejdříve »vyfoukati«, jak to jmenují hudebníci, aby nabyly správných a kulatých tónů. Rovněž staré housle, které jsou vyhrané, mají zcela jiný zvuk než housle nové. Co je to tedy jiného než paměť, která se zde jeví správným odpovídáním takového nástroje? Jinými slovy v nástroji se utvoří jistá resonanční střediska pro každý jednotlivý tón, a ačkoliv tato střediska vibračí nejsou žádným mechanickým nebo jiným způsobem dokazatelná, jsou zde a ta jsou právě paměti onoho nástroje. Každý mechanismus je ostatně zvláštním individuem. Je zvláštní, jaksi osobitou bytostí. Tažme se strojníků, tažme se hlavně strojvůdce lokomotiv a přesvědčíme se, že je to pravda. Rovněž i jiné mechanismy, stvořené lidskou rukou, jsou v jistém smyslu individua.

O paměti duše jsem se zmínil již v kapitole I. tohoto díla. Zde podotýkám, že nejen duše, nýbrž i naše tělo má svoji paměť až do poslední buňky, a že tato tělesná paměť se může týkati buď celé naší tělesné soustavy, anebo jednotlivých jejích částí. Každý náš orgán má svoji paměť, má ji každý nerv a každý sval, a má ji také celý soubor rozmanitých orgánů v jednotlivých našich údech. Vidíme to zcela dobře při tak zvaných mechanických výkonech. Mladý dělník vstoupí do nějaké továrny a je posazen ke stroji, s nímž s počátku si sotva ví rady. Na počátku musí mysliti na každý pohyb, kterým stroj řídí a vše musí prováděti s největší opatrností a pečlivostí. Ale po nějaké době jeho nervy a svalstvo si navyknu tak určitým pohybům, že vykonávají vše zcela mechanicky — tedy po paměti — a že dělník při své práci může mysliti na

cokoliv jiného. Totéž vidíme na př. u telegrafistů, u sazečů a u všech hudebníků. Kdo se učil hudbě, ví, s jakou námahou musil s počátku jednak čísti noty a jednak mysliti na to, aby prsty prováděly na nástroji určité hmaty. Ale postupně se tento výkon tak zmechanisuje, že hudebník jediným pohledem přečte celé řady not a že jeho prsty s ohromnou rychlostí je zároveň hrají. Kdyby takový umělec chtěl mysliti na každý jednotlivý pohyb svých prstů, zastavily by se jejich pohyby uprostřed rychlé pasáže a jeho hra by náhle uvázla.

Z těchto příkladů vidíme, že nejen duše, nýbrž i tělo má svoji zvláštní paměť, která může býti nesmírně složitá a mnohostranná. Také ve všedním životě, při chůzi, při psaní a podobných výkonech je tu tělesná paměť, která bez našeho vědomí řídí velmi složité výkony našeho těla.

Ve skutečnosti je to však paměť našeho vnitřního člověka, která se cvikem probudila a vyvinula tak, že ovládá naše nervy a jejich vlivem naše svalstvo při takových mechanických výkonech. Právě tak tento náš vnitřní člověk řídí vnitřní výkony našeho těla, veškeré chemické a fyziologické pochody, činnost všech orgánů, zažívání a pod. věci, o kterých svým zevním vědomím nemáme ponětí.

Ale z těchto předpokladů docházíme teď k zákonům nesmírné důležitosti. Tak jako cvičením na hudební nástroj může každý člověk ze svého zevního vědomí přenést určitou činnost na svoje vědomí utajené, čili vnitřní, tak také můžeme svými myšlenkami a představami, tedy opakovaným cvičením přenést ze svého zevního vědomí jistou činnost na svoje vědomí vnitřní, tedy na onu oblast našeho vnitřního já, ve které jest středisko naší životní síly, která náš organismus udržuje naživu a která jej tedy také léčí a uzdravuje, jestliže jsme ochuravěli.

Tímto způsobem můžeme nabýti všestranného vlivu na všechny vnitřní pochody našeho těla, které jinak se vymykají naší vůli, neboť o nich nic nevíme. Tímto způsobem zkrátka můžeme léčiti svůj organismus, když jsme ochuravěli a zvláště můžeme za všech okolností uvést do pořádku a posílniti svoje nervy tak, že budou přesně reagovati na každou naši myšlenku.

MYŠLENKA A ZDRAVÍ.

Přůměrný člověk se domnívá, že nemusí vůbec mysliti na svoje zdraví, poněvadž ve skutečnosti ani neznáme pravé podstaty svého zdraví a tím méně něco víme o velmi blízkém spojení mezi duší a tělem. Víme ovšem, že jsme dobrého zdraví, když nás nic nebolí a když jsme spokojeni, neboť spokojenost je s úplným zdravím nerozlučná.

V předešlých kapitolách jsme ukázali v náčrtu, jak tělo i duše působí na sebe vzájemně, a že, ač jejich činnost je naprosto rozdílná a do jisté míry se zdá od sebe neodvislou, přece jenom je společná a sice v nejvyšší míře.

Podobně jako společenství ve světě obchodním, musíme i na toto spolupůsobení duše a těla se dívat se stanoviska velmi pečlivého, poněvadž oba společníci jsou nesmírně odpovědní za činy vzájemné a protože stejně jako v obchodě musí oba nésti následky — zkrátka platiti dluhy.

Podobně můžeme srovnati tuto společnou činnost duše a těla s manželstvím, jehož úspěch se zakládá výlučně na stupni harmonie, která mezi manželi převládá. Když manžel a manželka mají stejné ideály a stejné cíle, tu jejich harmonie může býti toho či jiného typu, ale jestliže tato jejich vzájemná souhra je pravidelná a

zakládá se na rytmických záchvěvech, tu jejich život nebude pouhou harmonií, nýbrž přímo hudbou.

Zcela jinak je tomu, když vibrace vzájemných myšlenek jsou nepravidelné a když se ubírají za různými cíly, neboť potom v obrazném smyslu místo hudby vzniká hluk a hřmot.

A tak také harmonie mezi duší a tělem rodí zdraví a nesouzvuk rodí zase nemoc.

Tělo je sluhou duše, či spíše jest jejím nástrojem. A tento nástroj může býti buď více nebo méně dokonalý, podle toho, jak si jej duše upravila. Protože člověk svými myšlenkami může podle předcházejících úvah působiti prostřednictvím svého podvědomí čili vnitřního já na svoje tělo, jest úplně v jeho moci, aby tento svůj nástroj, totiž tělo, učinil zcela dokonalým.

Víme, že když se pohybujeme, činíme to činností svalovou. Svaly se stahují na popud nervů, který vychází ze střediska, totiž z mozku, ale toto středisko, čili náš mozek podléhá zase vyšší centrále, která jest v našem podvědomí, t. j. v oblasti duchovní. Ale toto vysvětlení nijak nepostačuje. Co působilo vlastně na tuto vyšší centrálu, aby zahájila svoji činnost? Myšlenka, která počala působiti, zdála se ve svém původu býti zcela spontánní, totiž nevyvolanou. Z předešlého víme, že mohla vzniknouti z nepřetržité činnosti našeho vnitřního já nebo mohla býti také odpovědí na nějaký vjem, který přišel ze zevního světa, anebo mohla býti také ozvěnou nějaké cizí myšlenky, která přišla zvenčí. Ale každá myšlenka v užším smyslu, která by vznikla bez příčiny, jest nemožná. A tak vidíme, když tyto pochody sledujeme dále, že tělesné své stránce přičítáme příliš mnoho důležitosti, neboť ve skutečnosti tělo není nic jiného, nežli aparátem, který zapisuje vlivy duše.

Výsledky myšlenek jsou zapsány v mozku, ale kdo je zde myslitelem? Tato otázka je velmi složitá a my

jsme ji hleděli zodpovědět se stanoviska okultního již v prvních dvou kapitolách tohoto díla. Filozofové, kteří neznají okultních zákonů, se marně snaží těchto věcí vysvětliti. Jedině zákony souvztažnosti, o nichž jsme rovněž mluvili, poskytují dosti světla, abychom poznali, že člověk jest výslednicí mnohých a mnohých sil a že celý náš život se nalézá v nesmírně spleťtí síti rozmanitých popudů, jimž podléháme, aniž bychom o tom měli tušení. Přes to však člověk, který poznal tyto zákony, může o sobě říci, že jest pánem svého těla, neboť svými vlastními myšlenkami můžeme omezovati všechny cizí vlivy, můžeme je paralyzovati a odmítati a uplatniti ve svém těle jen představy a myšlenky své.

Čím více o svém těle víme, tím více se mu musíme obdivovati. Naše tělo jest nejsložitější chemickou továrnou, ve které pracují tisíce síly a činitelé nejrozmanitějšími prostředky a celá tato činnost jest i se stanoviska vědeckého naprosto nepochopitelná. Jeden z největších anglických učenců, profesor Barrett, poznamenal, že nejlepším chemikům se nikdy nepodaří se všemi jejich prostředky v laboratořích proměnití otýpku sena v mléko. Ale kráva to dovede! A tak kráva jest vlastně nejpodivuhodnější chemickou továrnou. Průměrný člověk ví o svém těle mnohem méně, než ví na př. o svých šatech nebo jiných předmětech své denní potřeby. Lidé se o svá těla pramálo starají, bezpochyby proto, že šaty a jiné potřeby životní stojí peníze, kdežto tělo obdržel člověk zadarmo.

Podle této nesprávné zásady zacházejí také lidé se svým tělem, ale protože žádné soustrojí nesnese špatného zacházení, musí takovým způsobem trpěti i naše fyzické tělo. Přece však náš organismus vydává svědectví o svém mistrovském složení, když pomyslíme, že naše těla se průměrně hrouťí asi ve dvačtyřiceti letech.

Ve skutečnosti lidské tělo neustále umírá, ale zase se obnovuje. Řekli jsme již, že buňky našeho těla se opotřebují a opotřebované jsou vylučovány a nahražovány novými. Každá práce, každá hra, myšlení, nebo každá jiná činnost působí na tělo takovým způsobem, že se zvolna hroutí. Ale potravou a jinými způsoby vznikají nové buňky a tak lidské tělo od kůže až do nutných orgánů neustále se obnovuje, takže člověk neustále umírá, aby žil dále a žije dále, aby nepřetržitě umíral. Bylo by však nesprávné, kdybychom se soustřeďovali na ono nepřetržité vylučování odumřelých buněk, poněvadž tím bychom se odchyľili od své pozornosti, kterou máme upíratí na živly budoucí a životodárné.

Naše tělo je obcí, skládající se z buněk. Každá jednotlivá buňka jest individuem a každá náleží jisté třídě nebo druhu a každý druh má svoje zvláštní vlastnosti a schopnosti. Krevní buňky jsou zcela jiné než na př. nervové nebo buňky kostní. Každý druh buněk vykonává určitou práci a jejich výkony jsou nad pomyslení složité a nejvyšší silou tak vedené, že všechny si pracují vzájemně do rukou a tím vzniká harmonie, z níž plyne lidské z d r a v í.

Když však buňky počnou stávkovati nebo když si hoví v »pasivní resistenci«, nebo když dokonce mezi nimi dojde ke vzpouře, ve které platí heslo »zachraň se, kdo můžeš«, tu tělo ihned počne chřadnouti nějakou chorobou a ta je umíráčkem životní síly a tak konečně tělo musí hynouti. Právě tak je i s národem, který si nedovede pomoci při odstraňování různých názorů u jednotlivců. Stranické nebo osobní zájmy vedou vždy k rozkladu obce.

Všichni víme, že strava je nutností a pokud se týká těla, nikdy na ni nezapomínáme, ale stravu potřebuje také duše a ta bývá velmi často zanedbávána. Mnozí, jinak zcela dobří lidé se domnívají, že jim pro celý život postačí to, čemu se naučili ve škole. Tací lidé ne-

vezmou po celý život do ruky knihy poučné a snad jen tu a tam — pokud žijí ve větších městech — jdou na některé vzdělávací přednášky. Ale přednáška bez podpory knižní je u těchto lidí, nezvyklých přemýšlení, jen malým užitkem. Slovo je prchavé a v duších ne-tečných nezůstává ani stopy.

Proto vidíme u mnohých jen jakýsi nátěr vědomostí, zcela povrchní a tím méně se setkáváme s lidmi, kteří by byli poučeni o věcech nejdůležitějších, totiž o silách duchovních a duševních, protože právě tyto jemné síly se týkají toho, co je v člověku nepomíjející!

Nezáleží snad na tom, mnoho-li si člověk nastrádal do tak zvané šedé mozkové hmoty akademického vzdělání, neboť nynější učební soustava škol nižších i vyšších neodpovídá ani praktickému životu nadtož snad životu duchovnímu, ale na tom záleží, aby člověk občasně živil i svoji duši novými myšlenkami, pravdivými představami a hlavně ušlechtilými obrazy. Duševní stravování je právě tak skutečným a nutným pochodem jako stravování těla a při tom musíme pamatovati na okolnost, že ne to, co do sebe přijímáme je důležité, nýbrž to, co vstřebáváme — co stravu-
jeme.

Za dnešních dnů je ve světě mnoho duševního hladu a lidé ten svůj hlad, tuto touhu po nových vjemech ukojují různými nesprávnými způsoby jako hrou, sportem, biografem, v poslední době radiem nebo konečně vysedáváním v hostincích a kavárnách. Lidská mysl musí se něčím neustále zaměstnávat a tu lidé sahají po takových prostředcích rozptylovacích, které jsou nejméně zdravé a užitečné. Hra a sport má ovšem svoji oprávněnost, právě tak jako biograf, divadlo a slušné zábavy, ale přes to nic tak neposkytne látky ku přemýšlení, nic není tak opravdovou skutečnou stravou duševní jako dobrá kniha.

Přijímáme-li nové myšlenky a probouzíme-li v sobě představy pokroku, tu zároveň tím mechanicky odstraňujeme ze svého nitra starý, opotřebovaný materiál myšlenkový a také tělesný. Jakmile roste duše, roste také tělo — nikoliv pokud se týká rozměrů ale svými schopnostmi a silou.

Jsou lidé, kteří duševně stále rostou a ti lidé jsou do nejvyššího stáří stále svěží a křepcí a stále stejně vypadají. My toho sice nepozorujeme, stýkáme-li se s nimi denně, ale když se s takovými lidmi setkáme za dva, tři roky, musíme se podiviti jejich duševní svěžesti a mluvíme-li s nimi, překvapí nás mnohem širší obzor jejich duševních fondů. Nejsou to snad vždycky lidé učení, kteří se takto stále učí, nýbrž známé takové obchodníky, umělce, spisovatele, řemeslníky a prosté dělníky. Naproti tomu znám zase vzdělance s akademickým vzděláním, kteří nijak nepokračují. Jejich myšlenkové obzory jsou právě takové, jako když opustili universitní aulu, ve které přijali doktorský diplom — jsou to lidé, kteří upadli do duševní stagnace a podle toho jsou také ve stagnaci tělesné. Jejich mozek neroste a proto také se neobnovuje jejich ostatní tělo.

Kdo pokračuje duševně, musí pokračovati i tělesně a tak asi po třech letech jsme zcela novými lidmi — po stránce duševní i tělesné. Po třech letech — a někdy i dříve — žijeme ve zcela novém světě myšlenek, a tu vidíme zřejmě, jak mnozí z našeho okolí zůstali pozadu na cestě životem, takže se nám ztrácejí z duševního obzoru.

Tendence celého vesmíru je nepřetržitý pokrok, a člověk, který se domnívá, že došel již vrcholu svých vědomostí nebo vůbec svého vývoje, zůstal ve skutečnosti již státi za ostatními a tím se vlastně protiví zákonům přírodním i duchovním a škodí si. Jediné naše božské Já, onen »tichý pozorovatel«, jak se praví v indické Bhagavad-Gítě, zůstává nehybný a jen se tiše a ze

skrytu našich nader dívá, jak si zevní člověk počíná a jak používá oněch vnuknutí, které vnitřní člověk neustále posílá člověku zevnímu, aby ho nabádal k nepřetržité užitečné práci.

Za tři roky se tedy stáváme tělesně i duševně zcela jinými tvory, ač jsme z okultního stanoviska týmž individuem, neboť naše božská duše (princip šestý) a náš Duch se vlastně nijak nezměnily. Ale v těchto změnách a obnovách spočívá právě možnost nového života, nového zdraví, neboť nové myšlenky nás učiní novými lidmi!

Časopisy a knihy píší stále o nových myšlenkách, o pokroku a nových námětech a zájmech. To však znamená, že to »nové« má být také lepší, vznešenější a užitečnější, než vše staré, co jsme odložili jako starý obnošený oděv. Mnoho lidí uznává tyto pravdy, ale nejdůležitější při tom jest, že je třeba ihned se jich uchopti a prováděti je prakticky. Lidská duše je právě tak schopna pokroku jako setrvačnosti čili stagnace. A na nás jest, abychom svoje nitro probudili z takového polospánku, z takového latentního stavu, abychom se sami vyburcovali a probudili k životu novému, ve kterém je hojnost síly a zdraví. Pamatujte, že kdybyste byli největšími mrzáky a churavci na světě, máte ve svém nitru sílu, která vás uzdraví, jestliže jí jen použijete. Nenechte této své síly ležeti ladem, nedopusťte, aby byla zakopanou hřivnou, ale chopte se ihned práce, jakmile přečtete tyto řádky a neustaňte na sobě pracovati, dokud nedosáhnete cíle.

Myšlenky přicházejí a jak se domníváme, odcházejí beze stopy. Ale když odešly, zůstávají za sebou trvalé značky, a sice stejně na těle i na duši. Období duševního napětí nebo starostí může tak vstřebati naši životnost, že je to zřejmo na nehtech u prstů a sice velmi zřetelným ztenčením přes celý nehet, a poněvadž nehet roste

poměrně stejnoměrně, tu to ztenčení nehtů nám zcela dobře značí období naší stísněnosti a zmenšené životnosti. Jestliže toto stlačení nehtu je značnější, ztenčí se nehet tak, že když ono místo se dostane až ke konci prstu, nehet se ulomí.

Z toho vidíme, že starosti a stísněné myšlenky způsobily v těle změnu a proto těchto zjevů nesmíme zanedbávati. Nehet nám poskytl zevní a viditelné znamení vnitřního a bezpochyby nepozorovatelného nedostatku výživy. Ale můžeme býti zcela jisti, že naše tělesná slabost, takto označená na nehtu, zasáhla podobně veškeré orgány našeho těla. Na jiném místě jsem se již zmínil o podobných tělesných změnách, které se jeví hlavně v porušeném oběhu krevním.

Dosud jsme mluvili o vlivu myšlenek a tedy i duševních sil na tělo. Ale také na druhé straně vidíme, jak tělesný stav působí na náš stav duševní. Velmi snadno to vidíme při různých chorobách. Jsme-li nemocní, víme, že nejsme ve vhodném stavu, abychom s úspěchem řešili nějakých záhad, ztrácíme úsudek v různých záležitostech a věci, které v obyčejných okolnostech by byly bezvýznamné, přijmou náhle obrovské rozměry. Pamatuji se sám, jak před třiceti lety, když jsem se naučil anglicky tak, abych mohl čísti bez slovníku knihy, zabral jsem se do čtení »Knihy džunglí« od Kiplinga. Měl jsem veliké potěšení z tohoto nádherného spisu, ale v tom jsem musil četby zanechat, poněvadž onoho roku se dostavila náhle vlna epidemické chřipky, kterou jsem byl rovněž zachvácen. Když přešly první záchvaty a dostavila se zase chut k jídlu a ku přemýšlení, chtěl jsem pokračovati ve své anglické četbě, ale ke svému ohromnému úžasu jsem nerozuměl čtenému. Bylo to, jako bych byl zapomněl vše, čemu jsem se byl naučil. Stěžoval jsem si lékaři, který mne ošetřoval a teprve on mně vysvětlil, že tu běží o přechodný stav, následkem přestálé choroby.

Výborným příkladem, jak fyzický stav působí na stav duševní, je na příklad mořská nemoc. Lidé, jí zachvácení, jsou tak stísněni, že by vám ještě poděkovali, když byste je chtěli hoditi přes palubu. Ale jakmile loď počne klidně běžeti nebo přistane u pevniny, vidíme ihned, jak jejich duševní tlakoměr stoupá s neuvěřitelnou rychlostí. Je obyčejně nemožno býti veselým, když nás bolí hlava nebo zuby a je také velmi pochybno, zdali by někdo mohl pronésti s úspěchem nějakou přednášku v botách, které ho tlačí. A právě v dobách, když »nejsme ve své míře«, nic se nám nedaří, ani v kanceláři, ani při jiné práci, dopouštíme se chyb a jsme roztržití, anebo se k něčemu rozhodneme, co nás později uvede do největších rozpaků.

Každý tedy snadno pochopí, že nejen duše působí na tělo, nýbrž také naopak. Radostná nálada podporuje zdraví a zdraví pomáhá zase radostné náladě, zatím, kdy snížená životnost k nám vábí duševní stísněnost a ta zase snižuje výkonnost našeho těla. A tak mysl nebo duše a tělo se pohybují neustále v kruhu a vzájemně si pomáhají, anebo si škodí.

Dostaneme-li se do takového kruhu, v němž jsme pronásledováni nejen chorobami, nýbrž i také nezdarem a neštěstím ve věcech jiných, musíme se snažiti, abychom tento kruh někde prorazili, a abychom se z něho osvobodili. Je totiž známou věcí a také to potvrzuje staré přísloví slovy: »Neštěstí nepřichází nikdy samo«, že jakmile nás počne stíhati nezdár na jedné straně, objevují se nehody a nezdár také na straně druhé. Tento úkaz vysvětlují okultisté jednak tak zvanou periodicitou čili rytmem, který vládne v celé přírodě a který uznává i věda, nazvavši jej tak zvaným zákonem řady nebo serie: Zjev tento se jeví obyčejně v událostech nešťastných. Po úmrtí slavného umělce následuje obyčejně ještě druhé i třetí úmrtí umělců jiných, po úmrtí učence jednoho následují do hrobu obvykle ještě dva jiní

učenci, po vzduchoplaveckém neštěstí bývá řada jiných atd. Tyto zákony duchovní zasahují ovšem i život lidského individua. Je to zákon karmy čili odplaty, který se podobným způsobem vybíjí. Na druhé straně lze však tento zjev vysvětliti také osobní stísněnou náladou člověka, který na příklad byl stížen chorobou, čímž jeho životní síla byla do jisté míry podlomena a tu pak následuje jedna nehoda za druhou. Člověk takový neví ovšem, že sám je příčinou svých nezdarů, poněvadž si je přitahuje svými myšlenkami.

Mezi prudkými, hněvivými myšlenkami, z nichž může následovati záchvat mrtvice, nebo prožitou hrůzou, která zbělí člověku vlasy, až k prchavé myšlence, která zdánlivě nezastavuje za sebou sledu, není vlastně žádného rozdílu. Takový rozdíl je pouze ve stupni účinku. Je přirozeno, že velmi silné vzrušení zanechává za sebou trvalý a význačný výsledek, ale také nejnepatrnější vzrušení, jako každá myšlenka, byť byla třeba okamžitá, není bez účinku, na celou naši existenci, nejen na tělo, nýbrž i na naše životní okolnosti.

Nadvláda myšlenek nad tělem a zcela neobyčejné výsledky, jichž lze dosáhnouti myšlenkovým působením, vidíme také v hypnotické sugesci. Studium hypnotismu nám ukázalo, že pouhé velitelské slovo hypnotiséra postačí, aby byly vyvolány nejúžasnější zjevy na organismu osoby hypnotisované. Doktor Esdaile prováděl těžké amputace a jiné těžké operace v hypnose, a pacientům se vedlo obvykle mnohem lépe, než kdyby byli jako obvykle uspáni látkami chemickými. Je skutečně úžasnou věcí, že takové dokonalé a naprosté zapomenutí bolesti může býti vyvoláno pouhým slovem nebo i myšleným rozkazem se strany hypnotiséra. Ale tyto pokusy nebyly dále sledovány ve větší míře, poněvadž chloroform poskytuje mnoho jiných výhod nad hypnosou a protože také každý může kohokoliv chloroformem uspat, kdežto každý nedovede hypnotisovati.

Zásady hypnotismu jsem však vyložil dostatečně hlavně v knize »Tajné síly přírody a člověka«, a proto se jimi zde nebudeme zdržovati. Připomínám jen, že také t. zv. křesťanská věda léčí myšlenkovými silami, a to na dálku, a že jsou ještě jiné podobné společnosti, které s úspěchem provádějí takové léčby. To vše bude později vyloženo a objasněno.

Pro nás jest jenom důležité, že myšlenka cizí může způsobiti největší změny v lidském organismu. Jestliže to může myšlenka cizí, tu zajisté ve větší míře to dovede myšlenka vlastní, jestliže jen člověk má tolik vůle a vytrvalosti, aby svoje myšlenky odvrátil od představ škodlivých a připoutal je k představám blahodárným. Hlavní věcí jest odvrátiti myšlenky na chorobu a nemoc. Člověk nemocný, zvláště takový, který je trápen častými nebo dokonce nepřetržitými bolestmi, myslí neustále na svoji chorobu, bojí se nových záchvatů, je v nepřetržitém duševním napětí negativním a tím vlastně bezděčně zvětšuje neustále svoji schopnost přijímati do svého těla myšlenkové jedy, které jeho nemoc od minuty k minutě zhoršují.

Pamatuji se, jak jednou jako malý studentík na střední škole jsem trpěl bolením zubů, které mne zvláště trápilo při hodině matematiky. Náš profesor upozoroval, že mám oteklou tvář a že si ji neustále ohmatávám a tázal se mne, co mi chybí. Když jsem se mu přiznal se svým trápením, povolal mne k tabuli a dal mi vypočítati dosti těžký příklad, při kterém jsem se opravdu zpotil. Když jsem byl hotov, tázal se mne: »Nu tak, bolí vás ještě zuby?« Ke svému úžasu jsem se musil přiznati, že mne bolení zubů úplně přešlo. Stało se to pouhým, naprostým odvrácením myšlenek od bolesti a jejich připoutání k počtům.

Jsou také lidé, kteří dovedou zapuditi menší bolesti silou své vůle, anebo soustředěním svých myšlenek na něco jiného. O tom se zmiňuje v jednom svém spise již

německý filosof Kant, kterého trápil kašel, jakmile ulehl.

Také hlad a žízeň můžeme zapuditi za jistých okolností, soustředíme-li svoje myšlenky na věci jiné. Duše je tedy vládnoucí částí naší bytosti a jestliže jí dovedeme udržeti v rovnováze, uchrání tělo před mnohou bouří, ale je-li mysl sama nestálá nebo plná strachu, tu její přirozená kontrola těla je oslabena a naše vnitřní síly se rozbíhají a pak náhle místo klidu a zdraví tělesného nastane neklid a choroba.

Dosud jsme mluvili o působení takových myšlenek, které jsou zcela zjevné a které se projevují slovy mluvenými nebo myšlenými. Ale vliv myšlenek působí také jinak, a sice způsobem, kterého si jasně ani neuvědomujeme. Nepoznáváme-li tedy, že nějaké duševní síly pracují, stává se tato jejich činnost dvojnásobně nebezpečnou. Když na př. nemůžeme usnouti, tu naše nespavost působí sama o sobě jako mocný činitel sugestivní, a když naše námaha usnouti se ukáže po několik hodin marnou, tu myšlenka, že vůbec neusneme, nabyla již pozoruhodné síly a působí teď dále. Když pak za takových okolností si chceme uleviti opačnými myšlenkami, když si říkáme nebo myslíme, že jsme ospalí a že ihned usneme, tu právě opačné myšlenky, vzniklé z naší ospalosti, maří a neutralisují naši snahu po spánku. Usnouti by se nám podařilo jenom tehdy, když tajné vnukání nespavosti, které je příliš silné, by bylo přemoženo mocnějším protipůsobením našich myšlenek vědomých.

Bolest jest také takovým vnuknutím, které patří do podobné řady. Často slyšíme trpícího, který nucen svými představami, vykřikne: »Ach, jsem tak nemocen!« Rovněž naše okolí má jistou sugestivní moc, které obyčejně nepoznáváme a je to asi tak, jako když bezděčně poznamenejeme, vstoupivše do pokoje špatně osvětleného: »Ach, jaké je tu bídné světlo!« V pokoji, špatně

osvětleném, u porovnání s místností, osvětlenou skvěle, zdá se býti opravdu jakýsi nádech bídy a chudoby. V železničních vozech první a druhé třídy cítíme jisté pohodlí a jistý klid a zdá se nám, že jsme přeneseni do říše boháčů, kdežto naproti tomu, když se octneme ve špinavých, všeho pohodlí postrádajících vagoních třídy třetí, cítíme jakousi stísněnost a zdá se nám, že jsme se náhle octli v jiném prostředí — v prostředí nepohodlí, stísněnosti a strádání. Tak naše okolí v nás probouzí pocity, které však nejsou přechodné, nýbrž. které, jako každá představa, zůstávají svoje stopy. Lidé, kteří se pohybují na periferiích, kteří chodí do špinavých a bíd-
ných bytů chudiny, nosí s sebou bezděčně zárodky ne-
úspěchu a chudoby, třebaže patřili ke třídám zámož-
ným. A naopak, lidé, kteří se pohybují ve skvělých
salonech, třeba jen jako hosté, přijímají do svého nitra
určité prvky blahobytu, a jestliže je dovedou svými
myšlenkami podporovati, octnou se dříve nebo později
sami ve zcela jiných poměrech, i když před tím byli
nemajetní a chudí.

Rovněž počasí, lidé, se kterými se setkáváme, oděv,
který nosíme, předměty, o nichž hovoříme a povinno-
sti, které vykonáváme, mají zřejmý a určitý vliv na ce-
lou naši osobnost, ačkoliv sotva si uvědomujeme, že se
tak děje.

Podobné tajné vlivy představ působí také velmi ča-
sto na naše trávení. Pojídáme-li něco »s nechutí«, mů-
žeme býti jisti, že takové jídlo špatně strávíme a že
nám způsobí obtíže. Pouhá prchavá myšlenka při jídle:
»tuto věc asi nestrávím!«, způsobí skutečně v našich
útrobách obtíže žaludeční a bolesti. Mnozí lidé tímto
způsobem ze sebe skutečně činí mučedníky. A když
pak trpí špatným zažíváním, ukazují na to vítězně a
bezděčně zvětšují tyto svoje obtíže, když říkají, že vě-
děli, co se jim přihodí. Lidé podobní zapomínají úplně,

že jiný způsob myšlenek by vyvolal zcela jiné důsledky, neboť ve své nevšímavosti se stávají hříčkou sil, o kterých nemají ani tušení. Pravý opak vidíme zase u lidí, kteří »vše stráví«, třeba věci nejodpornější. Lidé takoví si při jídle buď nemyslí nic, anebo mají myšlenky veselé a jsou přesvědčeni, že jim nic neuškodí.

Sedíme-li v železničním oddělení nebo ve voze populární dráhy, býváme často svědky, jak mnozí dobří lidé se s hrůzou a zděšením brání proti nejmenšímu průvanu, který by snad vznikl, kdyby byla otevřena na obou stranách okna vozu. »Vím, že se nastudím!« slyšíme jejich výrok, a hle, tato věc se skutečně potvrzuje. Porovnáme-li toto chování s člověkem, který se sám ujišťuje myšlenkou: »Čerstvý vzduch je blahodárný a já se nikdy nenastudím!« vidíme, že stejná věc jednomu škodí a druhému prospívá, podle jeho přesvědčení.

Ale naše přesvědčení je vlastně naše víra a účinků víry na celý náš život, vnitřní a zevní, nelze mi dosti zdůrazňovati, že je to činitel nejdůležitější v celém našem počínání. Kdo věří, že se mu podaří jeho obtížná práce, ať vynález nebo objev vědecký, nebo umělecké dílo jakéhokoliv druhu, kdo nekolísavě je přesvědčen, že dojde v čemkoliv svého cíle, musí tohoto cíle dosáhnouti podle zákonů duchovních i fyzických.

Avšak naše přesvědčení a naše víra působí automaticky také v opačném směru a zejména působí na naše zdraví. Proto také lékaři, ač neznají okultních zákonů, hledí u každého pacienta utvrditi víru v jeho uzdravení. Jestliže se to lékaři podaří, tu není-li choroba právě smrtelnou, mohou s jistotou očekávati, že t. zv. »příroda« si pomůže a že pacient se uzdraví. Tuto skutečnost potvrdí vám každý lékař, má-li dosti zkušeností. Slovo »příroda« znamená zde naše vnitřní duševní a duchovní síly, které ve zdraví jako v chorobě jsou nejdůležitějšími činiteli. Nálada nemocného je rozhou-

jící. Protože nálada souvisí s jeho vírou a přesvědčením. Nezáleží na tom, jestliže člověk se ve své víře opírá o přírodu, totiž o činnost svých vnitřních sil, anebo o Boha, totiž o nejvyšší ústřední moc vesmírovou — výsledky jsou vždycky stejné — důležitou věcí jest odvrátiti svoji mysl od choroby a připoutati ji ke zdraví a opíratí se při tom o svoji víru.

Viděli jsme z předcházejícího, jak veškeré myšlenky se hromadí a jak jejich vliv se tím zvětšuje — totiž, jsou-li stejného druhu. Proto veškeré myšlenky, týkající se nemoci nebo zdraví, nám poskytují sklon buď k jednomu nebo ke druhému směru. Ale zřídka kdy bývá tento sklon ve prospěch zdraví. A jak by také mohlo býti jinak, když lidé většinou se domnívají, že zdraví je věcí samozřejmou a když neustále mluví a myslí o chorobách a nepříjemných věcech života?

Zdá se opravdu, že obyčejně jenom lidé zamilovaní nabývají zcela jiné duševní i tělesné polarity a že jejich zrak se opravdu vyjasnil — bezpochyby, že právě proto pesimisté se posmívají lásce a říkají, že je slepá. Ale věc má podklad zcela jiný. Lidé zamilovaní nemluví o chorobách a nevěnují svoje myšlenky také nepříjemným věcem, jako ostatní lidé, kteří nejsou zasaženi onou mocí, kterou nazýváme láskou. A proto ostatní — totiž nezamilovaní — podléhají svým morovým a jedovatým hovorům, jejich myšlenky nabitě představami o chorobách se stávají jejich součástí a za čas jim vnutí sklon a dispoziční k nemoci.

Proto mnozí průkopníci této myšlenkové soustavy prohlašují, že lidstvo musí změnití všeobecně směry svých myšlenek, čímž přispěje znamenitě a bezpečně k vyšší úrovni všeobecného zdraví. Není naprosto nutné, aby děti musily v celku podléhati tak zvaným dětským chorobám, jako záškrtu, osýpkám atd. Lze opravdu tvrditi, že když lidé dospělí budou smýšletí rozumněji, musí také nastati velmi brzy úpadek dětských chorob.

Chceme-li mítí zdraví, musíme mysliti na zdraví a jestliže mluvíme o chorobách, tu zcela zaslouženě si je přitáhneme.

Tyto bezděčné vlivy myšlenek jsou také příčinou ukracování našeho života. Stárneme proto, že je všeobecně přijata myšlenka, že každý člověk musí zestárnouti.

Ale to je představa naprosto klamná a mylná. Je to představa, která stárnutí přitahuje, a kdyby lidé si odvykli myšlence na stárnutí a smrt, tu podle duchovních zákonů, které již byly vyloženy, musily by dosáhnouti neustálého obnovování svých hmotných těl a tím také by smrt byla s počátku čím dále tím více oddalována, až konečně by člověk mohl svůj život prodloužiti podle libosti.

Nesmrtelnost jest dvojí. Jedna je duchovní a druhá tělesná. Nesmrtelnosti duchovní dosáhli lidé, kterým říkáme světcí nebo proroci a kteří již za živa se spojili s Bohem, kteréžto spojení přivodilo je j i c h t ě l ů m n e s m r t e l n o s t.

Již z nejstarších dob biblických známe některé případy, kdy lidé se stali nesmrtelnými, a kdy žili ve svém fysickém těle tak dlouho, že se nám to zdá býti bájí. Byli to lidé, o nichž se vyjadřuje Písmo, »že chodili s Bohem«. Po dlouhých dobách síce zemřeli, ale někteří z nich vstoupili k Bohu přímo, aniž jejich tělo kleslo mrtvé na zem. Na příklad Henoch byl muž, o němž vypravuje bible, že dosáhl vysokého stáří, že jeho život byl svatý, »a že nakonec nebyl spatřen«. Henoch byl člověkem čistým a zbožným a tak byl proniknut božskou přítomností, že jeho duch nabytí takové nadvlády nad tělem, že je mohl rozložiti v neviditelné elementy a tak Henochovo tělo zmizelo lidským zrakům.

Podobné zkazky máme také z Indie, neboť jednak podle podání a podle některých spisů víme, že mnozí joginové čili indiští světcí nejen že dosáhli vysokého

stáří, ale vůbec že nezemřeli a že podle libosti mohou svoje těla zhmotňovati a zase je rozkládati tak, že se občas objevují mezi lidmi, aby zase zmizeli.

Ve starověku a ve středověku byla tu již velmi usilovná snaha o prodloužení lidského života na dobu libovolnou. Máme tu na mysli ony zevní prostředky, jimiž se chlubila alchymie. Kámen mudrců, elixír života, universální panacea čili lék proti všem nemocem, byly prostředky, které našli jistí adepti již ve starém Egyptě, v dávnověké Indii, Persii, Arabii, Řecku a Římě, a tyto prostředky, kterým se moderní věda posmívá, byly známy jednotlivým členům tajných společností okultních také v Evropě.

Všichni tito adepti tvrdili stejně, že jest jistý lék, který prodlužuje lidský věk a který tudíž také léčí veškeré nemoci. Výroba toho léku čili kamene mudrců byla vždycky omezena na malý počet adeptů, kteří sice zůstávali po sobě mnohé návody ke zhotovení tohoto elixíru, ale způsobem tak tajemně zastřeným, že dnešní člověk nechápe jejich pravého významu a marně tápe, hledaje vytouženého prostředku. Adepti zámyslně jmenovali různé potřebné látky, z nichž ve své práci vycházeli, jmény různými, vymyšlenými a změněnými a zakrývali celý postup této práce různými symboly a značkami, jejichž pochopení je velmi nesnadné. Přes to však se udržela od dávných dob až do středověku jistá tradice, podle které se některým jednotlivcům podařilo získati kámen mudrců.

Tato věc, stejně jako moderní omlazovací metody přenášením jistých žláz zvířecích na lidi staré, dokazují, že lidstvo v tomto směru rovněž pokračuje. Protože každá lidská myšlenka a každá snaha podle duchovních zákonů musí v budoucnosti býti uskutečněna, je jisto, že v budoucnosti i zevní věda nalezne mnoho podobných cest ku prodloužení lidského věku a omlazování a rovněž je jisto, že stará alchymie vstoupí zase na svůj

trůn a že nastanou doby, kdy člověk i tímto způsobem bude se léčiti a život svůj prodlužovati.

Ale lidem pevné obrazotvornosti a lidem zdravých myšlenek, totiž takovým, kteří budou rozhodně odmítati každou představu o smrti a stárnutí, jest možno dosáhnouti alespoň omlazení tělesného bez každého zevního prostředku, tedy pouhou činností myšlenkových proudů. K tomu je ovšem třeba, abychom změnili svůj život a hlavně svůj život vnitřní. Je třeba, abychom své duši popřáli klidu tak, aby se mohla soustřeďovati. Je třeba každého dne věnovati se na určitou dobu uklidňujícím myšlenkám, aby se člověk uvedl do stavu vnímavého, ve kterém bude vstřebávati do své duše a tím také do svého těla oživující prvky, které neustále proudí jako ohromné řeky na zem z nejvyššího střediska života.

Někteří spisovatelé věděli již v nejstarších dobách, že pobyt mezi mladými a svěžími lidmi nebo mezi dětmi poskytuje člověku novou energii.

Představa smrti a tělesného úpadku je rozšířena všude již od počátku, poněvadž všude, kamkoliv pohlédneme, vidíme rozklad tělesných forem. Tam, kde neexistuje forma, není také rozkladu a není smrti. Když tedy apoštol Pavel pronesl svůj známý výrok o přemožení smrti, musil míti na mysli smrt tělesnou, poněvadž nemohl míniti smrt duševní, protože taková myšlenka u křesťana je naprosto nemožná. V dávných dobách byli lidé mnohem prostší mysli než dnes, ale zároveň žili také velicí zasvěcenci, kteří věděli mnohem více než lidé dnešní a kteří chápali přirozené zákony duchovní, jimž lidstvo podléhá a jimž bude také podléhati v budoucnosti. Podobné podmínky jako tehdy, jsou na světě i dnes, jenomže ve zcela jiném poměru. Lidstvo nabylo v celku mnohem větších vědomostí zevních — ale za to zapomnělo na duchovní pravdy, které byly známy před dvěma tisíci lety, takže jsou zastřeny a mezi lidstvem všedním a adepty je zeď skoro neproniknutelná.

Tím však není řečeno, že by tato zeď nemohla býti prorážena nebo zbořena. Právě naopak, je pouze třeba, aby mysl lidstva se obrátila od pouhé vědy materialistické, a aby se přiklonila k badání duchovnímu a pak budou tu ihned výsledky zřejmé.

Celé lidstvo by si přálo zvítěziti nad stářím a chorobami i smrtí, ale celé lidstvo pracuje právě oněm nepřítelům do rukou, a sice svými představami, svými zděděnými názory. Tažme se kterékoholiv člověka, zdali je spokojen se stávajícími poměry na světě, a obdržíme vždycky odpověď zápornou. Víme dobře, že píšeme-li o takových věcech, musíme narazit na odpor těch, kteří příliš utkvěli svými myšlenkami v navyklych kolejích. Je to následek jejich duševní nehybnosti a netečnosti; protože lidé přesycení svými představami jsou jimi jako okouzlení a nemohou se z jejich pout vybaviti. Jsou otroky svých nesprávných představ. A když někdo přijde s myšlenkami novými a nezvyklými, tu setkává se s posměchem nebo odporem, nebo oběma. Tak je a tak bylo vždycky i ve vědě. Kdykoliv někdo přišel s novým objevem nebo vynálezem, setkal se i u samých učenců s odporem a posměchem, ale pracovali s vytrvalostí, zvítězil nad tím vším a jeho vynález se stal zakrátko všeobecným majetkem lidstva.

Že dosud lidstvo tápe v temnotě a že nezná těchto názorů, které jsou staré jako svět a které teprve asi od dvaceti let byly nanovo vyneseny na světlo Američanem Mulfordem a jinými, není pražádným důkazem, že by člověk nemohl prodlužovati svého života podle libosti, že by nemohl léčiti veškerých chorob! Tisíce a tisíce rozmanitých, velikých věcí, o kterých lidé neměli ani tušení a které se zdály nemožnými, bylo uskutečněno. Ještě před sto lety jsme věděli velmi málo o parních strojích, o elektřině, étherických vlnách a podobných vymoženostech moderních. Nyní je elektřina ve službách celého lidstva, a člověk počíná pracovati se

silami ještě nemožnějšími, jako neviditelné paprsky, nebo radiové vlny, a kdo není slepý, vidí z toho všeho, co bylo vynalezeno, stále zřejměji, že mnohem více je ještě utajeno, že lidstvo čeká řada mnohem větších překvapení, a mezi nimi bude dojista také převrat v lékařství a přemožení všech nemocí.

Právě nyní počínáme jen zcela malounko odhrnovati závoj, kterým je zastřena příroda a její tajemství. Právě teď počínáme něco chápati z její tajné dílny. Jsme dětmi přírody, která je naší nejlaskavější matkou a která je vděčná, a tato naše dobrá matka nám také na konec sdělí tajemství života, zasloužíme-li si toho pilným pátráním a jestliže se věrně budeme řídití jejími zákony.

Porovnáme-li různé zákony přírody, dojdeme k poznání, že k nim patří také zákon přizpůsobování. Tento zákon působí, že každý tvor, jakmile se octl v prostředí, které mu není milé nebo vhodné, počne pomalu, ale jistě přetvořovati svůj organismus, aby mohl žítí v nových podmínkách. Víme z přírodních věd, jak tvorové se dovedou přizpůsobiti svému okolí svojí barvou, svým tvarem a pod. Jsou ryby, jejichž pohyby jsou tak pomalé, že by nepadno mohly uniknouti svým nepřátelům, kteří jsou hbitější. Zato mají tyto ryby plochá těla a dovedou se přitisknouti ke dnu a při tom proměnití skoro okamžitě barvu svého těla tak, že jich nelze ani bystrému oku rozeznati od půdy, na které spočívají. Na žlutém písku zežloutnou, na modrozelených chaluhách jsou modrozelené a na půdě hnědé jsou hnědé. Polární lišky, medvědi a zajáci mají bílou barvu, aby jejich nepřátelé jich nemohli tak snadno postřehnouti. To jsou však věci v celku známé. Ale mnozí tvorové, zejména hmyz, umí se přizpůsobiti ještě jinak — svým celkovým tvarem. Některý hmyz se podobá uschlým listům nebo větvičkám, ba, znám dokonce pupy hmyzu, které se navlas podobají ptačímu trusu, spadlému na list.

Vše to se děje podle zákona přízpusobovacího. Vše to činí universální Duch všehomíra, který se stará o všechny své tvory a tedy také o člověka. Nařídí-li tedy člověk svoje myšlenky na přemožení všech nemocí, jest jisto podle téhož zákona, že toho jednou dosáhne.

A nyní se mohu tázati svých čtenářů, kteří mne až sem sledovali, zdali je něco nelogického v myšlence, že člověk dosáhne prostředků k léčení všech nemocí, když pouhou myšlenkou může působiti ve svém nebo v cizím těle (v hypnose) změny největší? Mohu-li svými myšlenkami otravovati a uzdravovati sebe i jiné, tu jistě také mohu působiti týmiž prostředky na svoje tělo, abych přemohl každou slabost a chorobu.

Jinak pověděno to znamená, že mohu-li proudy svých myšlenek odstraniti ze svého těla nemoc na jistou dobu, mohu jimi působiti také tak, aby jejich vliv byl trvalý, nebo aby se stále opakoval — a tím stojíme již před možností o prodloužení lidského života na dobu s počátku velmi dlouhou a později, až lidská víra přemůže bázeň před smrtí — na dobu neomezenou!

Nutno tedy protestovati proti těmto názorům lidí krátkozrakých, kteří šíří vlastně po světě svými myšlenkami nebezpečné představy, jimiž je celé lidstvo otravováno a odváděno od pravdy. V Americe, v Anglii a Francii a v jiných zemích jistě pokročilých počíná se již ostrý boj hlavně proti materialisticky smýšlející žurnalistice, která šíří nejvíce zhoubné představy, jednak šířením zpráv o neštěstích a zločinech, a jednak také články založenými na nevěře a popírání duchovních skutečností. Zejména v Americe, kde je na miliony svědků úspěšného léčení myšlenkovými silami, které tam provádí nesmírně rozšířená společnost »Křesťanské vědy«, jež léčí modlitbami, počínají se poslední doboujeviti proudy zcela jiné, než na příklad u nás. Léčení

psychickými silami je tam tak rozšířeno, že lid si velmi brzy vynutí u časopisů zcela jiný směr — naprosto odchylný od onoho, jaký dosud vládne u nás!

Považujeme-li za věc logickou a věrohodnou, že lidstvo dosáhne někdy v budoucnosti tak dokonalého stavu, že přemůže veškeré nemoci, a tedy i smrt, a to tak, aby mohl žít podle své vůle ve svém těle, nechceme tím říci, že naše těla by musila zůstatí nutně takovými, jako jsou nyní. Podle shora uvedeného zákona přízpůsobovacího mohou se naše těla změnití podle potřeby a mohou nabýti zcela jiných vlastností, než mají teď.

Podle tohoto přízpůsobovacího zákona změnití se naše organismy a nabudou jistě takové odolnosti, že jim nebude hrozití ani nemoc, ani ztráta hmotného těla jakýmkoliv zraněním. Vše to činí universální duch přírody, který se stará o všechny svoje děti a tedy také o člověka. Jestliže tedy člověk nařídí svoje myšlenky oním směrem, aby dosáhl těla odolávajícího všemu nebezpečí, je jisto, že mu pomůže sama příroda. Proto je důvodno předpokládatí, že naše těla se budou postupně zjemňovat, že nabudou většího stupně krásy, dále že se vyvinou v člověku také jiné smysly než jaké dosud máme, že naše stávající smysly se zdokonalí a že lidstvo ve všech směrech pokročí stejně v mravnosti jako ve vlastnostech duševních i tělesných. *na člověka*

Ostatně čteme-li indické spisy o joginech čili světcích, kteří zvláštním školením předstihli o tisíciletí celé ostatní lidstvo a stali se zasvěcenci, poznáme, že veškeré tyto vlastnosti jako nezranitelnost, odolnost proti ohni a všemu nebezpečí, jakož i libovolná změna tělesné hmotnosti — dokonce až do zmizení lidským zrakům — byla již mnohokrátě těmito nadlidmi dosažena. Rovněž se o nich praví, že mohou oddálití tělesnou smrt a že nepodléhají žádným nemocem, tak jako někteří zasvěcenci evropští, o nichž máme zprávy zejména ze středověku.

Velmi zajímavé podrobnosti o těchto joginech a jejich

nadlidských silách jsem vylíčil v knize: »Divy a kouzla indických fakirů«.

Z předcházejících úvah vidíme jasně, že lidé ve svém celku myslí nesprávně, poněvadž svých myšlenek nestřeží.

Každý člověk ví, že se musí strýci ohně, aby se nepálil. Každý člověk se strýží sáhnouti na ostří břitvy, aby se neřízl, každý člověk se chrání látek jedovatých — ale nikdo neuváží, že největší nebezpečí, kterému jsme vydáni každou vteřinou, spočívá v našich nesprávných myšlenkách! Nesprávné myšlenky, jak již stokrát pověděno, nás buďto léčí anebo nás otravují. Nesprávné myšlenky nás uvádějí do nejrozmanitějších životních kalamit a sice zcela zbytečně, poněvadž kdybychom je strýžili, kdybychom byli neustále na stráží a zapudili již v zárodku každou myšlenku špatnou a otravnou, vyhnuli bychom se nejen všem nepříjemnostem a osudovým ranám v životě, nýbrž i všem nemocem a jestliže při tom bychom pěstovali neustále myšlenky blahodárné, odhodlané, důvěryplné a silné, přitáhli bychom si zcela automaticky nejen štěstí, úspěch a spokojenost, nýbrž i plné zdraví, které je největším pokladem člověka.

Lékař, navštíví-li nemocného člověka, táže se ho často: »Co jíte?« Otázka stravy má jistě svoji důležitost, pokud se týká zdraví duševního a tělesného, ale až pozná lékařská věda síly myšlenkové, budou se lékaři svých pacientů tázati: »Nač myslíte?« Taková otázka je mnohem důležitější nežli otázka, týkající se stravy, protože člověk, myslící správně, i kdyby jedl stravu nevhodnou, přemůže svými myšlenkovými silami její špatné, ba dokonce nebezpečné vlivy.

Proč asi?

Protože v přírodě ovládá vždycky vyšší a jemnější síla veškeré síly nižší, protože fyziologické a chemické pochody v našem těle při zažívání jsou vedeny mnohem

nižšími silami než jest síla myšlenky, protože síla myšlenky je a zůstane nejvyšší silou vesmíru, neboť podstatou a základnou vesmíru jest duch a myšlenka jest jeho projevem.

Nemocný myslí neustále na svoji chorobu a tím ji udržuje při životě. Choroba jest porušení rovnováhy mezi jednotlivými principy a když myslíme na nemoc, když neustále pozorujeme její příznaky, když máme strach před jejím zhoršením nebo dlouhým trváním, tu vléváme oleje do ohně a svoji chorobu zvětšujeme a zhoršujeme. Mnozí lékaři to vědí a proto hledí odvracet nemocného člověka od myšlenek na jeho chorobu. To se zejména uplatňuje ve všech chorobách nervových, při nichž lékaři doporučují změnu zaměstnání, změnu vzduchu, cestování a podobné věci, aby myšlenky nemocného se o d r á t i l y od navyklého chodu, aby zkrátka nemocný na svoji chorobu zapomněl, čímž jeho duše nabude nové síly k napravení vad, které tím neb oním způsobem vznikly v organismu.

Tak zvaní adepti, totiž nadlidé, kteří zvítězili svým duchem nad hmotou, jsou a budou nám vzorem, jak máme svoje myšlenky ovládati a jakým směrem je máme vésti. Zmínil jsem se již v předešlých kapitolách několikráte o tak zvaných cvičeních mystických. Je to soustředování myšlenek na naše vnitřní Já, na onu božskou podstatu, která je středem našeho života, na ono Slunce v malém, které je nejen naším vnitřním světlem, jehož odrazem je zevní rozum, nýbrž také životodárnou silou našeho organismu, — právě tak, jako slunce ve vesmíru je středem naší sluneční soustavy, dávajíc jí všechnu energii k životu.

O adeptech se nám zachovalo mnoho zpráv, ale většina jich je obsažena ve spisech nebo análech nebo memoirech málo přístupných širšímu obecenstvu. Proto materialistická věda může bez odporu šířiti o těchto nezvratných důkazech svoje námitky a podlamovati tak

víru toho malého procenta lidí, kteří cí t í, že za hmotou jest něco jiného, co přetrvá věky a co je nesmrtelné.

Máme sice i na našich universitách několik učenců, kteří hájí názory opačné, tedy vlastně směry duchovní, ale musí to za stávajících poměrů na našich akademických ústavech činiti velmi opatrně, neboť většina učenců je dosud na straně realistů a materialistů. K těm, kteří neohroženě vystoupili s názory duchovními, patří hlavně universitní profesor Dr. Velenovský a pak universitní docent, Dr. Vl. Hoppe. Oba za to sklidili buď posměch a mnohé útoky svých kolegů nebo jejich spisy byly prostě ignorovány. Méně odvážně pracoval ve vědě metapsychické*) universitní profesor Dr. Babák a rovněž je nakloněn těmto směrům profesor Dr. Mareš, jakož i profesor Dr. Uzel. Porovnáme-li tyto poměry s cizinou, poznáme že máme mnoho doháněti, neboť, zvláště metapsychismus je klíčem k dalšímu.

Existence tak zvaných adeptů je tedy učeným světem popírána. Proč? Poněvadž věda nedovede naprosto vysvětliti, jak by mohli býti lidé, kteří přemohli všechny

*) Metapsychika je vědecké badání v oboru spiritismu, somnambulismu, jasnozření a jiných jevů, jejichž podstatou je nezbadaná a naprosto neznámá oblast lidské duše. To, čemu říkáme »psychologie« se týká jen zevních projevů nejspodnějších vlastností duše a nemá to v naukách okultních nejmenší ceny. Jsou to šedé theorie, nemající reálného podkladu. Dokud nebude lidská duše poznána ve své podstatě — a to se nepodaří nynějším vědeckým metodám nikdy — nebude také opravdového dušeznalství nebo psychologie. Duši lze poznati jen tomu, kdo svoji celou myslí se k ní neustále obrací, ale ne k tomu, kdo ji hledá zevně, totiž ne v sobě, nýbrž u osob jiných — podle zevních známek! Velmi zajímavé podrobnosti o tomto vnitřním hledání duše napsal docent dr. Hoppe ve své knize: »Přirozené a duchovní základy světa«. Tuto knihu lze vřele doporučit každému vážnému badateli na tomto poli. Tak je nutno pracovati a nikoliv snad opisováním starých, lživých údajů lidí, kteří chtěli záhady duševní proniknouti svým rozumem, nebo planými frázemi, jež nejsou ničím doloženy. Poznamenávám, že ústavy metapsychické, opravdové vědecké laboratoře, jsou již od let založeny skoro ve všech světových městech a vedeny učenci slavných jmen.

(Pozn. spis.)

nemoci a kteří dosáhli stáří nadlidského a kteří ovládli takové přírodní síly, jichž naše věda nezná ani podle jména. V okultních naukách a zvláště v praxi bylo a je mnoho podvodníků. Sám vydávám právě spis: »Nebezpečí okultismu«, ve kterém poukazuji na tyto šarlatány a v němž před nimi důtklivě varuji, neboť jednak to jsou cizopasníci, kteří žijí a tyjí z lidské nevědomosti. A nikde jí není více než u lidí, kteří mají zájem o nauky okultní a kteří z nedostatku poučení buď ústního nebo knižního, upadají velmi snadno do rukou různých šarlatánů.

Skutky takových obskurních individuí nezůstanou ovšem utajeny, ač podvedení málo kdy se pochlubí, že byli napáleni a takových křiklavých případů pak využijí odpůrci, zveličují je ještě a prohlašují, že celý okultismus není nic než podvodem a klamem. Proto nutno čelití těmto věcem. Sami okultisté musí podvodníky odhalovati a stavěti je na pranýř.

Historie badání o adeptech není tedy věcí snadnou a jestliže to činí spisovatel předpojatý, který si všímá více důkazů negativních než pozitivních, vzniknou z toho zprávy skreslené a nepravdivé. Z nejznámějších adeptů evropských je jistě proslulý Cagliostro a pak hrabě de Saint Germain. O obou existuje veliká literatura — pro i contra. O Cagliostrovi vydal Dela Cámara velmi dobrou příručku. Dlouhá léta bylo o něm tvrzeno, že zemřel v Itálii ve vězení a že to byl vlastně podvodník jménem Josef Balsamo. Ale teprve nedávno bylo dokázáno historicky, že Cagliostro a Balsamo byli zcela různé osoby.

O Cagliostrovi a St. Germainovi tvrdí někteří okultisté, že nejen dosáhli neobyčejně vysokého věku — beze změny tělesné — nýbrž že dokonce dosud žijí. Poněvadž běží o případy nadmíru důležité, které mohou u mnohých lidí naprosto zvrátit jejich dosavadní názory na život a člověka vůbec (a to je v našem případě

věcí z á k l a d n í, protože taková věc dává našim myšlenkám zcela jiný směr), uvedu zde jednu zprávu o St. Germainovi, jak byla před krátkou dobou uveřejněna v Národní Politice, z pera Karla Žáka.

Uvedený autor píše:

»Hrabě St. Germain byl mistr hry na housle a na klavír, vynikající básník, vynálezce barviv, která vyráběl podle postupů tehdy zcela neznámých, a nepředstižný znalec dějepisu do podrobností, které mohly být známy jen současníkům dotyčných epoch. Je zjištěno, že St. Germain mluvil francouzsky, anglicky, italsky, španělsky, německy a portugalsky stejně plynně a bez cizozemského přízvuku.«*)

Znalost lidí měl St. Germain právě tak velikou jako umění s nimi jednat. Domy nejvyšších šlechticů byly St. Germainovi vždycky přístupny. Zdálo se, že jmění St. Germainovo bylo veliké, ač nikdo nevěděl, odkud toto jmění plyne. Soudilo se však, že ze špionáže. Nikdy však, pokud zjištěno, nepřijal St. Germain od nikoho nejmenšího prospěchu. I nepřátelé St. Germainovi vytýkali mu jen nezřízenou ctižádost — nikdy však hrabivost.**)

*) Toto mluvení mnohými jazyky, a sice s dokonalou plynutostí a bez cizího přízvuku, takže se zdá, jako by takový adept mluvil svojí mateřštinou, je příznačným rysem všech zasvěcenců a také mnohých světců. Je to jeden z t. zv. darů Ducha Svatého, o nichž se mluví v evangeliích. V knize theosofa a mystika dra. F. Hartmanna, která vyšla anglicky pod titulem »V předsíni chrámu moudrosti«, jest uvedeno několik historických příkladů o neznámých adeptech, kteří se tu a tam objevili a mluvili všemi jazyky s nečistším přízvukem. Byli to vesměs lidé, kteří léčili chudé úplně zdarma, a sice nějakým prostředkem, který léčil veškeré nemoci. Tímto tajným prostředkem, který léčil veškeré nemoci nebylo ovšem nic jiného než elixír života, čili t. zv. kámen mudrců. (Pozn. spis.)

**) O St. Germainovi se praví, ve mnohých pramenech oněch dob, že měl spousty drahokamů, které ukazoval některým svým přátelům. Tvrdil, že zná tajemství zvětšovati malé kameny přirozených pochodem a že tedy může z malých tvořiti veliké. Odtud tedy bezpochyby jeho veliké bohatství. Ostatně všichni velcí

Biografie St. Germaina se dosud nezdařila ani Cooperovi Oakleyovi, ani G. Bertoldu Volsovi, ač jejich publikace jsou po dokumentární stránce velmi svědomité, sepsané mimo jiné na podkladě „Paměti“ hraběny d'Adhémar, svob. pána Greichena a lantkraběte Karla Hessenského. Avšak ani tito současníci nemohli udat, kým byl tento pověstný a podivný dobrodruh a odkud pocházel.*)

Podle jedněch byl nemanželským synem vdovy španělského krále Karla II. a kteréhoš bankéře, podle jiných portugalský nebo alsaský Žid, podle třetích syn berního z piemontského městečka Rotonda, podle dalších pramenů nemanželský syn portugalského krále. Jméno St. Germain prohlašoval jeho nositel sám za přijaté. St. Germain vystupoval však také pod jmény hrabě Soltikov, markýz de Montferrat, hrabě della Bellamare, Weldon i Welldone, Schöning a Leghorn. Avšak St. Germain vystupoval také v četných německých městech pod jménem hrabě St. Carogy. Okolností, že toto jméno mohlo vzniknouti přestavením písmen jména Rakoczi byla vyvolána pověst, že St. Germain je sedmihradským knížetem, bojovníkem za svobodu Uher, hrdinou a mučedníkem Františkem II., nebo jeho synem nebo aspoň členem jeho rodiny.

Byl-li St. Germain skutečně členem této knížecí rodiny, byly by vysvětlitelné jeho bohatství i skutečnost, že jeho důvěrnými přáteli byli ministři, členové nejvyšší šlechty, ba i panující knížata, tedy členové kruhů, které by tehdy nebyly přístupny obyčejnému dobrodruhu. Ostatně odpovídalo zcela zvykům oněch dob, že »vznešení pánové« cestovali pod přijatými jmény,

zasvěcenci jsou hmotně zcela neodvislí a vládou velikými prostředky. Vždycky podporovali chudé, a stejně také věnovali vždy obrovské sumy na humanitní účely. (Pozn. spis.)

*) Také tento rys sledujeme u všech velkých zasvěcenců, alchymistů a pod. Vždycky přišli, aniž kdo věděl odkud a zmizeli, aniž kdo věděl kam. (Pozn. spis.)

zvláště když chtěli uniknouti všelikým pátráním, nebo dokonce pronásledováním, což by se bylo jistě přihodilo členu rodiny Rakocziů, dané do achtu všemocnými Habsburky.

Okolo roku 1710 byl St. Germain ve společenském středisku benátské aristokracie. Mezi dámami, jejichž přízně si dobytými svými skvělými a různými vlohami tento muž, tehdy prý asi pětáctýřicetiletý, byla také choť francouzského vyslance, hraběte de Gergy. Půl století potom sešla se paní de Gergy se St. Germainem zase ve kterémsi pařížském saloně, a zjistila, jak napsala, že muž, jenž podle jejích výpočtů čítal tehdy devadesát pět roků, byl tedy narozen asi roku 1665, neměl ve tváři ani jediné vrásky. Následkem tohoto zjištění paní de Gergy rozšířila se tehdy v Paříži pověst, že St. Germain má životní elixír, čili universální lék proti stárnutí. St. Germain sám nepopíral, že umí připravovati jisté sílící prostředky, ale vysvětloval svou mladistvost rozumným způsobem života. Je zjištěno, že St. Germain nehýřil, nezúčastnil se nikdy pitek, tehdy velice rozšířených a zdá se, že nejedl masa a nepil lihovin. St. Germain nevyvracel nikdy — ve své hrdosti — nebo z opatrnosti — pověstí a pomluv, které byly o něm šířeny a které zacházely až k roznášení fantastických zpráv.

K zatemnění osoby St. Germaina přispěla také okolnost, že se zaň vydával a na jeho účet prováděl všeliká taškářství kterýsi obskurní dobrodruh, jenž dovedl velice obratně napodobiti různé osobnosti.

St. Germain byl přítelem a důvěrníkem paní de Pompadour a francouzského krále Ludvíka XV., jenž mu za velice důležité služby přenechal zámek Chambord. Vyslal jej r. 1760 do Holandska, aby za zády jeho ministrů vyjednával o mír s Anglií. Tamní francouzský vyslanec tuto činnost St. Germainovu však zmařil. Ludvík XV. musil St. Germaina nechat pad-

nout a vypověděti ho z Francie. K vůli Francii St. Germain byl pronásledován také Anglií, Rakouskem a Holandskem a dostal se r. 1762 až do Ruska, kde hrál, jak se zdá, tajnou, ale rozhodující úlohu v revoluci, která dopomohla Kateřině II. na carský trůn. Jisto je, že byl St. Germain z nejdůvěrnějších přátel milce Kateřiny a strůjce její revoluce, generála knížete Orlova a že měl titul ruského generála.

Posledním zjistitelným pobytem St. Germaina bylo Eckernförde ve Šlesviku, kde mu hessenský lankrabě Karel, jenž byl v dánských službách, zařídil pracovnu a kde St. Germain žil skromně a uzavřeně zcela svým chemickým studiím, kterými předstihl několik generací.

V Eckernförde prý St. Germain r. 1784 — tedy sto devatenáctiletý — zemřel. Pravíme, ač tamní kostelní kniha má úřední zápis o jeho smrti, »prý«, protože je zjištěno, že se St. Germain r. 1785, tedy rok po své domnělé smrti, zúčastnil se St. Martinem, Cagliostrem a Mesmerem schůzí svobodných zednářů v Paříži a Wilhelmsbachu.*)

Byl to St. Germain, nebo onen zmíněný dobrodruh, který jej dovedl tak dovedně napodobovati? — Ale nejen to, roku 1788, tedy čtyry roky po své smrti, navštívil St. Germain v Paříži zmíněnou hraběnku d'Adhemar a předpověděl jí mnohé podrobnosti z nastávající francouzské revoluce. Tato hraběnka viděla prý St. Germaina ještě několikrát potom, naposledy roku 1820, tedy 36 roků po jeho domnělé smrti! Podle »Wie-

*) St. Martin byl slavným mystikem a zakladatelem mystického řádu Martinistů, Cagliostro je známý adept, jak jsem již podotkl, který zmizel do neznáma právě, jako se z neznáma objevil, a Mesmer byl slavným lékařem a znovu objevitelem tak zvaného lidského nebo životního magnetismu, kterým léčil. Tento magnetismus není nic jiného než jistou modifikací prany. Že se tyto tři vynikající lidé setkali v lóži svobodných zednářů, dokazuje předně, že měli společné nebo podobné cíle — totiž okultní nauky — a za druhé, že tehdy zednáři pěstovali skutečně tajné nauky. (Pozn. spis.)

ner Denkwürdigkeiten« F. Gräffera navštívil roku 1788 — tedy 123 letý — vídeňské svobodné zednáře. F. Gräffer tuto návštěvu podrobně popisuje!

St. Germain řekl hraběnce d'Adhemar, při jedné ze svých posledních návštěv, že nyní odjede na 80 roků z Evropy a že potom zase vystoupí na veřejnost.

Čtenář se jistě chytí za hlavu, čte-li tyto údaje, které jsou doloženy historickými dokumenty, proti nimž prý nelze mít námitek. Ale chytí se za hlavu jistě několikrát, doví-li se, že anglický kněz E. Francis Udny píše ve své knize „Prakřesťanství“ asi toto:

„St. Germain byl totožný s Františkem Rakoczim II., knížetem sedmihradským, jehož domnělá smrt roku 1735 byla rovněž mystifikací. St. Germain měl znalost v ovládnutí přírodních sil, které přesahovaly vysoko úroveň XVIII. století, ba které nejsou ani přibližně dosaženy stoletím XX.! Tímto způsobem bylo St. Germainovi umožněno dosíci věku, z něhož věk průměrných lidí, potácejících se v nevědomosti a pošetilosti, bývá jen nepatrným zlomkem.“

Udny jde dokonce tak daleko, že tvrdí, že hrabě St. Germain žije dosud, a že užívá tajemství přírody, jím prozkoumaných, aby sloužil trpícímu lidstvu.«

Až potud autor onoho článku. Ale jaká je vlastně úloha těchto záhadných adeptů? A proč se neobjeví mezi lidmi a nedokáží svých schopností před fórem vědy a veřejnosti? To jsou jistě otázky, které vstoupí na mysl lidem, kteří neznají duchovních zákonů. Jsou to také námítky materialistů a lidí zaslepených často jen zdánlivými vymoženostmi moderních věd, které zhusta — ne-li vždy — uvádějí lidstvo jen ku pokroku na poli hmotném ale nikdy na poli mravním a duchovním — což není totéž!

Naše moderní dopravní prostředky jako auta a aeroplány zvyšují vlastně nebezpečí obyčejných smrtelníků na silnici a ulici a vyvolávají nebezpečí, jakého dřívější lidé neznali. Naše rychlé podávání zpráv slouží vlastně nejvíce politickým zájmům a obchodu — tedy slouží vlastně jednotlivcům a nikoliv celku — neboť z okamžitého dopravení zpráv na př. o cenách zboží mají zisk jen boháči obchodníci a nikoliv konsumenty, kterých je přece 99 procent. Chemie je tu teď proto, aby vynalézala otravné plyny k ničení celých měst, nebo trřaskaviny k hubení celých pluků, věda lékařská, která se snaží prodloužit lidský věk a zachovati člověku zdraví, neprodlouží tohoto věku ani o vteřinu bez přispění duchovních sil, které však popírá, a zdraví bez nich rovněž napravití nemůže. Její bezmocnost — kromě chirurgických operací — je zřejma z nesčetných nových a nových léků, které se objevují denně na trhu, aby vytlačily léky staré, poněvadž se neosvědčily. Věda lékařská má již dlouhou řadu let jenom tři prostředky specifické, totiž takové, které působí u každého choreho a kromě nich nemá nic! Tyto prostředky jsou: rtuť, jód a chinin. První dva léčí příjici a třetí zase zimnici. Ostatní tisícové druhy léků působí jen od případu k případu — u jednoho nemocného se osvědčí, ale u devíti jiných selžou, což ostatně vědí lékaři dobře. Proto říkají, že si musí pomoci sama příroda. Ale tato příroda není nic jiného než působení duše na tělo.

S ostatními vědami není lépe. Víme sice velmi mnoho z říše hvězd a z říše živočišné a rostlinné, ale nijak nám to neprospívá a největší učenec světa musí právě tak zemřít, jako prostý sedlák, který neměl nejmenšího vědeckého vzdělání. Technika, která staví mosty a tunely a dráhy, přiblížila nám sice cizí díly světa, ale zase jen ve prospěch obchodu — ve prospěch jednotlivců. V dobách dřívějších, kdy lidé žili prostě a beznárodně, bylo jistě více štěstí a méně shonu po penězích,

který vede ku předčasnému zhroucení tělesných i duševních sil, jak vidíme dnes u obchodníků a peněžníků amerických. Jediný vynález, který prospěl duchovní stránce člověka je vlastně jen knih tisk, neboť jím lze šířit duševní potravu lidstva. Že ho bylo také zneužito, jest již v podstatě lidské povahy. A tak vidíme, že vše to je vlastně jen pokrokem zdánlivým, že se zvětšilo naše pohodlí, ale že míra životní se zmenšila, poněvadž tohoto pohodlí je zneužíváno.

Nyní však je nutno odpovědět na otázky o adeptech. Jsou o nich zprávy ze všech zemí a ze všech věků. Adepti jsou. Proč nám nepomohou? Zasvěcenci bdí stále nad pokrokem lidstva a řídí především duchovní vývoj naší planety. Musí to činiti tajně a nikoliv zřejmě, neboť vývoj musí se díti postupně a volnou a nikoliv násilnou cestou a kdyby se teď objevili, způsobilo by to násilné převraty. Adepti nedopustí nikdy, aby úroveň mravnosti klesla pod určitou míru. Jejich úkolem jest bdít také nad rozvojem věd a umění a především ovšem nad rozvojem náboženských otázek, neboť jediné tyto poslednější rozhodují o vlastním pokroku lidstva. Se stanoviska okultního je vše ostatní věci vedlejší. V klasických dobách a rovněž také ve středověku žili adepti tu a tam po nějakou dobu mezi lidmi, ale téměř nikdy neprohlásili veřejně, že dosáhli duchovního znovuzrození a že přemohli duchovními silami ve svém těle rozklad a smrt. Vždycky působili potají a jestliže někde svými nezištnými činy probudili pozornost, tu zajisté velmi brzy z oněch zemí zmizeli, aby se po čase objevili zase jinde.

Tito zasvěcenci objevují se občas u všech národů a ve všech zemích, neboť všude jsou lidé schopni tohoto vysokého vývoje a podle přírodních a duchovních zákonů musí vlastně každý člověk jednou dosáhnouti této vnitřní dokonalosti. Pozorný čtenář již poznal, že mnozí světcí musili býti skutečně takovými adepty a že

jimi byli jistě na př. všichni apoštolové Ježíše Krista, tak jako učenníci mnohých jiných zakladatelů náboženství. Tolik o adeptech a o jejich poslání. Větších podrobností o nich, jakož i o mystické cestě, která je vlastně cestou zasvěcení, nalezne čtenář v ostatních mých spisech.*)

*) Viz také: K. Weinfurter: „Silhuety velkých Mistrů tajných věd“. Edice Psyche, Vinohrady, Šumavská 7.

SPRÁVNÉ MYŠLENÍ.

Z předcházejícího je patrné, že jako z nesprávného myšlení vzejde nemoc, nezdar a smrt, také z myšlení správného musí logicky vzniknouti úspěch, zdraví a život.

Jaký je však způsob správného myšlení?

Již ve svých předcházejících spisech a také v kapitolách tohoto díla jsem zřetelně vysvětlil, že *m y š l e n k o u*, ale jediné myšlenkou, vysílanou neustále jedním a týmž směrem, lze dosáhnout nejen zlepšení vezdejších poměrů, lepšího postavení, lepšího bytu, krásnějšího nábytku, vývoje ve všech uměních a v jiných věcech, o kterých se člověku ani nezdálo, stejně také spojení výhodného s osobami stejně smýšlejícími a vlivnými, rovněž lze jí dosáhnouti manželského spojení podle našeho ideálu, při čemž ovšem muž musí složití svoji touhu do lůna božího a nepřátí si osoby určité, stejně tak jako žena může mítí svůj ideál jen ve své obraznosti, a udrží-li jej, přitáhne si tak jistě muže skutečného, který ideálu bude odpovídati.

Veškeré tyto věci byly již nescísněkráté vykonány myšlenkovými silami lidí, kteří se dovedli řídití t. zv. »zákonem tiché žádosti«, t. j. tichou myšlenkou nikdy nevyslovenou hlasitě, s níž se obraceli denně s důvěrou k nejvyššímu Duchu, a žádali ho tak

aby jim seslal to či ono, s podmínkou, že to bude k jejich nejvyššímu dobru.

Myšlenka, pokud nebyla vyslovena, jest magnet, který má tím větší přitažlivou sílu, čím více závaží k němu přikládáme. Také taková přitažlivá myšlenka roste, jestliže ji o p a k u j e m e, vždy stejně a vždy ve stejném směru. Ale tak jako magnet ztrácí svoji přitažlivost, když jej vložíme do žáru a necháme vychladnouti, tak také myšlenka ztrácí z devíti desetin svoji přitažlivou sílu j a k m i l e j i v y s l o v í m e h l a s i t ě. Hlavně hlasité vyslovení takové tajné myšlenky před lidmi, kteří nám nepřejí úspěchu, kterého bychom dosáhli, nebo kteří nevěří duchovním zákonům, způsobují okamžité vyprcháání oné mocné přitažlivé síly, kterou jsme hromadili ve svém nitru třeba po několik měsíců.

Mlčení je síla, mlčení je moc a povinností okultisty je tedy mlčeti a tajiti plány, které má do budoucna, ať se týkají čehokoliv a tudíž také zdraví.

Každý takový duchovní pracovník si musí sestavit pokud možná stručné věty, v nichž je vždycky kladným způsobem a nikoli záporným, obsaženo vše, oč žádá. Jsme-li nemocní, nesmíme si tedy mysliti na příklad: »Přeji si, nebo žádám Nejvyšší sílu, aby moje nemoc pominula.« Takové počínání bylo by nesprávné, protože v oné žádosti jest již obsažena p ř e d s t a v a n e m o c i. Nemocný člověk musí si naopak přát zdraví a proto musí vysloviti svoji žádost tak, aby slovo »zdraví« bylo v ní převládajícím elementem. Tedy taková myšlenka musí zníti asi takto: »Přeji si býti úplně zdraví!« Nebo: »Žádám o plné a trvalé zdraví!« Nebo: »Prosím nejvyšší Moc, aby mně seslala brzké uzdravení!«

Nikdy si netvořme nesprávných formulek negativních jako: »Nejsem nemocen!« a podobně.

Pro lidi, kteří mají malou víru v tyto psychické síly, nebo kteří jim vůbec nevěří, poněvadž se jim dosud ne-

dostalo osobních důkazů a účinků, jest nejlepší cesta tato:

Naše přesvědčení nebo naše víra o věcech, kterých nechápeme, protože naše nitro se jim dosud neotevřelo, může a musí se probuditi stálým tvrzením, že již máme to, co si přejeme. Toho docílíme nejlépe, když již napřed budeme děkovati za jakoukoliv pomoc z duchovního světa, za zdraví, zlepšení poměrů atd.

Naším úkolem je v tomto spise podati čtenáři pokud známo nejlepší metody k vlastnímu léčení chorob nervových. Ale každý, kdo jen trochu myslí a uvažuje, musí nahlédnouti, že těchže metod lze využít také ve všech chorobách jiných. Prostředky, které budu doporučovati, jsou skutečně universální, jenže mnohdy selžou právě z nedostatku víry u těch, kteří jich použijí, ale nikoliv proto, že by nepůsobily. Někteří čtenáři snad namítnou, že to, co doporučujeme, je vlastně již dávno známé a že věda tomu říká autosugesce. Ano, tyto metody byly známy a sice již ve starověku a snad ještě dříve, ale právě slovo autosugesce je nevhodný výraz ku probuzení jakékoliv víry, protože autosugesce neznamená nic, a člověk při ní nemá pražádné představy, nežli že si chce sám něco vnuknouti. Kdo nevěří v Boha nebo v duchovní moci, tomu by taková představa, jako autosugesce nic nepomohla, ale když místo toho řekneme výraz jiný, jako na příklad *m o c n e j v y š š í h o D u c h a*, nebo *m o c b o ž í*, tu naše nitro je zcela jinak dotčeno, neboť i nejposlednější atheista ve svém nitru nemá nikdy jistoty, že by Boha nebylo, a poněvadž Bůh jest nejvyšší síla, a protože sídlí v každém i nejzatvrzelejším zločinci a nejurputnějším materialistovi a protože Bůh je *p r a v d a*, vznikne v nitru člověka takovou představou nebo slovem zcela jiná síla, zcela jiné řady popudů, protože jeho božské nitro odpovídá ihned — třeba o tom člověk neměl tušení — na každou takovou představu o Bohu.

Proto doporučuji, abychom v případech nevěry nebo pochybností na před již děkovali nejvyšší Moci nebo Bohu za to, oč žádáme, jako bychom to již měli.

Ve skutečnosti každé dobro, po kterém zatoužíme, jest nám již nejvyšší Sílou sesíláno a záleží jenom na nás, abychom otevřeli svoje dlaně, a abychom dovedli toto dobro přijmouti. Každá žádost o vyslyšení jest ve skutečnosti již vyslyšena, ale uskutečnění takového přání zadržují lidé sami svojí nevěrou v jeho splnění. Nemáme-li tedy této víry, můžeme alespoň její část nahraditi tvrzením, že se nám dostalo již toho, oč jsme prosili. Proto se doporučuje, abychom za vše žádané napřed děkovali.

Shora bylo pověděno, že máme vždycky žádati jenom o to, co je k našemu nejvyššímu dobru. Bůh vidí dále než my a proto ponechme rozhodnutí vždycky jemu, spoléhejme se na tuto duchovní moc, která je nejvš moudrá a nechťjme nikdy sami rozhodovati o podrobnostech ve svých snahách. V širých rysech si můžeme od Ducha božího vyprositi vše — vždycky však s předpokladem, abychom dostali to, co je pro nás nejlepší — ale v podrobnostech, ač je můžeme myšlenkou rovněž přitáhnouti, ponechme volbu Moci, která vše řídí a vede s místa nejvyššího.

To je zákon bezpečného úspěchu.

Nesmíme ovšem očekávati, když počneme po prvé užívati těchto psychických sil, že obdržíme ihned veliké úspěchy. Poněvadž začátečník nemá dosud nutného stupně víry, omezuje svými pochybnostmi přitažlivou sílu svých přání. Proto jsou u mnohých lidí výsledky s počátku malé a někdy na ně nutno čekati dosti dlouho.

Není třeba nic jiného, než vytrvati. Každého dne, zvláště před spaním a také ve volných chvílích mezi dnem vysíláme k nejvyšší moci svoje prosby, vždy ve stejném znění a vždy krátkými, stručnými větami,

kteří si snadno zapamatujeme, a pak budou tyto prosby zcela jistě vyslyšeny.

Nejhorší překážkou těchto výsledků jsou p o c h y b n o s t i. Těch se musíme varovati jako nejhoršího jedu. Jakmile se nám naskytne nějaká pochybnost, ať v tom či onom směru, o výsledcích našich psychických cvičení, zapuďme ji ihned a sice nejlépe tím, že počneme v myšlenkách opakovati větu, které používáme a představujeme si při tom, že tato věta je stále silnějším magnetem a že nám musí přitáhnouti žádané.

Poněvadž člověk pozemský je harmonickou bytostí jenom tehdy, když má úplně zdravé tělo, je vlastně naší povinností d ě k o v a t i neustále za plné zdraví svého těla a své duše. Kdo toho nečiní, je neustále v nebezpečí, že upadne do choroby, třeba se těšil zdraví nejdokonalejšímu. Máme to činiti ustavičně a každého dne a nevynechati dne jediného, neboť kdo to činí, buduje prostřednictvím svého ducha, který je tvůrcem pozemského těla, neustále tělo nové, silnější a zdravější.

Aby čtenář pochopil poněkud tuto nepřetržitou stavbu našeho těla, je třeba abychom se poněkud poohlédli do říše vědy, která v tomto směru nalezla pro nás velmi důležité a zajímavé pochody fyziologické.

Každé lidské tělo je složeno z miliard a z miliard t. zv. buněk, neboť všechny naše orgány od kůže až do kostní dřeni jsou složeny z celých skupin takových malých buněk, z nichž každá pro sebe jest individualitou. Každá taková nepatrná buňka, viditelná jen při silném zvětšení mikroskopem, je jaksi samostatným ž i v ý m j e d i n c e m. Těchto buněk jest mnoho rozmanitých druhů a každý druh vykonává svoji určitou chemickou a fyziologickou práci, neboť každá buňka je malou, chemickou továrnou, nebo důležitou dílnou v celé ostatní skupině, takže naše tělo není vlastně nic jiného, nežli velikým shlukem nepatrných, individuálně tvořících je-

dinců, kteří všichni přesně vykonávají svoje úkoly pokud mohou, a jakmile nejsou schopny další práce, jsou z těla vylučováni a zároveň v těle vzniká náhrada prostřednictvím nových a nových buněk, které nahrazují staré a odumřelé. Tento pochod se děje u všech živých organismů v přírodě, u všech tvorů malých i velkých a tudíž také v člověku.

Tyto buňky se podobají nejen svojí stavbou, nýbrž také svojí činností nejmenším, volně v přírodě žijícím a samostatně si počínajícím tvorům, jaké nalézáme hlavně ve vodách sladkých i ve vodě mořské. Jinak jsou to t. zv. nálevníci a jiní tvorové jednobuněční a jim podobní a pak jisté, velmi prosté a nepatrné buňky rostlinné, kterým učenci říkají řas y. Věda nazývá tyto nepatrné tvory protozoa a někteří z nich jsou tak sestrojeni, že jich nelze zařadit ani do říše živočišné ani do říše rostlinné. Někteří z nich nemají prázdných ústrojů a přijímají potravu po většině celým svým tělem a také celým svým tělem ji vylučují.

Když jsem se před lety počal zabývat mikroskopickými studiemi, poutaly mne nesmírně tyto tvorové, takže jsem je pozoroval v kapce vody po mnoho a mnoho hodin, a nemohl jsem se dosti vynadiviti jejich pohybům, a jejich čilému životu a rovněž jsem obdivoval životní sílu, která se dovede vyjadřovati ve tvorech nepatrných. Nejvíce mne zajímaly t. zv. měňavky, které slují vědecky jménem amoeb y. Jsou to po většině ve vodě žijící, nesmírně drobné chuchvalečky protoplasm y. Tato protoplasma je jaksi jednolitá živá látka, která však v takovém chuchvalečku jeví vlastní pohyb individua, jeví vůli a odpovídá také na určité druhy podráždění, na př. světlem nebo tmou. Měňavky lezou jen zvolna, jako by se pomalu válely, anebo vypouštějí ze svého těla prstnaté výběžky, jimiž se zachycují a tak lezou dále. Mnohé z nich žijí také cizopasně, v různých zvířatech i člověku, a sice hlavně v tekutých látkách,

jež jsou obsaženy v zaživacím ústrojí. Povážíme-li, že takové amoeba měří často jen pět až deset tisícín milimetru a že při tom jeví v celém svém životě určitou samostatnost, ba že byly pozorovány u nich i jisté zkušenosti, tu zajisté že musíme žasnouti nad přírodními silami, které se projevují v těchto nepatrných organismech.

A nyní přicházíme k závěrům velmi zajímavým!

Napsal jsem již nahoře, že lidské tělo není nic jiného, nežli veliká skupina takových prvků nebo protozoů, které ovšem náležejí rozmanitým třídám, neboť buňky našeho těla nejsou nic jiného, nežli organismy pro sebe, které mají svoji vlastní vůli a jisté pudy pracovatí právě tam a tak, kde a kdy je toho třeba. Jsou to jako drobní, samostatní živočichové, kteří žijí v koloniích a kteří pracují úžasně přesně — tak přesně, že žádná lidská laboratoř se jim nevyrovná. Právě tak přesně pracuje také každý nálevník, a každá drobnobledná řasa, neboť všichni tito tvorové dovedou zpracovatí určitou potravu, aby z ní vytvářeli těla dalších jedinců, jakož i látky, jež je udržují při životě.

Ale jsou některé druhy buněk v lidském těle, které dovedou ještě více než volně žijící měňavky v přírodě. Zejména v krvi máme jistý druh takových buněk, které svými pohyby se úplně podobají oněm amoebám. Jsou to t. zv. bílé krvinky, které jsou neustále na stráži a jakmile vnikne kdekoliv do našeho těla, třeba zraněním nebo jiným způsobem, nepatrná část škodlivých bakterií, které by mohly způsobiti otravu nebo chorobu, nastane v nejbližším okolí, ba často v celém našem těle, ihned poplach u všech bílých krvinek, které se počnou hrnouti na místo vpádu, aby požírali škodlivé bakterie a činili je tak neškodnými. Ba ještě více! Jestliže cizí škodlivé bakterie počaly již vylučovati svoje jedy — to jsou totiž látky, které jsou vlastně tělu škodlivé — tu bílé krvinky vylučují zase okamžitě

protijedy, kterými potírají otravnou činnost bakterií. Tato činnost je spojena s vedlejšími fyziologickými úkazy, a hlavně s t. zv. zánětem při zevních ranách.

Uvážíme-li vše to, dovedeme si představit, že tato činnost jednotlivých buněk musí mít nějaké středisko rozumné, z něhož vycházejí rozkazy.

Věda ovšem netuší, že za celou touto činností jednotlivých buněk, z nichž jedny pracují ve svalech, jiné v kostech, opět jiné v krvi nebo v kostní dřeni, v nervech, v různých žlázách, v ledvinách atd., stojí někdo, kdo musí celou tuto činnost řídit a ovládati.

Tento někdo je náš vnitřní Duch, který neustále bdí nad naším zdravím a nad pořádkem v našem celém organismu a kdyby člověk svými představami a nesprávnými myšlenkami, jakož i nesprávnou životosprávou si nekazil zdraví, nebylo by věru chorob ani nemocí. Učenci ovšem tuší, že tato činnost buněk je podmíněna t. zv. podvědomím. Ale věda neví, co je vlastně tímto podvědomím!

Okultní nauky nám vysvětlují, že tímto podvědomím je souhrn duchovních sil, nad nimiž stojí náš nesmrtelný Duch, kterému je zase podřízena naše duše, jež je zase ve spojení prostřednictvím prany s tělem astrálním na jedné straně a s tělem hmotným na straně druhé.

Celá tato činnost našeho těla, vlastně jeho buněk, je nám ovšem utajena, takže svými zevními smysly o ní nic nevíme a také nemůžeme na ni nijak působiti svojí zevní vůlí. Naše zevní vůle zasahuje nejvýš do pohybové činnosti prostřednictvím tak zvaných motorických nervů, ale jinak je bezmocná! Kdybychom měli pouze tuto vůli, byli bychom ovšem ztraceni, neboť bychom byli vydáni na milost a nemilost různým neznámým silám a vlivům. Ale na štěstí je jinak!

Svými myšlenkami a činností svých představ může člověk podporovati, ba dokonce vésti a řídit a posilovati tuto

činnost našich buněk, a jestliže v tom vytrváme, bude se naše prana, naše astrální tělo, řídití těmito popudy našich myšlenek, čímž převezme jistou část úkolů, které až dosud náležely pouze našemu duchu a naší duši.

Jak již vysvětleno vpředu, je náš duch budovatelem tohoto pozemského těla a jeho udržovatelem. Kdyby všichni lidé věděli o tomto božském svém středisku, a kdyby ve víře se dovedli odevzdávati do vůle boží, neboť tento náš duch jest boží jiskrou, tu by neumírali tak záhy, jak se to děje, poněvadž by žili s Duchem v jednotě, a jejich těla by při nejmenším trvala na světě po staletí, jako to čteme v bibli o starých prorocích.

Ba, ještě více. Když by takoví lidé chtěli, dovedli by svoje těla tak zduchovněti, že by neumírala. Naše tělesné buňky jsou vlastně malými zázraky, ale ještě větších zázraků lze jimi dosáhnouti, když na ně počneme působiti svými představami, prostřednictvím svých myšlenek, které vnikají do těla astrálního, jež svoje síly vysílá až k oněm tělesným buňkám, s nimiž je ne sice ve spojení přímém, ale velmi blízkém.

V záporném smyslu působíme na veškeré buňky našeho těla stísněnými náladami, bázní, strachem, starostmi, naruživostmi, vášněmi, zejména nenávisť, umrtvujeme tak jejich činnost, a výsledkem je malá životní síla a ochuravění celého našeho organismu. Neviděl jsem dosud závistivého člověka, který by vypadal zdravě. Buďto je nemocné jeho tělo, což bývá po většině, anebo jeho duše. V tomto případě, aby nám čtenář rozuměl, míníme výrazem »duše« veškeré vnitřní jemné síly, jež jsou vědě až dosud neznámé. Nejsou-li tyto síly v souzvuku, tu dříve nebo později musí ochuravěti i naše tělo zevní.

Každý člověk, který po léta v sobě živí myšlenky zármutku nebo závisti nebo jiné škodlivé představy, jeví to již svým obličejem. Každý takový člověk je vze-

zření bledého a nezdravého, jeho pohled nemá pevnosti, poněvadž jeho celý organismus je otráven nesprávnými myšlenkovými představami.

Kdy máme konati taková myšlenková cvičení? Podotkl jsem již shora, že to máme prováděti nejlépe před usnutím. Po krátké době se nám podaří usnouti s takovými opakovanými představami v duši a pak, třeba po celou noc, budou naše myšlenky pohybovati se v naznačených drahách bez zevní součinnosti našeho mozku. Tím docílíme, že naše snahy budou tím spíše korunovány výsledkem.

Ale jakmile si počneme představovati, že jsme slabí, že stárne, že jsme churaví, že již nejsme tak svěží a zdraví jako bychom měli býti, přejdou tyto naše představy do našeho nitra, zvláště do astrálního těla, které je přijme jako svůj vzor, a počne za součinnosti ostatních sil vytvářevati buňky těmto představám odpovídající.

Takový člověk přijímá po případě stejnou potravu, žije za stejných příznivých okolností jako člověk jiný, který je zdravý, a přece jen tělo prvního neustále chřadne a schází, kdežto tělo člověka jiného, který třeba žil v nuzných poměrech, a který je mnohdy o dvacet let starší, je při dobrém zdraví.

Jsou odpůrci, kteří by na to odpověděli, že tělo již svou podstatou churavé, nemůže zpracovati užitečných látek z potravin tak výhodně, jako tělo zdravé a tím že právě slabost člověka churavého roste.

Na to můžeme odpověděti, že člověk churavý má stejné buňky jako člověk zdravý, ale že tyto jeho buňky jsou omezovány ve své činnosti jeho představami a myšlenkami, takže nemohou pracovati jako u člověka, jehož nálada je veselá a nadějná, a který proto dovede svou duši přitahovati elementy síly a zdraví.

Zádný člověk na světě, který svými myšlenkami a představami se neustále pohybuje v začarovaném kruhu

svého utrpení nebo přicházejících známek nějaké choroby, nemůže být zdrav!

Nejlepším toho důkazem jsou tak zvaní hypochondři, totiž nešťastníci, kteří jsou vlastně zdraví a jimž ve skutečnosti nic neschází, ale již se neustále domnívají, že jsou nemocní a běhají od lékaře k lékaři, kromě toho potají si kupují rozmanité léky proti domnělým chorobám, aby si jimi kazili žaludek, a při tom mohou ještě s určitostí počítati, že za nějakou dobu onemocní opravdu! Jejich představy se mu s í uskutečniti za nějakou dobu na úrovni hmotné, t. j. na jejich tělu.

Kdo však naproti tomu žije v přesvědčení, že je zdravý a silný, poskytuje tím svým vnitřním principům příklad, vkládá do nich živé obrazy zdraví a síly, čímž je nutí, aby tvořily takové buňky, které mají ráz života zdravého a silného, což pro naše tělo znamená zdraví největší dokonalosti.

Odkud pochází naše představa o nemocích a náš pojem o tělesné smrti?

Tyto pojmy jsou již našim dětem od nejtlejšího mládí vštěpovány lidmi dospělými, a také tím, že již děti vidí okolo sebe osoby nemocné nebo churavé. Je to ovšem věc přirozená, neboť všude okolo nás lidé umírají různými nemocemi, a pak také naši rodiče nám již od mládí vštěpují, že každý člověk musí jednou zemřít, že musí zestárnouti a tím v nás vzniká zdánlivě nezvratné přesvědčení o nezbytné nemoci a smrti.

Dítě nedovede ovšem filosoficky mysliti, nedovede správně uvažovati, aby se dovedlo včas zbaviti této víry v nemoc. Kdyby to děti dovedly, nabyly by také již ve svém dětství nepřemožitelné síly, kterou by mohly vzdáliti tělesný rozklad na dobu ohromně dalekou, ba dovedly by odvrátiti i konečně smrt, ale jenom v takovém případě, když by vyspěly v lidi zbožné a dobré.

Je nepochybné, že lidé jednou dosáhnou i tělesné nesmrtelnosti — ale ne všichni! Budou to jenom ti,

kteří budou neochvějni ve víře v Boha, kteří budou založeni nábožensky co nejpevněji, a kteří se nedají odvrátiti ničím od této své víry a důvěry. Budou to zase jenom ti lidé, kteří jako první lidé na zemi »budou choditi stále s Bohem«. Jenom takoví dosáhnou tělesné nesmrtnosti a vyšinou se k oné duchovní očistě svých těl, takže jejich organismy uniknou zákonům zkázy, které platí jenom pro to, co je hrubé a hmotné.

Mohli byste namítnouti, že by to bylo nespravedlivé, když jen lidé zbožní by dosáhli tak vysoké mety života.

Ale nutno uvážiti, že zdraví a život je dobro a že nejvyšší dobro je Bůh. Kdo tedy nevěří v Boha, staví si již tím mezi sebou a Bohem nepřekročitelnou překážku svojí nevěrou, a tím také tvoří překážku nejvyššímu přítoku zdraví, síly a života. Ale to se děje jenom potud, pokud vytrvá člověk ve své nevěře. Na štěstí lidské názory jsou velmi proměnlivé, a často se setkáváme s lidmi, kteří přes den je změnili, a kteří za málo hodin se stali z toho nebo onoho popudu z lidí nevěřících věřícími, poněvadž se jim dostalo některých důkazů o božské existenci a moci.

Takových důkazů získáme právě praxí okultní, zejména však mystikou, a tu mohu právě z vlastní zkušenosti říci, že velmi mnozí lidé, kteří počali prováděti cvičení, uvedená v mé knize »Ohnivý Keč«, získali tak za krátkou dobu přesvědčení a osobní důkazy o správnosti náboženských nauk, o existenci Boha a nesmrtné lidské duše.

Potom ovšem není obtížno věřiti, ale člověk se musí rozhodnouti, aby na jistou dobu dovedl odvracetí svoje smysly od světa zevního a aby svou celou pozornost seustředil do svého nitra.

Jakmile nastanou takové poměry na naší zemi, že někteří lidé dosáhnou opravdu nesmrtných těl, počne se pomalu tato schopnost rozšiřovati, a vznikne také u ostatního lidstva obrat k lepšímu a pak dojísta celé

lidstvo musí nabýti oné schopnosti a bude ve svých tělech žít, pokud mu bude libo. To jsou ovšem doby velmi vzdálené, které jistě budou spojeny na této zemi s ohromnými převraty. Veškeré poměry by musily býti zjemněny a zušlechtěny a proto je zcela možno, že toto nové lidské pokolení se přestěhuje z naší hrubě země na některý svět nový a lepší.

Velmi zajímavě píše o těchto věcech americký spisovatel Prentice Mulford, z jehož spisu »Zlozvyk umírání«, vyjímám následující odstavec:

»Cítil jsem ovšem již v mládí, že lidstvo dospěje jednou k onomu vytouženému cíli*), ale domníval jsem se, že to bude v době velmi vzdálené, kdesi v daleké budoucnosti. Tehdy jsem nevěděl, že jakmile vznikne v lidech jistá naděje, že také udeřila hodina jejího splnění! Je to duchovní zákon, kterého jsem tehdy neznal.

A tak jsem četl bibli dále a modlil jsem se k Bohu o světlo, až celý můj život se stal jediným nepřetržitým proudem, který se jevil v touze po pravdě. Náboženství mne neuspokojovalo, neboť ono mluví jen o stavu posmrtném, kterého jsem však nehledal. Myslil jsem si, že mnozí lidé s tím mohou býti spokojeni, ale nikoliv já.

Ale přes to jsem tápal v temnu, nevěda, k jakým koncům dojdu se svými myšlenkami. Nevěděl jsem, jak jich projevit a vyjádřit, ale lpěl jsem na nich celou silou své duše, a pokoušel jsem se vyjádřit je jasně slovy mnohými způsoby.

Konečně však, když jsem totiž počal pozorovati životy lidí se svého zvláštního stanoviska, počalo mně nadcházeti světlo.

Je totiž skutečností dobře známou, že jsou lidé, kteří v šedesáti letech jsou právě tak staří jako jiní v osmde-

*) Mulford zde mluví o dosažení nesmrtelnosti v těle.

(Pozn. spis.)

sáti. Poznal jsem mnohé, kteří, pokud se týká podnikavosti a schopnosti práce, byli v pětapadesáti nebo šedesáti letech mnohem starší a unavenější, stejně v ohledu duševním jako tělesném, jako mnozí jiní lidé, kteří dosáhli sedmdesátky, ba i osmdesátky.

Zároveň jsem si počal všimati dějin, které nám vypravují různé události a příklady, ve kterých lidé dokončili, ba někdy i počali velkolepé a krásné věci v takovém věku, kdy jiní byli již úplně sklíčeni stářím, kdy jiní sotva dovedli mysliti na nějakou práci, nemluvě ani o tom, že by se jí chopili.

Dále jsem počal rozmlouvati s rozmanitými lidmi různého věku o otázce stáří a o tom, jak se lidé v různých letech »cítí«. A tu jsem zvěděl, že v tom jsou rozdíly přímo ohromující.

Jednou jsem navštívil přítelkyni, které jsem neviděl asi dvanáct let. Při rozmluvě s ní vyšlo najevo, že je jí osmaosmdesát roků. Ale vypadala tak svěže, jako by jí bylo šedesát. Svým zevnějškem, celým chováním, zdravými smysly, pěkným hlasem a švižnou chůzí mne překvapovala, takže jsem žasl. Rozmlouvali jsme spolu o různých obdobích života a tu mi pověděla, že koná veškeré domácí práce jako před třiceti a čtyřiceti lety, že dokonce chodí na pole a že se cítí zcela svěží a zdravá, jenomže při těžší práci cítí únavu po několika hodinách, kdežto dříve mohla tak pracovati po celý den bez únavy.

Ale tato žena byla nesmírně svěžího ducha, radovala se ze života, byla veselá, nemyslila nikdy na stáří ani na chorobu nebo úpadek.

Ale znal jsem také jednoho muže, kterému bylo asi šedesát pět let. Chodil již sehnutý, jeho krok byl kolísavý, vypadal staře a unaveně, a já se pamatuji, že tak bylo již od jeho pětapadesátého roku. Tento muž měl jednu hlavní charakteristickou známku: naříkal si neustále. Bědoval o době přítomné i o době minulé, stě-

žoval si neustále na svoje choroby, mluvil jen o svém životním neštěstí, a jevil ve všech směrech naprostou malátnost duše a bezradnost.

A teď se táží, v čem spočívá ohromný rozdíl mezi takovými lidmi.

V tomto případě je to dojistá duševní nálada, která na jedné straně oživuje a na druhé umrtvuje.

Stará ta žena se dívala na život se stanoviska filosofa. Cítila, že úspěchy při práci působí na nás většinou podle toho, jak je vnímáme. Milovala svoji práci a neštěžovala si do ní. A proto jí byla požeňána. Kromě toho se dívala neustále do budoucnosti s jasným duchem. Toto dívání se do budoucnosti jest jedním z hlavních pravidel člověka, který se chce udržeti mladým.*)

Ale při tom jí pomáhala nesmírně její víra. Tato její víra nabyla po mnoholetých zkušenostech nepevnějšího základu a žena ta věděla bezpečně, že za všemi pozemskými viditelnými věcmi je skryt velký, neviditelný duch, který sídlí i v nás a jenž skrze nás působí. Čím více dovedeme poznati tuto vznešenou moc a čím více se k ní uchýlíme, tím větší je náš klid a tím větší je naše síla.

S oním nešťastným mužem se nemusím zdržovati, abych vysvětloval jeho duševní náladu. Je zřejmo, že jed stáří si sám každou hodinou připravoval, a že celá jeho bytost jím byla naplněna.

Můžeme tedy říci, že celkové pravidlo zní: Každý člověk je tak stár, jak se cítí.

To vidíme velmi dobře u lidí, kteří byli úředníky nebo jinými zaměstnanci a odcházejí do pense. Dokud

*) Podotýkám, že je ovšem třeba dívati se duševně do budoucnosti jasně a nikoliv malovati si ji temnou a nešťastnou. Rovněž je nesprávné vzpomínati na ponuru minulost, jestliže jsme ji zažili, neboť i tím si přitahujeme nezdar a neúspěchy, jakož i vše ostatní, co jest pro nás nežádoucí. (Pozn. spis.)

neodešli ze svého zaměstnání, byla zcela zdraví a pracovali statně. Po padesáti letech odejdou z úřadu, aby se těšili v klidu a míru z ovoce své práce — aby si odpočinuli. Ale tu najednou přichází choroba za chorobou a oni ulehnu — aby již nevstali. Mnozí z nich užívají své pense rok nebo dva a odcházejí. Proč se tak děje? Kdyby byli zůstali ve svém úřadě i nadále, byli by žili třeba deset nebo i dvacet let. To se také stává u pensistů, kteří nemohou snést své nečinnosti a kteří se přes svoje stáří chápí ještě nějaké jiné práce. Ale v ostatních případech bývá tak, jak jsem pravil.

Způsobil to snad onen odpočinek? Způsobilo to ‚lenošení‘, jemuž nebyli zvyklí?

Nikoliv! Příčinou toho je zcela něco jiného. Lidé takoví ve svých tajných myšlenkách počnou si instinktivně představovati asi následující věci: ‚Teď jsem již dosáhl vyvrcholení svého života. Teď budu již odpočívati, poněvadž jsem unaven a nejsem k ničemu! Teď se bude můj život chýlit ke konci! Ještě nějakých pár let v pensi — a pak bude konec.‘

Myšlenky takové se jim vracejí neustále a trvale, ale myšlenky podobné přinášejí zkázu, nemoc a smrt. Jakmile se člověk počne domnívati, ‚že již není k ničemu‘, tu se doslova vyplní tato jeho obava, tu jeho organismus počne upadati, a čím dále tím rychleji se blíží chvíle, kdy jeho duše opustí tělo — j e n o m p r o t o, že ho již n e m ů ž e p o t ř e b o v a t i.

Naše podvědomí nebo tělo astrální dovede v tomto směru přivolati právě tak bezpečně smrt jako dovede obnovovati život a tak docházíme ku podivnému, ale pravdivému závěru, že lidé podobní, kteří si přivolávají bezděčně stáří a nezpůsobilost ku práci — k o n ě i v l a s t n ě s e b e v r a ž d o u!

Ale jak jsem řekl již shora, jsou ještě jiní pensisté, kteří neodejdou na odpočinek, aby lenošili, aby myslili na ‚konec‘, nýbrž kteří s radostí a láskou věnují se

nějakému oblíbenému ‚koničku‘, který je již dříve lákal, ale jemuž za doby své služby nemohli věnovati dostatečného času. Znal jsem takové muže, kteří, když odešli do pense, počali pěstovati nějaký sport, anebo zase vědecká studia. Jeden s plnou silou a radostí se počal po padesáti letech věku učit hře na klavír a dosáhl po pěti letech velmi krásných výsledků — přes veškeré námitky hudebních pedagogů, že hře na klavír je nutno učit se v útlém mládí. Jiný se zase věnoval botanice a stal se učencem na slovo vzatým a pod.

Z předcházejícího vychází najevo, že jednak práce a jednak touha po dosažení nových cílů obnovuje a udržuje duševní i tělesné síly. Ale práce je tu vlastně pouze prostředkem, aby člověk zapomněl, že stárne, aby si nemyslil, že již již propadá rozkladu sil! Také touha po dosažení nového cíle je takovým prostředkem, který vlastně odvrací myšlenky člověka od představ otravných, které vedou ke stárání, oslabení a smrti.

Když tedy člověk dovede odvrátit nějakým způsobem představu stárnutí, choroby a smrti — tu tyto věci zcela bezpečně oddaluje, i když se mu nepodaří zameziti, aby ho nakonec přece jen nezasáhly. Ale co tedy dovede lidská myšlenka, když je naladěna opačně, když zúmyslně potírá veškerou chabost, zemdenost a nemoc, když přitahuje do těla nové a nové, svěží a mladé elementy a když vytváří nové a nové buňky, jež jsou vlastně pro naše tělo tolik, jako nové stavební kameny, vkládané do zchátralé budovy zámku?»

Před lety jsem byl zaměstnán jako tajemník u šéfa známé pražské firmy, Mikuláše Lehmanna. Byl jsem nejen jeho osobním sekretářem, nýbrž i jeho důvěrným přítelem, s nímž jsem vyměňoval velmi často v prázdných chvílích různé názory, zejména o umění a filosofii. Pan Lehmann byl muž opravdu neobyčejný. Byl

to člověk veliké duševní energie, ale nejzajímavější jest, že byl pravým typem muže, který intuitivně užíval veškerých myšlenkových zákonů, aniž kdy o nich četl, aniž mu kdo o nich pověděl. Pan Lehmann se vyhýbal úzkostlivě každé i nejneopatrnější zmínce nebo myšlence o nezdaru, chorobě, nebo i smrti. Jeho úzkostlivost, která se snad zdála mnohým lidem směšnou, ale která byla zcela správná, šla tak daleko, že nestrpěl v ničem na příklad č e r n é barvy. Černá barva jako známka smutku, byla mu odporná a v jeho knihovně nebylo jediného svazku, vázaného do černých desek. Pan Lehmann nikdy nečetl v novinách zprávy o sebevraždách, vraždách, pohřbech a pod. událostech, ale za to miloval veškeré zprávy o úspěchu a zdaru, miloval jasné líčení přírody a krásy a také miloval nade vše h u m o r. Byl sám humoristicky založen a kdokoliv se s ním stýkal, ví, že nic mu nebylo milejší než nějaká veselá anekdota a rovněž mu nebylo nic milejší než rozesmáti jiné různými humoristickými případy nebo anekdotami, buď slyšenými, nebo zažitými.

Poznal jsem tuto jeho zajímavou duševní stránku velmi brzy a snažil jsem se podati mu o tom jakési vysvětlení po stránce okultní, které pan Lehmann velmi rychle a dobře pochopil a pak jsme pracovali oba duševně stejným směrem. Nebylo tudíž divu, že si mne oblíbil, neboť poznal ve mně člověka, který, ač mnohem mladší, měl rovněž svoje značné zkušenosti, pokud se týká uplatňování se těchto psychických sil.

Ač byl starým pánem, byl přece vždy velmi svěžího ducha a pracoval neúnavně. Víím dobře, že často pracoval j e n o m p r o t o, aby zapudil myšlenky na svoje stáří, neboť myšlenka na smrt byla mu zajisté nejen věcí nejvyšší odpornou, ale také hroznou. V jeho domě nesmělo býti nic, co by připomínalo nemoc, nebo dokonce smrt. Nikdo z jeho nejbližších nesměl mu nikdy vyprávěti nějakých smutných událostí a jestliže

se někdo přece jen zapomněl, zastavil pan Lehmann proud jeho řeči pouhým pozvednutím ruky. Ale zvláštní událost se stala asi tři měsíce před jeho smrtí, která se dostavila náhle a neočekávaně. Pan Lehmann byl v obchodním spojení se známým malířem G a b r i e l e m M a x e m. O Maxovi bylo známo, že je vášnivým sběratelem starožitností, zejména předhistorických a že také má sbírku lidských lebek. Stalo se zvláštní náhodou, že kdosi nabídl panu Lehmannovi na prodej starou lebku, která byla nalezena na Bílé Hoře. Pocházela bezpečně od nějakého bojovníka, který padl v oné bitvě a byla významná tím, že na jejím temenu po straně byl velký, kulatý otvor, o něco větší než koruna, který pocházel zajisté ze zranění, jemuž bojovník onen podlehl. Otvor onen měl ostré hrany a byl dojistu způsoben velkou kulí, vypálenou z nějaké tehdejší střelné zbraně. Ačkoliv pan Lehmann za jiných okolností by byl koupil takového předmětu jistě odmítl, přece jenom z příčin mně nevysvětlitelných onu lebku koupil s úmyslem, že ji pošle darem Gabrielu Maxovi. Ale na lebku se zapomnělo a tak byla zabalena do papíru a postavena na skříň v ložnici starého pana Lehmannova.

Jsem však úplně přesvědčen, že pan Lehmann oné lebky nezapomněl, a že ji považoval za bezpečný symbol brzké své smrti. Kdo znal život v rodině pana Lehmannova, pochopil by dojistu, že takový předmět v jeho bytě byl něčím skutečně neslýchaným. A proto je více než pravděpodobné, že představa smrti utkvěla v mysli starého pána, který odolával tak dlouho všem nemocem a že způsobila náhle krátkou chorobu, které nakonec podlehl ve věku asi osmdesáti let.

Příhoda s onou lebkou porušila jeho duševní rovnováhu a změnila polaritu jeho myšlenek, čímž byla dojistu přitížena nemoc.

Vraťme se však ke správnému způsobu myšlení.

Lidé, kteří nevěří v Boha, kteří žijí zcela hmotně a bez jediné myšlenky na svět duchovní, propadají zkáze tělesné mnohem snadněji nežli lidé se zbožnou myslí. Protože náš celý život tkví vlastně svými kořeny v duchovnu, je to zcela přirozeno. Materialistovi, skeptikovi a atheistovi je vzata nejbezpečnější opora, neboť se nemůže nikdy oprít o svoji duchovní podstatu, ledaže by změnil svoje přesvědčení.

Stejně také lidé závistiví, zlí, kteří svým bližním nepřejí nic dobrého, nemohou dosáhnouti vyšších myšlenkových proudů a tím také nemohou dosáhnouti dokonalého tělesného zdraví. Každý obor myšlenek má na celém světě svoje přívržence. Chováme-li myšlenky silné a zdravé, spojujeme se tím se všemi lidmi na světě stejně smýšlejícími, a tím je podporujeme, ale oni také podporují nás, takže jsme účastní společných myšlenkových vln, které přitahují zdraví i úspěch.

Podobně je ovšem také ve smyslu opačném. Představy choroby a smrti mají velmi mnozí lidé a kdo tedy takové představy v sobě žije, spojuje se se všemi lidmi duševně chorými — neboť to jest skutečná choroba duševní — stává se bezděčně členem jejich svazu a přijímá zároveň s nimi veškeré psychické jedy a vstřebává je.

Kdokoliv cítí, že nejedná svými myšlenkami správně, tu je pouze třeba obrátiti proud svých představ a za krátko pozná, že jeho nitro se počne měniti, že jeho citový život se bude polarisovat jinak a potom ony špatné vlastnosti zmizí samy.

Jednou velikou překážkou v našem duchovním vývoji v ovládání našich myšlenek je lenost. Není to snad lenost v práci tělesné nebo jiné práci duševní, ale je to nedostatek síly ku provádění duševního soustředění, které je v našem případě naprosto nutné.

Je naprosto třeba, aby každý člověk věnoval denně třeba jen několik minut svému vnitřnímu životu, aby

se soustřeďoval na svoje zdraví a na jeho udržení. Pravím, že je k tomu třeba několik minut denně, ale i tato krátká doba stává se časem a nejvíce s počátku mnohým lidem obtížnou. Každý člověk promrhá velmi mnoho času tím, že povolí uzdu svým myšlenkám a nechává je bez kontroly blouditi. To je ve mnohých směrech počínání nejvš škodlivé. Ne snad proto, že tím ztrácíme čas, ale proto, že jsou-li naše myšlenky bez kontroly, vstřebáváme představy nezdravé a škodlivé. Jakmile však počneme svoje myšlenky kontrolovati, stává se nám to nesmírně obtížným a namáhavým, takže mnozí lidé, nemající dostatečné vůle, brzy těchto cvičení zanechají. Je to přirozené, protože náš myslící princip klade prudký odpor proti každému nátlaku. O tom se může každý přesvědčiti pokusem. Zároveň se tím přesvědčí, že tato kontrola myšlenek je něco zcela nového, že je to práce zcela neobvyklá a jeho myšlení neznámá.

Každý ví ze zkušenosti, že učení se po paměti, jak jsme musili činiti ve školách, je věcí velmi obtížnou a nepříjemnou. Ale tato duševní práce je přece mnohem snadnější než udržeti několik minut krátký pořad myšlenek, vždy stejný. Přes to však je to jediný způsob, dosáhnouti plného zdaru a také zdraví.

U lidí chorobně zeslabených a nervosních bývá takové myšlenkové soustředění dvojnásobně obtížné, ale přece je to jediný bezpečný prostředek k nápravě zdraví, protože právě jejich nervy, přesycené špatnými představami — protože myšlenky vnikají do celého těla, mohou býti uzdraveny jenom silou myšlenek opačných, myšlenek obráceně vedených.

Každý člověk nervosní myslí neustále na svoji chorobu, čímž ji ovšem prodlužuje a posiluje. Lékaři nemají proti obyčejným nervovým chorobám jiného léku, kromě bromových preparátů. Veškeré ostatní tak

zvané léky mají ten účel, aby přiváděly do těla některé substance, které nervy posilují, jako na příklad lecithin. Ale ani bróm, ani lecithin, ani co jiného nenapraví astrální a pranické proudy v nervech, jsou-li porušeny nesprávnými myšlenkami. Nervové buňky můžeme obnoviti pouze tím, že vysíláme do svého těla představy zdraví a síly. Ne jinak. Při tom musí pacient nepřetržitě odvracet svoje myšlenky od své choroby. To také hledí docílit lékaři, a sice tím, že radí nervosním lidem, aby změnili místo pobytu, aby cestovali, aby chodili do společnosti, zkrátka, aby odvrátili svoje myšlenky od své nemoci.

Ale pouhým odvracením myšlenek od nemoci není ještě mnoho vykonáno. Choroba sice přestane postupovati, ale není vyléčena, dokud nepočneme na ni působiti nejvyšší silou, jež je nám dána k dispozici, tak, aby byla nadobro potřena. A touto silou je naše myšlenka.

PRÁCE A ODPOČINEK NERVŮ.

LÉČBA PRANOU.

Zdravá duše i zdravé tělo jsou odvislé od zdravé nervové soustavy. Jest obvyklým zjevem, že nervy ve věku šedesáti nebo sedmdesáti let jsou již opotřebované a tu člověk ztrácí poznenáhla životní sílu.

Ale co jsou vlastně nervy?

Obyčejně se říká laikům, že nervy jsou jako telegrafní dráty, které zprostředkují spojení mezi mozkiem nebo míchou a mezi ostatními tělesnými orgány. Je to sice správné, ale vlastní nervová činnost, vlastní její podstata, je vědě dosud neznámá, třebaže věda našla cestou mikroskopickou a chemickou jednak složení nervů a jednak mnohé látky, které jsou v nich obsaženy. Věda nemůže najíti skutečné podstaty nervové činnosti proto, že v nervech působí síly astrální a psychické, kterých věda nemůže svými nástroji poznati. Proto jsou nervy záhadou a zůstanou jí, dokud nebudou probádány po stránce okultní nebo dokud lidé nebudou zcela jiné metody a jiných prostředků badacích. Přes to jisté vědění o nervové práci vede nás k širšímu pochopení celého života a tudíž nás také vede k vybudování zdraví duševní i tělesné rovnováhy. Našich pět smyslů telegrafuje svoje dojmy ze zevního světa do

centrály, totiž do mozku. Druhá síť nervová vychází zase z mozku a vede k rozmanitým orgánům a hlavně do svalů, které na rozkaz z mozku vycházející počnou svoji činnost.

Ale v lidském těle jest ještě několik menších »mozků«, které nejsou spojeny s naším vědomím a jež pracují jako menší centrály. Jsou to tak zvané nervové zauzliny, čili ganglie, a jejich činnost se omezuje hlavně na jinou stránku našeho těla, totiž z těchto nervových zauzlin vycházejí rozkazy, týkající se rozmanitých fyziologických pochodů v našem těle, jako trávení, vyměšování žláz a pod.

Ve skutečnosti práce těchto nervových zauzlin je nejlepší tehdy, když si jí nevšimáme. To vidíme nejlépe u lidí, kteří neustále myslí buď na svoje trávení nebo na svoji srdeční činnost. V takovém případě onen člověk shledá brzy, že tyto vnitřní práce nejsou jaksi v pořádku. Tyto malé mozky se nalézají v různých částech těla, ale hlavně jsou v trupu a potom v dutinách břišních. Vychází z nich nesčetné množství nervových vláken, které tvoří skutečnou síť, jejíž jednotlivé části obklopují různé orgány, jako žaludek, střeva, játra, krevní cévy atd.

Největší z těchto nervových středisek se jmenuje zauzlina sluneční, nebo solární a tato zauzlina je asi uprostřed lidského těla, a sice za žaludkem, po obou stranách míchy — skoro naproti pupku. Tato zauzlina sluneční jest velmi důležitá, neboť odtud vycházejí různé popudy činnosti fyziologické. Ale protože člověk obyčejný nemůže do ní přenést svého vědomí, nemá také ani ponětí o všech těchto pracích a o činnosti této zauzliny.

Nemáme pražádné představy, jak je řízeno naše dýchání, odkud jest veden tlukot srdce, kde je kontrolována teplota našeho těla, nebo kdo řídí trávení látek, které jsme požíli. A přece veškeré tyto práce musí být

neobyčejně přesné a musí býti stále regulované — podle různých potřeb našeho těla. Tato práce se děje zcela samočinně a bez našeho vědomí, asi tak jako jsou prováděny různé domácí práce klidně, účinně, ale nenápadně.

Počneme na př. běžeti a tu naše srdce zrychlí ihned svoje pohyby, poněvadž nervová střediska potřebují větší dodávku krve. Vstoupíme do vyhráté místnosti a tu ihned do našich nervových středisek vnikne zpráva a ihned jsou poslány rozkazy ke svalům, které ovládají pot, aby svojí činností uvedli rozehřáté tělo do normálního stavu. Podíváme se na stůl, kde jsou prostřena chutná jídla a okamžitě pocítíme, jak se nám sbíhají sliny v ústech, což jsou vlastně šťávy, které podporují trávení a které jsou ihned ochotny dáti se do práce. V této nervové práci není nic ustáleného nebo pravidelného. Nejrozmanitější zprávy jsou telegrafovány smysly do hlavní centrály, jsou každou minutou jiné, ba každým okamžikem, ale kontrola je vždycky stejná a neustálý proud rozkazů k nápravě a řízení jest vysílán po nervových drátech od náčelníků pododdělení, kterými jsou ony malé mozky. A tato činnost je tak účinná, ale zároveň tak tajná, že dochází k našemu vědomí jenom tehdy, když je nějak porušena.

Některé reakce nervové jsou přímo automatické čili samočinné, poněvadž nejsou ihned doprovázeny našim vědomím, ale my si je uvědomujeme ihned potom rychlostí blesku.

Na př. se náhodou spálíme o horkou pokličku a tu rychle od našich kožních nervů, které přišly do styku s pokličkou, přijde zpráva: »Je to horké!« A jako blesk běží odpovídající zpráva ke svalům, takže ihned odtrháme ruku, abychom ji vzdálili nebezpečí.

Ale současně odešla zpráva do naší centrály do mozku, takže zasáhla naše vědomí. Ale my víme, že na tuto zprávu jsme nečekali a že než došla k mozku, vy-

konali jsme již příslušný pohyb. Odrhli jsme ruku bez vědomé myšlenky. Veškeré tyto automatické činnosti jsou ovládány t. zv. sympatickou nervovou soustavou, která sice je spojena s našim mozkiem, ale přece je z části neodvislá od mozku, jakož i od míšní nervové soustavy.

Mozek je sídlem vědomí, neboť se v něm projevují veškeré rozumové činnosti. Odtud pak vycházejí veškeré rozkazy ke svalstvu, a to po nervech. Dojmy našich smyslů jsou většinou zapisovány v t. zv. šedé hmotě našeho mozku a jsou spolu ve spojení nesmírným počtem nervových vláken, která tvoří t. zv. bílou hmotu mozkovou.

Mozek ve svých rozmanitých částech obsahuje zvláštní nervové orgány všech vyšších duševních činností jako myšlení, vůle, úvahy, paměti a pod. Je nejvyšš pravděpodobno, že různé tyto práce jsou umístěny ve zvláštních oblastech mozku, poněvadž bylo poznáno, že když byl mozek v některé své části poraněn a zničen, může to působiti zhoubně na určitou činnost mozkovou, ale že to nepůsobí na jeho činnosti ostatní.

Tato šedá hmota je také tělesným sídlem paměti. A ještě k tomu jsou v ní nepochybně střediska pro zvláštní druhy paměti, jako paměť pro slova, hudbu, čas, tvary, barvy, předměty, místa atd. Máme paměť zrakovou a máme paměť sluchovou. Rovněž máme paměť citovou a čichovou. Málokdo si všimne skutečnosti, že věci, které máme před sebou každého dne, vůbec nevidíme, nebo že si jich vlastně nevšímáme. Dojmy takových předmětů přicházejí ovšem zcela správně do mozku, ale nevstupují do našeho vědomí. Podobným způsobem, když sedíme delší dobu v horké lázni, nepocítujeme již horka, ačkoliv ony dojmy přicházejí neustále do našeho nitra.

Ale nervové popudy, ač jsou rychlé, vyžadují přece určitého času, než dojdou do našeho mozku. A tato

cesta, t. zv. nervová reakce, není u všech lidí stejně dlouhá, nýbrž je velmi rozmanitá. Rovněž teplota působí velice na naše nervy. V zimě a mrazu je reakce nervová mnohem delší než za tepla. To vědí dobře profesionální pianisté, kteří, než počnou hráti, si ponoří ruce do horké vody, mají-li promrzlé ruce.

Postavíme-li deset lidí do kruhu tak, aby se vzájemně drželi za rukáv na levé ruce souseda a řekneme-li jim, aby se zatáhli za rukávy, jakmile pocítí na své levé ruce trhnutí rukávu, tu tento popud oběhne celým kruhem a vrátí se zase k člověku prvnímu. Jestliže měříme dobu tohoto oběhu, uvidíme, že potrvá asi dvě vteřiny, takže průměrná nervová reakce u každého člověka bude měřiti asi dvě desetiny vteřiny.

Je ovšem přirozené, že doba reakční se různí i bez jakéhokoliv vlivu teploty. Někteří lidé jsou svojí povahou pomalí a rozvážní, kdežto jiní jsou velmi hbití a reagují rychle. Venkovan reaguje u porovnání s měšťákem velmi zvolna, dítě, které počíná choditi do školy, reaguje s počátku velmi pomalu, ale záhy podléhá příkladům, které vidí u svých spolužáků a naučí se reagovali rychleji.

Kdekoliv máme voliti nebo vybírat, trvá reakční perioda vždycky déle. Když odtrhneme ruku od horké pokličky, nemáme ovšem volby a tu je reakce rychlá. Ale když se nás někdo otáže: »Červená nebo modrá?« tu se musíme nejdříve rozhodovati a pak odpovídati a proto je reakce pomalá.

Mládež reaguje rychle, ale ve stáří se reakční doba zvětšuje.

Ale reakční doba může býti zrychlena cvičením v každém budoucím směru. Vše, co vycvičuje smysly jako hlasité čtení, různé hry a sporty, má tedy výchovnou cenu.

Viděli jsme, že zima snižuje vodivost nervovou a prudká jí vůbec zastavuje. Proto také lidé, kteří zmrzli,

ztráceli pomalu veškerý cit a bolest, poněvadž vodivost jejich nervů se snížila na nulu.

Jsme-li unaveni, je to známkou, že naše nervy jsou jaksi otráveny látkami, které vyměšují při práci. Tyto látky je pronikají a musí býti nejprve odstraněny a nahrazeny novými, aby nervy mohly zase zdárně pracovati. Tyto látky jmenujeme jedy únavy. A jestliže se v těle příliš nahromadí, pocítíme neschopnost pozorovati, mysliti, ba únava může dostoupiti takového stupně, že se stáváme ke všemu netečnými.

V práci i odpočinku je třeba jakéhosi střídání jistého rytmu a toho nemáme zanedbávati.

Doba odpočinku musí být dostatečná, aby mohly býti odstraněny veškeré jedovaté produkty z období práce — jinak v dohledné době můžeme očekávati zcela jistě zhroucení.

Velká většina nervových chorob vzniká z přepracovanosti čili z nedostatku odpočinku. Jiná velká část nervových chorob vzniká zase z různých starostí, zármutku a pod. představ. V obou případech trpí naše nervy jednak přetížením a jednak otravnými představami, jejichž vliv se objeví, jakmile je déle udržujeme a opakujeme.

Všimněme si nejprve odpočinku. Skutečný odpočinek jest něco zcela jiného než lenost, nebo zastavení veškeré práce. Je to velmi účinný prostředek k obnovení veškeré podvědomé činnosti nervové a poněvadž celá příroda pracuje pravidelně rytmicky, tedy v určitých obdobích, máme také práci a odpočinek střídati s největší pravidelností, tak jako se střídá den s nocí nebo léto se zimou. Stoupání a padání, příliv a odliv, to je rytmus přírody a proto i lidská práce a lidský odpočinek se má řídití tímto universálním zákonem.

Je známou věcí v továrnách, že při pracích, nutných přes neděli, klesá skutečně výkonnost dělníků, místo

aby stoupla. Toto poklesnutí výkonnosti je způsobeno jedy únavy, které snižují vodivost nervovou, čímž vznikne chybná činnost svalová a výsledkem jest špatná práce, anebo také nehody a neštěstí — z nepozornosti.

Strojvůdce, který stál příliš dlouho na lokomotivě, dopustil se chyby ve svém úsudku, poněvadž jeho nervové popudy jsou chybné a poněvadž v časovém vyvrcholení zanedbá ten neb onen pohyb, způsobí neštěstí.

Totéž můžeme pozorovati i při dlouhých honech. S počátku střílí všichni střelci skoro pod svým průměrem, poněvadž jejich nervová reakce není ještě vycvičená. Potom teprve přicházejí pravé výsledky, ale trvá-li hon příliš dlouho, tu střelci jsou unaveni nervovými jedy, pozbývají bystrosti a pozornosti a tak ke konci honu se střílí všeobecně velmi špatně.

Odpočinek a klid střídavě s obdobím práce jest velmi důležitým činitelem při léčení všech chorob nervových a také jiných, neboť nervy potřebují jistého času, aby mohly vyloučiti škodlivé látky, které se v nich nahromadily. Proto se doporučuje nervosním lidem, aby pokud možno dlouho spali. Ve spánku totiž nejen, že odpočívá celá naše tělesná soustava, ale ve spánku působí také naše duše na všechny naše orgány, činnost oněch zmíněných nervových zauzlin je podněcována na nejvyšší míru, takže naše žlázy a všechny jiné orgány vylučují všechny látky škodlivé a otravné, ale zároveň činnost oněch nervů, které byly při práci za b d ě n í, je skoro úplně zastavena, takže mohou obnovovati svoji sílu vodivou.

Nejen však ve spánku, ale také za bdění je odpočinek významnou věcí. Pracujeme-li duševně nebo tělesně, pocítíme po jisté době jistou únavu, ale tato únava je vždy způsobena nejdříve n e r v y. Naše nervy nemohou po dlouhé době ovládnouti našich svalů, ač i v poslednější se objevují toxiny (jedy) únavy, stejně i náš

mozek se všemi nervy ostatními je při dlouhé práci přesycen podobnými jedy a tu je nutno popřáti si oddechu.

Mnohým lidem postačí, když převedou svoji nervovou činnost do jiných drah. Dovedou se zabývat při odpočinku hrou nebo čímkoliv jiným a tu jedna část jejich mozkových nervů odpočívá, zatím kdy druhá je v činnosti. Ale největšího odpočinku ochutnáme teprve tehdy, když se naučíme odpočívati podle pravidel okultních. O těch je třeba zmíniti se podrobněji.

Běží totiž o to, abychom vypnuli všechnu činnost nervovou a abychom se uměli uvésti do tak zvaného stavu negativního. K tomu cíli je třeba, abychom ulehli naznak, buď na pohovku nebo lože a při tom na nic nemyslili. Ale zastaviti myšlenky úplně je věc velmi obtížná, ačkoliv indičtí joginové a mystikové to dovedou po delším cviku. Takové zastavení všech představ je ohromně osvěžující — jak ví každý, kdo se podrobí takovým cvičením. Po takovém cvičení je člověk jako znovuzrozený. Zaujímáme v něm klidu tak naprostého a odpočinku tak vydatného, že skutečně žasneme.

Bohužel pro lidi nervově churavé je to práce nevhodná, poněvadž je k ní třeba veliké vůle. Ale za to máme jiný prostředek, kterým lze dosáhnouti skoro stejného nervového a duševního osvěžení a při němž ještě k tomu přivedeme do svého těla množství životní síly čili prany, která zároveň l é č í.

Poněvadž nedovedeme mysliti »na nic«, můžeme při takovém odpočinku mysliti na svůj d e c h. Tím je cesta velmi usnadněna, protože člověk má v tomto případě něco hmotného a určitého, k čemu může upnouti svoje myšlenky.

Nejdříve musíme však uvésti všechno svoje svalstvo i svaly obličeje do tak zvaného uvolnění nebo relaxace. Paže položíme podél boků, nohy natáhneme, ale pak ihned uvolníme všechny svaly, jako bychom byly v nej-

vyšší zmalátnělosti. V této poloze vytrváme bez jediného hnutí.

A nyní počneme zvolna, ale rytmicky dýchat i. Činíme to chřípěmi (nikdy ústy) a při tom při každém vdechnutí, které nesmí trvati déle než kdy napočítáme do pěti, si představujeme, že z á r o v e ň s dechem vstupuje do našeho těla prana. Představujeme si ji v podobě stříbrného, svítícího proudu, jenž vniká nosem — i se vzduchem do našich plic.

Naznačil jsem již dříve, že naše slunce je pramenem veškeré prany, která proudí na celou zemi a zalévá ji. Protože naše obraznost je magická síla, která za jiných okolností může ovládnouti všechny síly přírodní (byla-li k tomu zvláštním způsobem vycvičena) je zcela logické, že imaginací může člověk ovládnouti i pranu, protože tato síla i beztak vstupuje neustále s dechem do našeho těla. Při těchto cvičeních běží jenom o to, abychom navstřebali prany více a abychom ji dovedli vésti do určitých údů, nebo orgánů, po případě do těla celého.

Svoji obrazností můžeme při dýchání svrchu naznačeném vstřebati mnohem větší množství prany, než se děje obvykle, a to tím, že si představujeme, že vdechujeme pranu přímo ze slunce.

K tomu je třeba věděti pouze, kde slunce stojí v době našeho cvičení. Nesejde na tom, zdali je slunce nad obzorem jako ve dne nebo za mraky, nebo i pod obzorem, jako v noci. Při vdechování si zkrátka myslíme, že pranu vdechujeme ze slunce v podobě světelného čistého proudu, že tento proud do nás vniká se vzduchem, a že pak teče dále a sice m í c h o u až do oné nervové zauzliny, která se jmenuje solární a která je po obou stranách míchy právě naproti pupku.

Do oné zauzliny soustřeďujeme pranu svojí p ř e d s t a v o u při každém vdechnutí.

Při vdechování myslíme jenom na svůj dech, anebo

svoji představou udržujeme pranu na onom místě. Nic jiného není třeba. Když jsme takto asi desetkrát nebo dvanáctkrát vdechli s představou prany, myslíme si ale p ř i v y d e c h o v á n í, že prana z oné zauzliny se rozteká po celém těle. Nejlépe je s počátku představovati si, že prana při vydechování stoupá vzhůru do mozku malého i velkého m í c h o u, odtud že vniká do všech nervů a do všech orgánů. Nebo si můžeme představovati, že prana z oné zauzliny stoupá do nohou. To činíme zejména, když jsme unaveni po delší procházce nebo pochodu. Zkrátka, tímto způsobem můžeme převést nahromaděnou pranu do kterékoli části těla a do všech orgánů. Tak se můžeme nabít dokonale čistou pranou.

Pocítíme-li v některém orgánu vznikající chorobu anebo bolesti na kterémkoliv místě těla, vedeme popsáním způsobem nahromaděnou pranu po desátém vdechnutí na místo ochuravělé a tím převedeme na ona místa životní sílu, zapudíme bolesti a předejdeme chorobě, nebo ji vyléčíme. Při chorobách nervových je toto dýchání nesmírně důležité, a vedeme při tom pranu svoji představou hlavně do mozkového ústředí, odkud již přejde sama do ostatních nervů.

Kdo dovede hluboce dýchat pranu způsobem právě vyličeným, může ji také velmi snadno vysílati s nejlepším úspěchem na jiné choré lidi. Dýcháme přitom pranu jak uvedeno, hromadíme ji ve sluneční nervové zauzlině a pak ji vysíláme místo do svého těla, do těla chorého člověka, a sice buď přiloženými pažemi anebo dechem. Ve vzduchu, který vdechujeme, i při normálním dýchání, je obsaženo velmi mnoho prany, ale když konáme takto dechová cvičení pranická, je dech nasycen mnohem větším množstvím této životní síly, která vnikne do všeho nač dýcháme, ať je to třeba voda, nebo lidské tělo nebo pouze některý orgán cizího těla.

Při tomto léčení dechem je nejlépe dýchat na tělo

obnažené, poněvadž prana může pak vstoupiti do těla bezprostředně.

Kdo v sobě vyvinul větší množství prany tímto způsobem, může ji také svojí představou čili myšlenkou posílati na jakoukoliv vzdálenost, jako léčivou sílu. Může ji vyslati na nemocného, který je vzdálen na mnoho mil a tu záleží jenom na obraznosti léčitele, aby se dostavily nejlepší výsledky.

Je ovšem zřejmo, že o tomto všem se lze přesvědčiti nejlépe vlastními pokusy, protože veškeré ujišťování o pravdě těchto zákonů a sil je marné, dokud sami nepočneme cvičiti, dokud se sami na sobě nepřesvědčíme o účincích této síly a dokud se nepřesvědčíme také u osob jiných.

Podotýkám výslovně, že při těchto cvičeních s pranou není naprosto třeba, abychom v tuto sílu věřili. Je to síla světová, a poněvadž každý má obrazotvornost, je pouze třeba učiniti několik pokusů a řídit se předpisy zde uvedenými a tu se sami přesvědčíme, jak ohromnou léčivou moc má člověk ve svém nitru, bez veškerých prostředků zevnějších.

Ve skutečnosti vdechujeme vlastně dvojí vzduch, máme-li to tak nazvati. Jednak je to vzduch obyčejný, totiž směs kyslíku a dusíku a jednak je to prana, kterou lze považovati za vzduch étherický.

V Indii je prana neboli živa známá již od dávných dob. Indové znali mnoho druhů prany a všechny mají svoje jména a svoje zvláštní působení. Tak na př. v jednom indickém spisu čteme o praně následující:

»V srdci jest výdech (prana), v konečniku je vdech (apana), v pupku je dech všeobecný (sanama), v hrdle nádech (udana), a v celém těle mezidech (vyana).«

Z toho vysvítá, že prana při obyčejném dýchání vniká do srdce zvenčí a uniká na konci páteře, dále že jiné středisko prany jest v pupku, odkud se rozprostírá po celém těle. Ve mnohých spisech je naznačen pupek mí-

sto oné nervové zauzliny, která je v míše ve stejné přímce s pupkem.

Poněvadž prana, kterou obyčejně vdechujeme se vzduchem, uniká při výdechu obyčejného vzduchu spodní částí trupu a hlavně koncem páteře a pohlavními orgány, jsou právě tyto jmenované orgány velmi dráždivé, jak poznal také německý mystik Kerning. Protože právě osoby nervosní a nervově nemocní trpí skoro neustálým drážděním pohlavním, čímž ještě více rozrušují svoje nervy, je velmi doporučitelno, aby lidé takto churaví věnovali se tomuto pranickému dýchání a aby svojí představou nutili pranu odcházeti, místo uvedenými místy, chodidly u nohou. Toho docílíme velmi snadno svojí představou. Opakujeme-li takové cvičení každodenně, alespoň čtvrt hodiny, zmizí ono nezdravé podráždění uvedených orgánů.

Z předcházejícího vidíme, že prana v lidském těle je rozmanitého druhu, že určité její množství je neustále přítomno a tato prana, která je právě v těle, je uložena v nervech a usnadňuje veškeré fyziologické úkony těla, kdežto jiná její část udržuje tělo při životě a opět jiná její část jest užívána naší duší, která ji potřebuje ku představám, přemýšlení a ostatním svým činnostem, poněvadž i tato činnost děje se na hmotné úrovni nervovou hmotou mozku.

Poslední část prany vyzařuje však z těla na velmi značnou vzdálenost, s podmínkou, že je tělo zdravé. Tato prana může býti převáděna do těl jiných lidí k tak zvanému magnetickému léčení. Prana a t. zv. životní magnetismus jest jedno a totéž a ona síla, kterou nanovo objevil Mesmer, jest prana nejnižšího druhu.

Jestliže však i tento nejnižší stupeň prany má tak blahodárné účinky léčivé, tu si nelze ani představit, jak musí působiti prana v nečistším svém napětí, tedy prana přímo božské podstaty, která je na celou zemi vylévána přímo ze slunce.

Právě proto, že prana je životní silou, uzdravuje téměř veškeré choroby a nejsnadněji — choroby nervové, protože právě nervy jsou průchody, jimiž prana prochází a tudíž ji mají jaksi z první ruky. Také životním magnetismem lze nejsnadněji léčiti všechny choroby nervové.

Prana obnovuje činnost každé jednotlivé buňky v chorém těle, uvádí nový život do krvinek čili buněk krevních a nervovou soustavou vtéká do celého těla a působí na všechny orgány harmonicky, takže povznáší kromě léčebných účinků i náladu nemocného, dodává jí mu víry a duševní síly, a tam, kde je víra v uzdravení, je již vyléčení na postupu a tam je také na prahu již dosažení zdraví.

Jestliže provádíme po několik měsíců — nejméně šest — každého dne pranické dýchání shora popisované, počneme pranu ovládati.

To znamená, že počneme pocítovati její proudění, které se jeví jako příjemné, teplé vlny, které vnikají do oné části těla nebo do oněch ústrojí, kam pranu svojí představou vedeme. Zkusil jsem tato cvičení sám na sobě a přesvědčil jsem se o tom tak jako mnozí jiní. Je ovšem možno, že jiní lidé dosáhnou tohoto ovládnutí prany dříve a jiní zase později, ale rozdíly v době nebudou příliš veliké.

S počátku nepocítujeme těchto teplých vln pranických, ale proto se nedomnívejme, že by prana neměla účinku, neboť přes to bez našeho vědomí vniká tam, kam ji vedeme představou. Později se stáváme citlivější pro pranu a tato citlivost se stupňuje neustále.

Ovšem, ovládnouti pranu dokonale, jest veliká věc, kterou svede jen dokonalý jogin, totiž člověk, který je také mysticky úplně vyvinut. Dokonalé ovládnutí prany znamená zvítěziti nad všemi životními silami, čili jinými slovy podle tvrzení starých jogických spisů indických, je to přemožení smrti.

Tajemný kámen mudrců, o kterém čteme ve starých spisech alchymistických, nebyl nic jiného, nežli látkou, ve které bylo nahromaděno a soustředěno ohromné množství čisté, božské prany. Proto tato záhadná látka léčila nejen veškeré nemoci, ale dávala i tomu, kdo jí používal v jistých časových obdobích nepatrné množství, nesmrtelnost tělesnou, poněvadž obnovovala hmotný organismus člověka.

Podotýkám ještě, že jest to velmi zajímavou věcí, že kámen mudrců robili nejen někteří zasvěcenci v Evropě, nýbrž také alchymisté indiští a jogin Vivekananda ve své knize »Radža-joga«, kterou jsem přeložil do češtiny, praví, že tito indiští alchymisté ještě dnes vyrábějí v Indii tento podivuhodný preparát, a sice jen proto, aby prodloužili život svého hmotného těla na tak dlouho, aby mohli v jediném vtělení dosáhnouti spojení s Bohem cestou joginskou, které u nás říkáme mystická.

Podotýkám, že tuto vnitřní podstatu »kamene mudrců«, pokud se týká prany, jsem vysvětlil po prvé a uveřejnil ve svém spise »Životní magnetismus« (nákladem Zmatlíka a Paličky, Praha-Letná), neboť dosud byl tento fakt neznámým.

Po těchto výkladech můžeme se zase vrátiti k naší nervové činnosti.

Jest pozoruhodné, že únava se omezuje vlastně jenom na činnost v ě d o m o u, a že tam, kde činnost nervová je v podvědomí, nebo kde je automatická, může vytrvati bez jakéhokoliv stupně únavy nebo ochablosti.

Proto jest důležité věděti, že vše, co jest jen možné, máme přenést na naši vnitřní činnost, o které nic nevíme, a že máme pokud možno se cvičiti v používání tohoto našeho druhého já, které se nikdy neunaví. Víme dobře, že dýcháním se nikdy neunavujeme, ačkoliv naše plíce pracují bez přestání. Také víme, že naše

srdce mezi dvěma údery si jaksi odpočine, a že za všech okolností nehromadí oněch jedů, které škodí.

Choroba, nedostatek životní síly, stárí a veškeré jiné vlivy, které stlačují naši životní činnost, musí ovšem také snížit schopnost našich nervů a to způsobuje také nervová nečinnost. Svalstvo naproti tomu potřebuje cviku, čímž se posiluje. Bez cvičení svalstvo umdlévá a konečně úplně degeneruje.

Podobně se děje i s nervy a chceme-li udržeti jejich normální, zdravý stav, musíme jich užívat a musíme je cvičiti. Lidé, žijící o samotě, trpí velikým úpadkem nervové soustavy, zvláště proto, že jejich smyslová činnost jest snížena na nejnižší míru a tak vzniká na místě normálního stavu, chorobný stav. Lidé v žalářích ztrácejí velmi často úplně nervovou rovnováhu, neboť přestanou-li nervy převáděti dojmy a pocity sem a tam, je to asi tak jako u řeky, ve které přestane voda téci. Řeka již není řekou, nýbrž stává se rybníkem se stojící vodou, takže její voda není již čerstvá a svěží, ale je semenišťem rozkladu.

Z toho všeho vidíme, že naše nervy podléhají nejen vlivům zevním, jako teplotě, potravě, kterou požíváme, a zevní naší činnosti, nýbrž že podléhají také vlivům vnitřním, a to v míře nejvyšší. A poněvadž naše podvědomá činnost čili práce našeho vnitřního já je v nejužší souvislosti s nervy, je třeba si této činnosti všimati a hledati spojení mezi člověkem zevním a člověkem vnitřním. A tu uzavíráme kruh a pravíme: pojítkem mezi zevním a vnitřním člověkem je myšlenka čili představa. Kdo tedy ovládá svoje myšlenky, může ovládati také veškerou, jinak podvědomou činnost svých orgánů, může je o své vůli napravovati a léčiti, jestliže ochuravěly a může je vrátiti do normálního, zdravého stavu.

LÉČENÍ NERVŮ SILAMI PSYCHICKÝMI.

Ppsychickými silami lze lidskou soustavu nervovou léčiti několikerým způsobem. Veškeré tyto metody rozpadávají se na následující oddíly:

1. Léčení hypnotické, t. j. tak zvanou sugescí, při které lékař uvede chorého do hypnotického stavu, který však nemusí býti úplným spánkem a sugestivně mu namlouvá, že je zdrav. Toto hypnotické léčení smí prováděti pouze lékař a proto se jím nebudeme blíže zabývati. Podotýkáme jenom, že je to prostředek velmi často rychle účinkující, a hypnotismus, který byl dlouho popírán má v tomto směru jistě velikou budoucnost. Léčení hypnosou není nic jiného nežli umělé převádění *l é č e b n ý c h p ř e d s t a v* se strany lékaře do duše chorého člověka. Takové představy ve stavu hypnotickém jdou mnohem hlouběji než pouhé domlouvání ve stavu normálním a právě proto, že jdou hlouběji, zasáhnou až do oblastí vnitřního člověka, čili do podvědomí a odtud působí pak na celý organismus a hlavně na nervy.

2. Druhý způsob léčení psychickými silami, které se však neomezuje jenom na nervy, nýbrž které se může týkati i velmi těžkých chorob, je léčba tak zvaným životním magnetismem. V předcházející kapitole jsem již vysvětlil, že Mesmerův životní magnetismus není nic

jiného nežli prana. Prana je životní síla, a každé živé tělo jí má více méně, neboť ji potřebuje k zevní i vnitřní své činnosti. Prana je také v těle lidském, ale nikoliv u každého člověka ve stejné míře. Jsou však lidé, z jejichž těl vyzařuje veliké množství této životní síly čili magnetismus. To jsou rození magnetiséři. Jejich magnetická síla vyzařuje neustále z jejich rukou a také z očí a rovněž i dechem, a jestliže ji převedou na člověka chorého, pocítí chorý za krátkou dobu úlevu a konečně je nadobro vyléčen.

Magnetismus a jeho léčivá moc byla známá již od dávných dob a máme zprávy, že jej znali zrovna tak staří Egypťané jako staří Indové. Věda ovšem životního magnetismu neuznává a hledí všechny zdárné léčby životním magnetismem vyložit tak zvanou sugescí. Tam, kde lékaři badatelé nemohli popřítí výsledků životního magnetismu, prohlásili vždy, že neběží o žádnou tajemnou sílu, nýbrž o prostou sugesci. Tak se děje až podnes. Slovo sugesce a také telepatie mají vysvětliti všechny okultní úkazy — právě tak jako spiritisté chtějí vysvětliti vše svými duchy. Ovšem, že se dosud nikomu nepodařilo vysvětliti, co je vlastně sugesce a jak působí na nemocného.

Kdyby se rozšířilo magnetické léčení a kdyby se dostalo do rukou lékařů, přineslo by lidstvu zajisté mnoho dobra, zvláště v případech, kdy nepomáhá léčba medikamenty nebo i v případech, kdy ani lékař nemůže učiniti diagnosu správně.

Na druhé straně ovšem je nutno přiznati, že magnetismus životní jako síla neznámá širšímu obecenstvu, jako energie neviditelná, stává se v rukou podvodníků prostředkem k vydělávání mnoha peněz, při čemž takový podvodník nemusí vůbec vládnouti magnetismem a může to jen předstírati. Tu a tam se mu přece jen podaří vyléčiti někoho pouhou sugescí, čímž jeho pověst se rozšíří a tak jsou k němu vábeny oběti další.

Ale tak jako sugesce a vůbec hypnotismus byly předměty se strany lékařů posmívanými, nač se dobře pamatují, ačkoliv okultisté znali oboje velmi dobře, tak také je dnes posmíván magnetismus. Ale i životní magnetismus bude jednou uznán lékařskými fakultami a pak nastane nová epocha v medicíně.

Hypnosa a sugesce jsou ovšem také léčebné prostředky, ale jsou mnohem hrubšího rázu než magnetismus životní.

Jsou ovšem tu a tam někteří lékaři, kteří poznali již dávno účinky magnetismu, a kteří jím také léčí. Ale velická většina učenců a lékařů magnetismus zamítá a nechce se jím obírat.

Životním magnetismem by mohl vlastně léčiti každý člověk, protože tuto sílu má každý. Ale k magnetickému léčení je třeba ještě mnoho jiných vlastností. Magnetisér musí míti soucit se svým bližním a musí se také vycvičiti ještě v mnohých jiných směrech. Ideálním magnetisérem však jest a zůstane praktický lékař, který po případě učiní diagnosu choroby a podle toho pak léčí magnetismem. Rovněž je jisto, že lidé nábožensky založení, tedy lidé, mající víru, mohou léčiti magneticky mnohem lépe než ti, kteří sice věří ve svoji sílu, ale nevěří v Boha. Neznaboh nemůže býti nikdy dobrým magnetisérem, protože jeho vnitřní podstata je proti všem duchovním silám, a protože k nim patří i magnetismus, nemůže ho dostatečně ovládnouti.

Kdo chce magneticky léčiti, musí míti velmi dobrou a silnou obraznost. Životní magnetismus vychází sice z lidského těla hlavně konci prstů i když při tom na nic nemyslíme, ale čím více si představujeme, že magnetismus vychází z našich rukou a že vniká do těla chorého, tím více se tak děje a tím účinnější jest náš vliv.

V odborných knihách o magnetismu nalézáme obyčejně rady, že jest pouze třeba chtít a že magnetismus

proudí hojně z těla magnetisérova do člověka nemocného, ale to nepostačí. Přílišná váha, kladená na sílu vůle, když běží vlastně jen o soustředění a představu jest zbytečná. Soustředění se ovšem nemůže díti bez vůle a proto je třeba jistého duševního napětí, ale křečovitě napětí duševní neprospěje.

O skutečnosti životního magnetismu se můžeme ostatně přesvědčiti některými pokusy. Jeden takový pokus s magnetisovanými květinami a jejich urychleným vzrůstem jsem popsal v knize: »Divy a kouzla indických fakirů«.

Magnetismus zabraňuje tlení a hnití látek rostlinných a zvířecích. Vezmeme-li tedy na příklad kousek syrového masa a jestliže tento kousek několikráte denně magnetisujeme, poznáme brzy, že maso nehnije, alespoň netlí na povrchu, a spíše se sesychá. Rovněž zvířata, která dojista nepodléhají sugesci, můžeme magnetisovati a v odborných knihách o magnetismu nalezneme vypsání takových pokusů od lidí nepředpojatých a akademicky vzdělaných.

Chceme-li někoho magnetisovati, musíme býti úplně klidní, neboť každé rozrušení duševní působí neblaze na naši pranu a tím bychom převáděli do těla nemocného sílu otravnou.

Rovněž je důležité, aby magnetisér před každým zákrokem si umyl pečlivě ruce a sice ve vodě studené. Studená voda ssaje magnetismus čili pranu a proto ji také vezme z našich rukou. Je to prana neaktivní čili nepůsobivá a když ji odstraníme, povzbudíme tím magnetismus aktivní k vyzařování prudšímu. Každé živé tělo vylučuje totiž spotřebovanou pranu, která se vrací do prostoru vesmírového a odtud do slunce, kde je znovu nabita silou duchovní, kde nabude nového napětí a pak se zase vrací na naši zemi. Tato prana proudí v obrovských křivkách ze slunce na zemi a ze země zase ke slunci. Čerstvá, životodárná prana

čili magnetismus přichází k nám se slunečním světlem a teplem a opotřebovaná prana se vrací ze země do prostoru za noci, jsouc přitahována měsícem a odtud proudí zase ke slunci.

Léčba studenou vodou podle faráře Kneipa není vlastně nic jiného než odstraňování neaktivního magnetismu s povrchu naší kůže. Tímto odstraněním se však povzbudí vnitřní magnetismus k vyzařování na povrch. Proto i dnešní lékaři předpisují při neurasthenii často s nejlepším výsledkem rychlé omývání těla studenou vodou a pak rychlé zahrnutí těla — bez osušení — nejlépe ulehnutím do lůžka a zabalením se do pokrývek. Poněvadž však lidé nervosní jsou velmi citliví, musí býti voda tato o teplotě alespoň 24 C.

Také zdravý člověk pocituje po takovém omývání studenou vodou veliké osvěžení, neboť oběh krevní se zlepší.

Studená voda vyssaje starý magnetismus a tím nový magnetismus počne bez překážky prouditi na venek. Ale přílišné omývání se studenou vodou působí naopak neblaze. Voda totiž ssaje i zdravý magnetismus a člověk tím slábne.

Proto také při koupelích v přírodě nemáme zůstávat dlouho ve vodě. Postačí 10—15 minut. Lépe je osušit a vyhrát se na slunci, dýcháním vstřebávat přímo ze slunce množství prany a pak koupel opakovati. Poznal jsem sám na sobě před lety, kdy jsem rovněž trpěl těžkou neurasthenií, ohromně blahodárny účinek takového střídání lázní říčních s lázněmi vzdušnými a slunečnými a také mnozí lékaři, kterým jsem se svěřil se svými zkušenostmi, mi potvrdili, že moje pozorování bylo správné.

Ono osvěžení, které si každý přináší z lázní slunečních není nic jiného než nastřebání slunečního magnetismu. Proto se teď tyto sluneční koupele tak rozšířily — přinášejí zdraví churavým a lidi zdravé osvěžují

a posilují tělesně i duševně. Jest jenom třeba, s počátku, dokud si pokožka nezvykla na prudké sluneční paprsky, užívati takových lázní na silném slunci s opatrností — jenom krátce. Jakmile kůže zčervenala, uchylme se do stínu. Jinak bychom mohli utrpěti velmi nebezpečnými spáleninami.

Naše kůže chrání se automaticky proti těmto prudkým účinkům tepelných paprsků a sice tím, že vylučuje pigment, totiž jisté hnědé barvivo, které nepropouští tolik tepla do kůže. Když je kůže již hnědá, můžeme i na nejprudším slunci vytrvati podle libosti. Ale tento pigment není vlastně nic jiného nežli sluneční energie (totiž magnetismus nebo prana), kterou jsme nastřebali a uložili do těla. Je to zásoba magnetismu životního na zimu, kdy se pigment pomalu zase ztrácí — nahromaděná prana se spotřebuje. Toto vysvětlení mi potvrdil i zemřelý profesor universitní, fyziolog E. Babák.

Při magnetickém léčení je třeba utvořiti mezi magnetisovanou osobou a magnetisérem tak zvaný »raport« čili spojení. Toto spojení je nejen magnetické, nýbrž také astrální. Magnetisér pozná velmi dobře, zdali je raportu dosaženo. Po magnetisování nebo i při něm, pocítí totiž zvláštní únavu, což je bezpečnou známkou, že jeho magnetismus vnikl do těla chorého. Lidé slabší tělesné konstrukce pocítí tuto únavu tak silně, že by téměř klesli. Proto lidé takoví nemají činiti těchto pokusů.

Pokud se týká magnetických zákroků, uchylujme se k nim jen tehdy, když jiný způsob léčení nepomáhá. Takových případů je však velmi mnoho. Hlavně při chorobách nervových se osvědčuje magnetismus znamenitě a jestliže chorý se řídí ve stravě a v jiných věcech lékařskými radami, může býti jist, že bude magnetismem vyléčen — ovšem jen v tom případě, když jej bude léčiti skutečně dobrý magnetisér a nikoliv nějaký podvodník. Ostatně výsledky zcela zjevné se

právě u chorob nervových dostávají velmi rychle. U jiných nemocí jako u rheumatismu, pakostnici a jiných se však mohou dostavit teprve po delší době. Také choroby horečnaté lze léčit s velkým úspěchem životním magnetismem. Horečka velmi rychle pomíjí a nemocný nabude záhy tělesných sil.

Pocit ochablosti, který při delším magnetisování se dostaví v ž d y c k y, je zároveň důkazem, že jsme něco ze sebe vydali a že tedy nejde snad jen o nějakou sugesci.

Magnetismus nemůže nikomu uškodit jako na příklad hypnosa v ruce člověka nezkušeného. Při magnetisování je pacient v normálním stavu a nepodléhá žádným sugescím, jak by se mohlo státi v hypnose, které bylo již často zneužito i ke zločinům.

Při magnetisování i po něm se objevují u pacientů i lidí jinak zdravých jisté zjevy, které jsou vždy stejné, protože magnetismus je skutečná přírodní síla a poněvadž lidské tělo na ni stejně reaguje.

Následující pokus, který může provést každý, přesvědčí zajisté mnohého, že magnetismus lidský podléhá určitým přírodním zákonům, jako každá jiná přírodní síla a dále, že skutečně existuje.

Postavíme se před pacienta nebo i osobu zdravou, a pak mu držíme obě ruce ve vzdálenosti 1—1¹/₂ cm od čela, a sice tak, že dlaně jsou obráceny k pacientovi. Tak držíme obě ruce 2—3 minuty. Osoba magnetisovaná prohlásí obvykle bez vyzvání: »Cítím teplo!« — nebo »Cítím horko!« Jestliže se tak nestalo, otažme se ho, zdali má pocit tepla nebo chladu. Odpoví nám bez výminky, že cítí teplo nebo horko.

Jakmile jsme obdrželi odpověď, položíme ruce, tedy my jsme se čela nedotýkali, nyní n a č e l o. Po několika vteřinách je však úplně od čela odtáhneme. Pokusná osoba řekne potom: »Nyní cítím chlad,« nebo »nyní

pocituji zimu«. Jestliže toho neučiní, tažme se a zmíněná odpověď bude následovati nebo pacient prohlásí alespoň, že ruce magnetiséra, když je přiložil na jeho čelo, nejsou tak teplé, jako když je držel před čelem. Tento pokus můžeme opakovati libovolně s jednou a touž osobou.

Když jsme tento pokus vykonali u mnohých osob, nabudeme přesvědčení, že tyto zjevy jsou pravidelné a pak teprve můžeme přistoupiti k pokusům, abychom se přesvědčili, zdali zde snad nemá nějaké úlohy sugesce. Při tom si počínáme asi následovně:

Některé pokusné osobě, s níž jsme dosud takových pokusů nekonali, podržme způsobem popsáním svoje ruce 2—3 minuty před čelem a pak řekneme přesvědčivě: »Pocítujete chlad, že ano?«

»Ne, spíše cítím teplo!« bude zníti odpověď pokusné osoby.

Pak položíme ruce na čelo pacientovo, řkouce: »Nyní cítíte ještě teplo, že ano?«

»Ne, nyní jsou vaše ruce chladnější!« bude zníti odpověď.

Z toho uvidíme, že se děje pravý opak toho, než co bychom chtěli připustiti a co by bylo více logické. Takové pokusy nás dojistá přesvědčí nejen, že pocity u osoby pokusné v době magnetisování podléhají určitým přírodním zákonům, kterých nemůže zrušiti ani nejsilnější sugesce, ale že také jsme dospěli k nepopíratelnému důkazu o skutečnosti lidského magnetismu, nebo prany.

Ruce magnetiséra, když je drží před čelem svého pacienta, jsou pocíťovány t e p l e a když jsou přiloženy na čelo, jsou pocíťovány s t u d e n ě. Této skutečnosti nelze vysvětliti ani naukou o teple, ani naukou o tepelných vodičích, poněvadž tyto jevy přímo odporují fyzikální nauce, neboť vedle této nauky by

musila být ruka, držena na čele, pocíťována ještě tepleji než když byla držena před čelem, — právě tak jako cítíme teplo z kamen vyťopených tím mocněji, čím více se jim přibližujeme.

Rád bych věděl, jakým způsobem by vyvrátili odpůrci a popírači lidského magnetismu tato fakta, o nichž se může každý člověk přesvědčiti v půl hodině! Ale bohužel, skeptikové nic nevyvracejí a pouze popírají, což ovšem není pražádným důkazem. Říkají, že magnetismus lidský neexistuje a mluví stále o věcech nadpřirozených, nevšímajíce si zúmyslně tvrzení všech okultistů, kteří tisíckrát prohlásili, že ve světě a přírodě není nic nadpřirozeného, ale že okultní vědy se pouze zdají nadpřirozenými, protože lidstvo nezná dosud všech sil a tím méně všech přírodních zákonů a jevů. Protože není ve světě nic nadpřirozeného, musíme si podobné jevy vysvětlovati jinými fyzikálními zákony — totiž takovými, kterých věda dosud nezná. To se nám dokonale podaří, když následovně uvažujeme:

Magnetisér jest osobou působící a proto je pozitivně (kladně) magnetický. Pacient jest pasivní čili nečinný a je tedy magneticky negativní čili záporný. Počne-li tedy pozitivní magnetismus, proudící z magnetiséra, působit na negativního pacienta, vznikne přitahování obou magnetismů, poněvadž podle známých fyzikálních zákonů opačné póly magnetismu se přitahují. Tento zákon platí také pro magnetismus lidský čili pranu. Z tohoto přitahování obou magnetismů vzniká onen pocit tepla.

Přiložené ruce jsou naproti tomu pocíťovány pokusnou osobou studeně, protože při pokusu předcházejícím, kdy magnetisér držel ruce před čelem, stalo se čelo osoby pokusné na povrchu rovněž pozitivně magnetickým a nyní tedy při doteku rukou magnetisérových, které jsou stejně pozitivně nabitý, následuje

odpuzování, poněvadž podle fyzikálního zákona stejně póly magnetismu se odpuzují. Toto odpuzování pociťuje pacient chladně nebo studeně.

Tím je dokázáno, že při jevech popisovaných má hlavní úkol přitahování a odpuzování.

Magnetismus je přírodní síla, která se projevuje přitahováním a odpuzováním, a když tedy vstoupí člověk s jiným člověkem do vzájemného magnetického působení a když může tyto zjevy vyvolat, nutno také podměnečně přiznati, že lidský magnetismus existuje.

Léčba lidským magnetismem se rozpadá na dvojí zákrok magnetiséra, a to na místní a na všeobecný. Při místním zákroku přikládá magnetiséř ruce, dotýká se osoby choré, anebo činí tahy krátké a místní. Dále se podle různých okolností dotýká chorých míst různými částmi ruky, jako na příklad napřaženými konci prstů, palcem a podobně.

Naproti tomu všeobecný zákrok se děje podélnými tahy — bez dotyku — od temene hlavy až přes nohy. Při magnetických tazích vedeme ruce blízko těla pacientova souměrně od hlavy až k nohám, a to tak, že napřáhneme paže a držíme prsty pohromadě, kdežto palec odchylujeme dolů. Konce prstů jsou namířeny k tělu pacientově.

Na tomto místě nutno se znovu zmíniti o mnohých podvodnících, kteří se vydávají za magnetiséry a kteří klamou obecenstvo a dávají si platiti za manipulace naprosto neúčinné a také vědecky nesprávné. Někteří z takových podvodníků zneužívají důvěry obecenstva — zvláště žen a dívek — k účelům nekalým. Poněvadž mně bylo oznámeno velmi mnoho takových případů, podotýkám výslovně, že k magnetickému léčení není naprosto třeba, aby se pacient svlékal nebo obnažoval. Prana čili lidský magnetismus proniká snadno látkami a je-li pacient oděn lehkým šatem, proniká dojistá těmito vrstvami tak dokonale, jako kdyby tělo bylo obnaženo.

Magnetisování místní je zákrok pozitivní nebo kladný, kdežto všeobecný zákrok je negativní čili záporný.

Positivní zákrok působí více méně vzrušivě, a magnetisér musí při něm soustřeďovati svoje myšlenky, aby jeho síla vyzařovala a při tom příkládá na jednotlivá místa konce svých prstů nebo palce nebo celou ruku a potírá tělo nemocného, při čemž se ho lehce dotýká.

Tento zákrok se hodí pro všechny stavy oslabení nebo ochrnutí, nebo když organismus má býti uměle povzbuzen, aby vyloučil cizí látky nebo aby se rozpustily látky nahromaděné v otocích a stejně se tohoto způsobu používá také při krisích horečnatých.

Zákrok negativní, který působí vlivem uklidňujícím a rozpouštějícím, děje se příkládáním dlaní nebo hřbetu ruky, jakož i dlouhými a krátkými tahy, ale bez dotyku nemocného těla. Tohoto zákroku negativního lze s úspěchem použiti při všech stavech podráždění, jakož i k umírnění příliš kritických pohybů u nemocného, jakož i při křečích a podobně.

Z předcházejícího vysvítá tedy pravidlo:

Je-li nemocný skleslý a zmalátnělý, užívejme zákroku pozitivního a je-li nemocný naopak vzrušený a neklidný, používejme zákroku negativního. K tomu je ovšem třeba jistých zkušeností a znalosti lidí. U osob nervově chorých lze ovšem snadno poznati stavy vzrušené a stavy skleslé. Podle nich řídíme svoje zákroky. Ale u chorob jiných nutno doporučiti nejdříve správnou lékařskou diagnosu a podle ní zaříditi magnetické zákroky. Nezkušený magnetisér, který není lékařem, nemůže velmi často rozpoznati chorobu a proto také jeho zákrok nemůže působiti s takovými výsledky, jako kdyby věděl kde a jak má působiti.

Abychom mohli s úspěchem magneticky zakročiti, je třeba uvést se s nemocným do tak zvaného raportu čili magnetického spojení.

K tomu užívají magnetiséři zvláštního hmatu, tak zvaného kolenního, který se nazývá také hmatem spojovacím.

Při tomto hmatu se posadí pacient normálně na židli, totiž tak, aby jeho stehna a lýtka tvořila pravý úhel. Někdy musíme nohy pacientovy podložit stoličkou nebo jiným předmětem. Poté usedneme proti pacientovi a položíme mu dlaně na kolena, načež pacient položí svoje ruce na ruce magnetiséřovy. Asi po pěti nebo deseti minutách se utvoří magnetický raport.

Při magnetickém léčení se užívá mnoho různých hmatů, které se znamenitě osvědčily. Popsal jsem je a doprovodil vyobrazeními ve své velké knize »Životní magnetismus« (Zmatlík a Palička, Praha-Letná). Kdo by se zajímal o bližší podrobnosti magnetického léčení, doporučuji mu tuto obsáhlou knihu. Čtenář v ní nalezne zajímavé zprávy o užívání lidského magnetismu v nejstarších dobách historických, neboť lidský magnetismus znali a užívali ho již staří Egypťané, jakož i důkladné poučení o praně o jejích zákonech a návody k jejímu ovládnutí, a ovšem také přesné návody k magnetickému léčení.

3. Třetím způsobem psychického léčení je zákrok t. zv. autosugescí čili sebeléčba vlastní myšlenkovou silou, o které jsme již často mluvili v předcházejících kapitolách tohoto spisu.

Poněvadž zákony myšlenek a zákony t. zv. sugescie čili vlastního vnuknutí, totiž vysílání myšlenek a představa do těla, byly již v této knize dostatečně vysvětleny, zbývá jen podati čtenáři praxi, a dát mu osvědčené vodítko, jakým způsobem má formulovati svoje představy. Tyto návody podám v kapitole následující.

4. Čtvrtým způsobem psychického léčení je t. zv. zákrok telepatický, jenž bude popsán ve zvláštní kapitole.

5. Pátý způsob psychického léčení je zákrok modlitbou a vírou, jemuž bude také věnována zvláštní kapitola.

6. Šestý způsob psychického léčení je zákrok do světa a astrálních o. Tím jest míněno léčení hlavně t. zv. posedlosti,*) která nepřestala existovati od dob bibliických a která je dnes snad ještě rozšířenější, než byla za starověku, a sice právě proto, že lidstvo, hlavně v t. zv. kulturních zemích, propadá čím dále tím více nevěře, čímž bezděčně se vystavuje čím dále tím více vlivům zlých neviditelných sil.

V dobách evangelických a rovněž před nimi a také později byla dána mnohým lidem a především Kristovi moc vypuzovati zlé bytosti nebo jinak démony z posedlých lidí pouhým slovem nebo modlitbou. Dnes je posedlost vůbec popírána a lékařská věda tvrdí, že posedlí již neexistují a že také neexistovali. Ale posedlých je více, než tušíme. Jsou to předně z větší části šílenci, za druhé jsou to velmi mnozí epileptikové a za třetí jsou to lidé, kteří jsou postihováni periodicky nejrozmanitějšími záchvaty křečovými, s nimiž si lékařská věda neví rady.

Rovněž mnoho lidí nervově chorých podléhá takovým cizím vlivům ze světa neviditelného, aniž o tom vědí. Je právě zásluhou moderního badání okultního, že tyto pravdy byly znovu odhaleny, protože zhoubným působením materialistického nazírání od dob velké francouzské revoluce bylo veškeré toto vědění uměle a násilně odklízováno, aby bylo zapomenuto a vyhlazeno ze světa. Je nesporno, že tento pokus zničit na světě veškeré okultní vědění vznikl z říše démonických sil, kterým běží o to, aby lidstvo bylo v tomto směru úplně zaslepeno a uvedeno v nevědomost a aby

*) Viz K. Weinfurter: »Tajné síly přírody a člověka«, nakl. Jos. R. Vilímek, Praha. (Pozn. spis.)

demonická síla

za to klidilo velmi pochybnou osvětu prostřednictvím vědy zevní.

Ale na štěstí se to nepodařilo, neboť opačné vlivy se postaraly včas, aby zapomenuté okultní vědění bylo zase vzkříšeno a uvedeno ve známost lidstva.

O těchto věcech jsem psal již ve mnohých svých spisích, ale pro čtenáře, kteří jich neznají, musím podotknouti i zde, že veliká část lidských chorob má svůj původ ve světě neviditelném a že mnozí nemocní jsou vlastně obětmi astrálních zlých bytostí, které jsou k nim připoutány buď vlivem karmy, anebo v důsledku ne-správného života. Tím míním různé vášně a neřesti, kterým lidé často propadají a jimiž k sobě vábí astrální bytosti, jež vedou polovegetativní život v astrálním světě, trpíce neukojenými tělesnými chťíci. Takové bytosti jsou přitahovány k lidem nečistým a neřestným, velmi často se s nimi astrálně spojují, takže potom pocítují jakési ukojení, když člověk podobný se oddává nezřízeným požitkům. Z takového spojení vznikají pak velmi mnohé choroby, jejichž původ je lékařům naprosto zahalen.

Jindy zase jsou tu vlivy nepřátelské od astrálních bytostí — totiž bývalých lidí — kteří byli s tou nebo onou osobou v příbuzenském nebo jiném spojení buď za života tohoto, anebo v některém životě předcházejícím.

Někteří lidé jsou astrálně tak citliví, že pouhé přiblížení se takové zlé bytosti může jim způsobiti rozmanité křečové záchvaty, anebo trvalou chorobu nervovou.

Případů takových nelze vyléčiti jinak než působením na ony neviditelné bytosti čili duchy zemřelých, jak jim říkají spiritisté, ačkoliv nejsou ve skutečnosti než larvami, totiž astrálním tělem a kamou a pranou, a jsou oživeny jenom nižšími součástkami lidské duše. Bytosti takové mají sice paměť na svůj předcházející život,

K. Čaderník

ale hlavně jsou puženy neukojenými vášněmi, kterým za pozemského života hověly. Často se blíží k jistým osobám a čerpají z nich pranu, kterou potřebují stále obnovovati, aby se nerozpadly ve své součástky — což se na konec státi musí. Jsou to skutečně upíři, kteří však nesaají krve z lidí živých, ale vyssávají jim ve spaní životní sílu, čili pranu. Tento zjev pozoroval snad tu a tam skoro každý člověk. Je to známý odporný stav, kterému lid říká »tlačení mûrou«. Podléhají mu velmi často osoby ochablé, protože zároveň s jejich nervy, je také správné napětí v jejich astrálním těle uvolněno — jinak by na spící takový upír nemohl působiti. Ale to by ještě nebylo tak škodlivé, jako vlivy jiné, o nichž jsem mluvil shora.

Kromě těchto astrálních larev, které někdy mohou se udržovati v neviditelnou na živu po celá staletí, působí však na lidi ještě horší bytosti povahy démonické. Pak ovšem vzniká pravá posedlost, která se obvykle jeví jako různé druhy šílenství. V každém takovém případě je porušena u chorého rovnováha mezi jednotlivými principy — hlavně mezi pátým principem, pranou a tělem astrálním. Také všechny nervové choroby jsou vlastně porušením astrálního těla, čili změnou v jeho napětí.

Je to vlastně zase jen porušení vnitřní rovnováhy, kterou lze v takovém případě napravit velmi rychle a trvale jedině mystickou koncentrací, o které promluvíme později. Tato mystická koncentrace léčí také velmi rychle i nejhroší posedlost — jenom ovšem je třeba, aby chorý měl tolik síly, aby tato cvičení mohl prováděti.

Pro čtenáře, kteří neznají moderního okultního bádání a jimž zmínka o démonech se snad bude zdáti příliš nevěrohodnou, podotýkám, že v poslední době vyšlo v Německu několik knih o moderním, zjednodušeném zaklínání démonů, jimiž lze skoro každému docí-

liti v tomto směru přesvědčujících výsledků dosti snadno. Poněvadž všechny takové pokusy, ať mají jakýkoliv účel jsou velmi nebezpečné, musím před nimi varovati a proto také nechci oněch spisů citovat. Kdo by chtěl docílit pouhého přesvědčení o duchovních silách, tomu se otvírá mnoho jiných, bezpečných cest a nemusí tedy sahati k nejhoršímu a nejnebezpečnějšímu.

Nahore jsem se zmínil, že při léčbě nemocí, které jsou vyvolány cizími, neviditelnými bytostmi, nutno působiti přímo na tyto bytosti. Běží-li o pouhé astrální larvy, čili zbytky zemřelých, lze na ně působit buď magickými obřady, nebo modlitbou nebo konečně domluvou a jejich polepšením.

O magických obřadech nemohu v tomto spise vykládati podrobností, poněvadž je to věc obsáhlá a také se nehodí do rámce tohoto spisu. Pokud se týká modlitby, musí býti vroucí a čistá a naprosto nesobecká. Rovněž modlitba skupinová, kterou se zabývají s velkými úspěchy členové tak zvané »křesťanské vědy«, musí býti naprosto čistá a musí býti prováděna beze všech poplatků. K takové modlitbě je třeba, aby člověk docílil spojení s vyššími světy. Toho lze docílit jenom očistou duševní i tělesnou. Tělesná očista znamená hmotnou čistotnost těla a člověk, jenž chce takto působit, musí býti oděn jako při všech magických obřadech do čistého, bílého prádla. Dále je nutno zřici se alespoň na týden všech světských požitků, jako lihových nápojů, pohlavních styků, dále je nutno vystříhati se všech shromáždění lidí, návštěvy divadel, koncertů, biografů a podobných zábav, a rovněž posty, třeba jen krátké, jsou velmi účinné. Kdo je věřícím katolíkem, nechť se očistí duševně podle předpisů své církve, tedy zpovědí a přijímáním, kdo jím není, nechť se soustřeďuje denně nejméně dvakráte na vnitřní svoji božskou podstatu.

Jenom takovým způsobem lze dosáhnouti člověku

průměrnému onoho vyššího spojení, aby jeho modlitba za chorého byla vyslyšena. Ale pak se skutečně přesvědčíme, že modlitba je prostředkem nesmírně mocným a že pomůže i tam, kde veškerá lidská činnost je marná. Modlitbu sluší považovati za vysoký m a g i c k ý obřad, jehož činnost je dalekosáhlá, neboť proniká všemi světy.

Zmiňuji se o všech těchto prostředcích, aby můj spis byl v tomto směru pokud jen možno úplný a také proto, že podle mého přesvědčení a podle nabytých zkušeností, je velmi mnoho těžkých chorob neurasthenických, jejichž původ sluší hledati v neviditelnou.

Domluva a polepšení astrálních bytostí týká se ovšem jen takových, které jsou zbytky zemřelých ale nikoliv démonů. U těch lze zakročiti jen magickým obřadem a modlitbami, nebo je lze vypuditi vyššími mystickými silami, jaké měl Kristus nebo světci.

Běží-li o duchy zemřelých, nutno je zavolati a mluvíti s nimi. To lze prováděti prostřednictvím spolehlivého spiritistického média, které musí však býti osobou naprosto morální. Již z toho vidíme, že zákrok takový není snadný. Media jsou velmi často nespolehlivá a ač je mezi spiritisty velická většina lidí, snažících se žíti morálně a čistě, jsou přece jen media často velmi nemorální a proto nespolehlivá. Čisté medium má vyšší vedení a jen pomocí tohoto vyššího vedení, které sluší hledati vždy v duši media, v jeho božské podstatě a nikoliv u nějakých »vysokých duchů«, jak se spiritisté mylně domnívají, lze docíliti správného výsledku.

Neviditelných špatných bytostí jsou miliony! Jak tedy přinutit p r a v é ho vinníka, aby se dostavil a dal se polepšiti? Ne jinak než pomocí duchovních bytostí, které ho mohou vyhledati a také donutit, aby přišel a projevil se mediem. Tento úkol náleží a n d ě l ů m, kteří jsou právě tak jistě ve vesmíru, jako démoni. Kdo se obrátí modlitbou čistou k nejvyšší vesmírové Moci,

anděl

čili k Bohu, bude vyslyšen i v tomto případě. Bude poslán anděl, který přivede do kroužku nebo i k medium samotnému bytost, jež na chorého neblaze působí. Pak je třeba rozmlouvati s ní a přesvědčiti ji, že koná něco zlého, že poškozuje člověka nevinného. Jestliže to uzná, což se zdaří skoro vždy a jestliže nemocného opustí, nastane rázem uzdravení.

V letech sedmdesátých předešlého století léčila takovým způsobem různé choroby těžkého rázu zákroky do světa astrálního Adelma Vayová (hraběnka Wurmbrandtová), která byla velmi čistým mediem. Bylo to píšící medium a znamenitá jasnovidka. Ve svých spisích, zejména v knihách: »Studien über die Geisterwelt« a ve »Visionen im Wasserglase«, líčí Vayová velmi mnoho případů svého léčení, zejména epilepsie a různé druhy křečí. Její duchovní vůdcové, kteří byli s ní stále ve spojení jí oznámili v každém případě, kdy se k ní ten který nemocný obrátil o pomoc, jméno určitého ducha, jenž se k chorému přibližoval a způsoboval jeho nemoc. Nebyl to nikdy démon čili bytost pekelná, nýbrž vždycky některá astrální larva zemřelého člověka, bytost zlá, která se přibližovala k nemocnému a svými elektrickými fluidy, jak to Vayová nazvala, vyvolávala u člověka chorobné záchvaty.

Příčinou těchto útoků byla obyčejně nějaká nevěle nebo svár z předešlého života, kdy bytost taková prodlévala ještě v lidském těle, nebo také ze života předcházejícího, jak nemocného tak nepřátelského ducha. Mimochodem stojí za povšimnutí, že tímto způsobem vidíme, jak nepřátelství a zloba působí i daleko za hrob — právě tak jako požehnání a láska. Důsledky těchto duchovních zákonů, jež jsou dosud lidstvu tak málo známé, ale které jsou ukryty v naukách každého náboženství, jsou tedy dalekosáhlé a kdyby se lidstvo jimi řídilo, zmizelo by dojísta devět desetin všeho utrpení!

Vayová neměla ovšem oné moci světců, aby mohla bytosti útočící zapuzovati pouhým slovem nebo rozkazem a proto měla úkol mnohem obtížnější. Modlitbou a myšlenkou si zavolala ducha posedajícího, který jejími ochránci byl nucen spojití se s ní a psal jí mediálně, načež se ho snažila přesvědčiti o bezpráví, kterého se dopouští na člověku chorém. Kromě toho se modlila za takového ducha a tu se jí konečně vždy podařilo obrátit jeho smýšlení. Duch zlý se polepšil, odstoupil od trýzněného člověka a pak následovalo ihned uzdravení. Podrobnosti o takových léčbách, jak je Vayová líčí jsou velmi zajímavé.

V tomto oboru by mohli spiritisté, pokud mají dobrá a spolehlivá media, vykonati velmi mnoho dobra. To se také děje pokud vím alespoň v Anglii a v Americe u veliké míře. U nás dosud k podobným zákrokům léčebným nedošlo, ale snad k nim dojde až tyto věci vejdu v širší známost spiritistů.

Velmi zajímavé jsou v tomto směru údaje v knize »Thirty Years Among the Dead« (Třicet let mezi mrtvými) od doktora Wicklanda v Los Angeles. Doktor Wickland ve svém dlouhém badání na poli spiritismu dospěl k velmi podivným a zvláštním metodám léčebným, hlavně u šilenců čili tedy v okultním smyslu u osob většinou posedlých.

Slavný anglický spisovatel a lékař sir Arthur Conan Doyle, který za světové války se přesvědčil o spiritismu, praví ve své knize »Země mlhy«: »Dílo doktora Wicklanda a jeho hrdinské ženy zasluhuje u všech našich spojenců na celém světě největší pozornosti. Když líčí některý zvláště mohutný případ, tu nejen převrací veškeré naše pojmy o šilenství, nýbrž řeže také hluboko do našich názorů o zločinnosti a mohl by velmi snadno dokázati, že jsme trestali jako zločince lidi, kteří mnohem více zasluhovali našeho soucitu než trestu.«

Zde nutno podotknouti, že také velmi mnozí zločinci, velcí i malí, podléhají zhusta vlivům z neviditelného světa a že jsou tedy alespoň dočasně posedlí.

Když dr. Wickland načrtal svůj názor, že mnoho případů šílenství se zakládá na posedlosti, se strany bytostí nevyvinutých, vykládá dále, že konal experimenty, které ho přesvědčily o zvláštní citlivosti takových zlých bytostí ke slabému elektrickému proudu, který prochází tělem, jehož se taková bytost zmocnila. Na tomto předpokladu, který je v okultním badání zcela novou věcí, založil svoje léčení s výsledky pozoruhodnými. Ale Dr. Wickland našel ještě jeden dosud neznámý zákon, totiž shledal, že takové zlé bytosti se dají mnohem snadněji vypuditi z těla posedlého, když je nablízku prázdné, ale živé lidské tělo, které je připraveno, aby se ho taková zlá bytost mohla na nějakou chvíli zmocniti. V této věci spočívá právě hrdinství paní Wicklandové, dámy velmi vzdělané, která usedla v transe vedle těla šilencova a která byla ochotna, když z jejího těla vystoupila její duše, přijmouti vetřelce, který byl ze šilencova těla elektrickým proudem vypuzen.

Když posedající duch vstoupil do těla této paní, rozmlouval s duchem její manžel, Dr. Wickland a zjistil jeho totožnost, jakož i povahu.

Tyto pokusy nebyly ovšem bez nebezpečí, neboť šílenec musil býti připoután řemeny k elektrické židli, což bylo nutno, poněvadž mnohý z nich byl nebezpečným svému okolí. Slabý elektrický proud pacientovi nijak neuškodil, ale tento proud podle tvrzení Dra. Wicklanda je nepohodlný cizopasnému duchovi, který se rychle uchýlil do těla paní Wicklandové, které bylo v bezvědomí.

Potom následovaly úžasné rozhovory mezi Drem. Wicklandem a posedajícím duchem, které jsou líčeny v citované knize. Lékař podrobil ducha křížovému vý-

slechu, napomínal ho, poučoval a konečně ho propustil, a jestliže se dal duch polepšiti, což se ovšem nestalo ihned, uzdravil se choromyslný, který byl až dosud lékařskými prostředky uznán za nezhojitelného.

Podarí-li se využití dokonale objevu Dra. Wicklanda, mohlo by to míti ohromný vliv na budoucí psychologii, jakož i na názory právnické. Nutno ovšem podotknouti, že na štěstí nepodléhá každý takové posedlosti, nýbrž jenom osoby, které jsou zvláštním způsobem psychicky velmi citlivé, totiž lidé, jejichž astrální tělo a tím i nervová soustava nejsou v pořádku.

Kdo si přečetl kapitulu o posedlosti v mé knize »Tajné síly přírody a člověka«, a kdo měl příležitost viděti zuřící choromyslné, může učiniti srovnání a pozná, že mnohé zjevy jsou velmi podobné, nejsou-li právě identické.

Také v Německu jeden okultní badatel, který se dlouho zabýval demonologií, došel ku přesvědčení, že velká většina šilenců v našich ústavech jsou vlastně posedlí buď zlými duchy zemřelých nebo démony. Badatel tento si zjednal cestu do ústavu pro choromyslné, kde se mu podařilo magickými prostředky mnoho takových posedlých osob vyléčiti. Ale záhy musil ustati v této své práci, neboť mu byla lékaři prostě zakázána.

Ze všeho předcházejícího vysvítá, že naše nervy jsou ukazatelem stavu našeho astrálního těla, s nímž jsou úzce spojeny a také stav našich nervů nás poučuje o tom, zdali je v našem těle dostatečné množství čisté, neopotřebované prany, která je vlastním základem života a jež udržuje obnovování nervové substance. Stav našich nervů se však mění od hodiny k hodině — ba podle zkušeností, kterých jsem nabyl, takřka od minuty k minutě. Člověk o těchto změnách nemá obvykle ani tušení, ačkoliv se ohlašují často silnější poruchy nervové změněnou náladou duševní, jejíž příčinu si nedovedeme vysvětliti. Nejlepším prostředkem

ke zjištění stavu našich nervů je střelba z pistole do terče. Ač se to zdá podivné, je tomu skutečně tak.

Mluvím o této věci z vlastní zkušenosti několikaleté, jakož i ze zkušeností všech pistolových střelců, které vůbec znám. Při jemné střelbě z pistole do terče může každý, kdo delší dobu cílí, pozorovati jisté nevypočitatelné úchylky jednotlivých zásahů, i celých řad zásahů, k nimž však přistupují pravidelné změny v zásazích, které se v určitých dobách denních pravidelně opakují. Každý střelec ví, že na příklad za ranních hodin a k večeru okolo páté a šesté hodiny se střelí až o 50 procent lépe než v jiné době. Každá i nejmenší úchylka v náladě, malá mrzutost nebo nespokojenost s čímkoliv, neobvyklá odchylka ve stravě nebo v nápoji způsobuje ihned pokles zásahů, a sice velmi rychle a na delší dobu, která může trvati jednu i více hodin. Podle nervové citlivosti nesmí mezi střelbou některý střelec vypít ani koflíku bílé kávy nebo vykouřiti polovinu cigarety.

Totéž lze pozorovati také při pracích mikroskopických, kdy badatel pod mikroskopem pracuje drobnými nástroji a nožičky, při čemž i při slabém zvětšení lze pozorovati, jak lidské ruce se chvějí. V určitých dobách toto chvění, které souvisí se stavem našich nervů, se i zde zvětšuje nebo zmenšuje.

Ale ve všech těchto případech lze dosáhnouti téměř okamžitého, třeba ne trvalého uklidnění, a sice hlubokým dýcháním. Nemusím zde podotýkati, že ono uklidnění způsobuje prana, kterou do sebe vstřebáváme také při zcela normálním dýchání. Užijeme-li však onoho způsobu rytmického dýchání, jak je popsán v kapitole páté, pocítíme nervové uklidnění ještě mocněji a trvaleji.

Protože prana a magnetismus lidský jsou jednou a touž silou v různém stupni čistoty, je na snadě, že totéž uklidnění a posílnění nervové docílíme také magnetisováním.

Dýchání, ale jen takové, které se děje rytmicky a s denní pravidelností, může již samo o sobě vyléčiti každou obyčejnou nervosu. Je k tomu jen třeba vytrvalosti a pevné vůle. Ale právě těchto vlastností lidé nervosní nemívají — nehledě k tomu, že bez osobních zkušeností chybí často i důvěra v tento způsob léčby. Pak ovšem nelze doufat v dobré výsledky.

V takových případech může však zase pomoci magnetisování, které lze prováděti každému, kdo je úplně zdrav a kdo se této praxi věnuje s láskou a upřímnou ochotou pomoci. Lidský magnetismus není nikomu nebezpečný jako hypnosa a když by se i stalo, že osoba magnetisovaná by usnula při magnetické manipulaci, lze ji velmi snadno probuditi a sice buď opačnými tahy rukama — bez dotyku — od nohou ke hlavě nebo tak, že chopíme magnetisovaného v zápěstí jeho obou rukou svými rukama, ale levicí jeho pravici a naopak. Probuzení následuje pak skoro okamžitě.

7. Sedmý způsob psychického léčení je konečně mystická koncentrace, ve které se chorý obrací na pána karmy, jak říkají mystikové, čili Ježíše Krista. Také o tomto způsobu léčby promluvíme později podrobněji.

LÉČBA NERVŮ AUTOSUGESCÍ, MYŠLENKOVOU SILOU.

Nápis této kapitoly mluví o »lčbě nervů«, poně-
vadž tato kniha je věnována vlastně oněm trpí-
cím, kteří mají porušenou nervovou soustavu. Ale pro-
středky, které zde uvádíme, lze léčiti skoro veškeré
choroby, kromě takových, jež tak daleko pokročily,
že vyrovnání sil neboli harmonie může býti obnovena
pouze smrtí.

Kdo chce získati skutečnou vládu nad svými nervy
a kdo je chce vylčiti, nesmí ovšem zanedbávati nebo
snižovati svého celkového tělesného zdraví. Každé sní-
žení životnosti z jakékoliv příčiny, musí se projevit
bezpodmínečně v ochabnutí našeho nervstva, při čemž
ovšem se takové ochabnutí jeví tisícerými způsoby.
Nervová soustava jest aparátem velmi složitým a velmi
citlivým a právě proto její ochuravění poskytuje ne-
smírné množství obrazů jako žádné jiné části našeho
organismu.

Celá naše nervová soustava projevuje se rychle jistou
reakcí při nejmenším snížení nebo nahražování nor-
málního krevního oběhu. Velmi často již hlas člověka
nám prozradí jistou ztrátu nervové síly — dávno před
tím, než se tato ztráta projevuje způsobem hrubším.

Takovým věcem lidé ovšem nevěnují pozornosti, tak jako vůbec širší obecnost, nemající ponětí o fyziologických pracích lidského organismu, nevšímá si věcí, které jsou velmi často hlasateli blížící se choroby.

Že péče o zdraví je nejzávažnější věcí pro každého, je známo. Ale bohužel, ač každý zná tuto poučku, přece jen málo kdo jí věnuje dostatečné pozornosti.

Hlavní podmínky udržeti si stále a pevné zdraví, jsou tyto:

Přiměřený vývoj plic, dostatečná potrava a nápoj, dokonalé vyměšování strávených zbytků potravy, přiměřená doba spánku, a hospodárnost, pokud se týká tělesné i duševní námahy.

Nikdo by nevěřil, že náš moderní a civilisovaný svět, ačkoliv ví o všech těchto věcech, skoro naprosto je pomíjí. Napsal jsem již jinde, že málokdo dovede správně dýchat. Pokud se týká potravy a nápoje, stávají u většiny lidí nepravdivosti dvojího druhu. Mnozí se přecpávají, jak jídlem tak pitím a jiní zase dbají velmi málo o potravu výživnou a rozmanitou, jak to jejich tělo potřebuje.

Pokud se týká spánku a tělesné a duševní námahy, bývá i proti tomu velmi často hřešeno, neboť mnozí lidé se domnívají, že jim postačí třeba jen pět hodin spánku anebo — a zde běží hlavně o pracovníky duševní, namáhají se přemnozí přílišně a tím si bezpodmínečně přitahují nervové choroby tak zvanou přepracovaností. Jsou však lidé, kterým postačí třeba jen spánek 4—5 hodin denně. Ale to jsou výjimky. Nezapomínejme, že každý člověk jest zcela zvláštním individuálním světem a že předpisy zdravotní nebo zdravotní norma, která se osvědčila u jednotlivce, nemusí a nemůže se osvědčiti u každého. To se ovšem týká také jídla a pití a jiných věcí.

Ale největší chyby se dopouští moderní člověk ve

směru vyměšování strávených látek. Moderní člověk si těchto věcí pramálo všímá, a přece jenom špatné vyměšování jest v devětadevadesáti procentech pravou příčinou rozmanitých chorob, které trápí lidstvo. Žijeme ovšem v jistém, nesmírně umělém stavu civilisace, a proto přirozená činnost našeho těla byla donucena omezovati se na podmínky naprosto nepřirozené. Rovněž falešný stud prohlašuje, že některé úplně přirozené procesy jsou věci, o nichž se nemá mluvíti a výsledkem takové nevědomosti mohou býti velmi často následky velmi vážné, ba dokonce nebezpečné.

Práce našich zažívacích ústrojů jest jednou z nejdůležitějších z veškeré činnosti našeho těla, neboť se týká odstraňování strávených a jedovatých látek z našeho organismu. Potrava vniká do žaludku již v prvním stupni stravování a sice činností slin v ústech. Jakmile vnikla do žaludku, působí na ni různé jiné stravovací šťávy a fermenty a odtud přechází do tenkého střeva, kde postup vstřebávací postupuje ještě dále. Odtud jde potrava do tlustého střeva, aby konečně strávené látky byly z těla vypuzeny.

Ve skutečnosti lze říci, že lidstvo, které si navyklo jísti čtyřikrát denně, nahromaduje ve svých tělech příliš mnoho strávené látky a v tom právě vězí nebezpečí. Při stravování se tvoří bakterie, které se příliš rozmnožují a rovněž se tvoří jedy, které při příliš špatné a nedokonalé stolici se vstřebávají do krve a krev je roznáší po celém těle a s nimi také jejich zhoubné působení.

Bolení hlavy, neuralgie, špatné trávení, bolesti v hrdle, stísněnost a lenivost, — to jsou nejobyčejnější a přímé důsledky této sebeotravy, která vzniká z nedbalosti, při čemž choroby mnohem vážnější i choroby nakažlivé a jiné, vznikají právě sníženou tělesnou životností a sníženou odolnou silou našeho organismu. Na příklad zánět slepého střeva vzniká skoro vždycky po předcházejících zácpách. A tak nemám věru dosti sil-

ných slov, abych vstíпил čtenáři poučku, že jeho zdraví se zakládá na pravidelné a stále dobré stolici.

V této věci jsou lidé nesmírně lehkovážní a ledabylí. Jest nesmírný počet lidí, kteří místo aby dbali o dobrou stolicí, která se má dostavovati dvakrát denně, a sice ráno a večer, spokojují se s vyměšováním každého druhého nebo dokonce třetího dne, ba někdy i jednou za týden! O tom by vám lékaři mohli vypravovati neuvěřitelné zkušenosti.

Práce našich zažívacích ústrojů jest ovládána naší nervovou soustavou a právě proto vyměšování strávených látek podléhá nesmírně vlivům našich myšlenek a představ. Veškeré pilulky, léky a jiné prostředky počišťovací, ať jsou jakéhokoliv druhu, jest nutno zavrhnutí, neboť je skutečně otázkou, zdali zlo, které si způsobujeme těmito léky, není horší než ono, které jimi chceme odstraniti.

Myšlenkové proudy, vysílané do nitra, zajistí nám vždycky včas pravidelnost, ale tuto svoji námahu musíme podporovati tělesným pohybem a rovněž i určitou dietou. Za žádných okolností, leda v případech nesmírně výjimečných, nemáme užívatí solí nebo jiných prostředků počišťovacích, poněvadž jakákoliv přirozená funkce našich orgánů, uměle podporovaná, oslabuje vždycky ony orgány, takže nakonec by pozbyly své přirozené schopnosti. Na př. bílý chléb skoro vždycky vede k zácpě, tak jako příliš mnoho masa. Místo toho pojídejme chléb žitný a k tomu více ovoce a zeleniny a místo masa pojídejme příležitostně ne příliš tučný sýr a ořechy. Potom záhy zmizí veškeré obtíže, spojené se zácpou.

Pokud se týká spánku, jest jeho potřeba u každého člověka různá. Zvláště osoby choré nervy, musí spáti déle, ba velmi mnoho, poněvadž právě ve spánku naše vnitřní já napravuje každou nervovou poruchu.

Že dále dostatečná zásoba zdravého vzduchu, který přijímáme do plic, je životní podmínkou, je samozřejmo. Jsou sice lidé, kteří žijí déle, ačkoliv nedovedou správně dýchat, ale nejsou to lidé pevného a stálého zdraví.

Nyní přistupuji k návodům, jak prováděti t. zv. myšlenková cvičení k obnovení zdraví a zvláště k ozdravení našich nervů.

Nejdříve je nutno uchýliti se do místnosti, kde nebudeme vyrušováni zevním hlukem a kde budeme po jistou dobu úplně osamoceni. Někteří okultisté to nazývají »vstoupením do ticha«. Ticho jest vůbec jedním z nejdůležitějších činitelů k ozdravení nervů a čím je dokonalejší, tím více působí. Velmi podstatnou věcí je také, aby nervově chorý se pokud možno chránil mluvením. Bude-li v tichu a bude-li sám mlčeti, nabude velmi brzy ztracené nervové rovnováhy.

Když jsme se odebrali »do ticha«, posaďme se do pohodlného křesla, anebo ulehňme na pohovku. Potom si řekněme v mysl, že následující chvíle věnujeme soustředování svých myšlenek. Při tom se musíme naučit udržovati svoje myšlenky na uzdě, totiž nesmíme svým myšlenkám dovoliti, aby bloudily, jak jsou tomu navyklé. Jedině soustředění na předmět, který máte před sebou, dovede vás k cíli.

S počátku učiníte dobře, když dovolíte svému mozku, aby chvíli pracoval, jak jest mu libo, čekajíce se zavřenýma očima, až se vaše poslední dojmy uklidní. Ale potom si řekněte, že na jednu nebo na dvě minuty chcete, aby vaše mysl se ustálila a byla jako prázdný list papíru.

Při tom jest nutno, abyste přistupovali k této práci s myslí upřímnou. Zavrhněte veškeré předcházející předsudky, myšlenky a domněnky a vžijte se do stavu dítěte, které naslouchá slovům otce, nebo do stavu žá-

ka, který sedí u nohou svého učitele. Vaše mysl nesmí býti kritickou, nýbrž musí býti ve stavu přijímacím.

Jestliže jste přečetli tento spis pozorně, až k těmto stránkám, tu zajisté že vaše duše bude připravena k nastávající práci. Jestliže jste dobře nepochopili výkladů z předu uvedených, netrapte se tím, neboť pochopení se v pravý čas dostaví.

Tvrzení, která budete čísti dále a jež budou vašim cvičením, jsou pravdivá, ač vás mnohá z nich snad překvapí. Jestliže odporují vašemu minulému přesvědčení, neváhejte přece jen a přijměte je. Řekněte si, že vám to uškoditi nemůže a řekněte si třeba, že se chcete přesvědčiti o pravdivosti těchto tvrzení, když v celém světě pomohla již milionům a milionům jiných lidí, kteří trpěli právě tak jako vy, anebo ještě mnohem více. Vzpomeňte si, že v moderní světové literatuře máme teď ve všech řečích na sta knih, které s úspěchem se zabývají těmito otázkami a že již to samo o sobě jest důkazem, že takové knihy jsou čteny a žádány a že pravdy v nich uložené se osvědčily.

Tento můj spis vás vede k očekávání jistých výsledků, a jestliže to, co vám pravím, se stane, bude to důkazem, že jdete správnou cestou. Proto přijímejte to, co je vám podáno, s vírou.

Prvního dne věnujte ráno deset minut těmto duševním cvičením a bude-li vám možno, učíte totéž a po stejně dlouhou dobu i večer. Druhého dne učíte podobně a tak věnujte první týden denně dvacet minut těmto cvičením, načež přidejte ráno i večer pět minut a za měsíc dalších pět minut, až konečně budete cvičiti ráno i večer po půl hodině.

Kdybyste shledali, že určité cvičení vám lépe prospívá než jiné, věnujte mu více času. Vliv myšlenkových cvičení jest individuální a každé cvičení nepůsobí u jed-

notlivce stejně. Jedno má účinek větší a druhé menší. Ale každé cvičení bude mít určitý vliv na celou vaši tělesnou soustavu.

Na př. cvičení první bude mít uklidňující vliv na vaši mysl. Cvičení druhé vám dá důvěru a cvičení třetí posílí vaši vůli a obrazotvornost atd.

Doporučuji dále, aby každý si připravil deník a aby si zapisoval přesně účinky každého cvičení. Při tom nezapomeňte, že po celou dobu těchto cvičení se bude zdraví vašich nervů zlepšovati.

Ať jest vaše choroba jakéhokoliv druhu, umiňte si, že musí býti vyléčena, že budete vyléčeni a že ve skutečnosti jste již zdraví. Ale nespěchejte s ničím! Každý spěch jest vlastně duševní chorobou. Kdo dovede nespěchati a býti trpělivým, ten nikdy nezmešká a nikdy se neukvapí. To věděli již staří a vyjádřili tuto poučku známým latinským příslovím: »Festina lente!« čili — spěchej pomalu.

Pracujte klidně a bez vášnivosti a při tom mějte svoje myšlenky stále na uzdě. Celou silou své duše se soustřeďte, že ve skutečnosti jste zdraví, třebaže vaše tělo vám namlouvalo pravý opak tohoto tvrzení a záhy shledáte, že jste zdraví opravdu.

Důležitá poznámka:

Vše, co podnikáte v tomto směru, musí býti prováděno skutečně a opravdově a nikoliv ledabyle. Věnujte se této práci s celou upřímností a s vážnou vírou, že Největší Duch, jenž jest lékařem všech duší i těl, ve vás pracuje, že léčí veškeré vaše choroby a že vás vede k duševní tělesné harmonii.

Cvičení I.

Vše je dobré.

Vtiskněte si do mysli tato tři slova: *Vše je dobré*. Slovo vše zahrnuje veškeré věci a tak tedy nejen ty, které uznáváme jako dobré, nýbrž i takové, které se nám zdají zlými. Když připustíme existenci zla, buď jako bytost nebo jako moc, tu se dopouštíme chyby, poněvadž stavíme proti Bohu soupeře na trůn, kde má zasedati jenom nejvyšší božstvo. Všeobecné dobro jest v jiném smyslu slova Bůh. Proto je také vše Bohem. Obrátíme-li tuto větu, obdržíte jinou, která zní: Bůh jest vše.

V našem, bohužel tak nešťastně založeném století ve smyslu náboženském, bude se mnohému zdáti představa Boha něčím zaostalým a skoro nepřijatelným. To proto, že dnešní lidé se domnívají, že vyrostly z »pohádek« náboženství a že jejich představy o Bohu jsou vlivem špatných církevních a filosofických výkladů naprosto nesprávné. Nesmíme si představovati Boha anthropomorfsky — totiž jako bytost podobnou člověku. Naopak představujeme si Boha jako universálního Ducha, jako prapříčinu všech věcí, jež proniká a existuje ve všem, co je ve vesmíru a jež řídí celý vývoj všeho stávajícího.

Taková představa je však pantheistická! řekne mnohý. A pantheismus je přece stanoviskem překonaným!! Ale kdo »překonal« tento názor? Člověk? Může však člověk svým zevním, velmi omezeným a nedostatečným rozumem míti nějakého správného názoru o Bohu? Pantheismus, jak známo, byl ve starověku zastupován zejména Heraklitem, filosofickou školou stoiků a novoplatoniků. V době nové pak Spinozou, Schellingem, Hegelem a jinými. Pantheismus, čili nauka, že

Bůh je v celém vesmíru a že s ním splývá, protože vesmír je projevem nebo r.o.u.c.h.e.m Boha, je také podkladem jedné z největších okultních filosofii, totiž starožidovské kabbaly a rovněž je podkladem skoro všech filosofických škol staroindických a také i každé školy mystické. Ale pantheismus nebyl nikým vyvrácen a právě jeho moderní obnova školou okultní a naší českou školou mystickou je důkazem, že je to názor oprávněný a jediné správný. Jím lze jediné vysvětliti veškeré záhady světa a také všechny záhady lidského bytí a lidského i světového vývoje.

Kdo tedy není nábožensky založen, nechť jen přijme tuto představu Boha ve všem a pozná, že mu to bude ku prospěchu. Kdo je příliš materialisticky založen, může sice stejně svými myšlenkami zlepšiti svoje zdraví a může dosáhnouti stejných výsledků, ale obtíže budou větší a námaha tvrdší. Proč? Poněvadž takový člověk svým vnitřním založením se vymknul ze všeobecné světové harmonie. Na štěstí je takových lidí v e l m i m á l o! Navenek se sice mnozí chlubí svojí »povýšenou« nevěrou, domnívajíce se tím imponovati, ale když takový člověk vstoupí do osamělosti se svojí duší a když je zkrušen tělesnými nebo duševními útrapami, tu jsem jist, že smýšlí j i n a k. Každý člověk má dvě tváře. Jednu zevní, se kterou předstupuje na jeviště světa a druhou vnitřní. Tato druhá je pravá! A s touto tváří si skeptik nejzatvrzelejší doznává ve svém nitru, že je s celým svým rozumem nulou a nicotou a cítí zcela dobře, že je nad ním moc, která je právě tak neodolatelná, jako je slavná a d o b r á.

Bůh je tedy ve všem. Je v celé přírodě a také je nad ní. Bůh je příroda a příroda je Bohem. Kdo by chtěl získati jasnější a modernímu člověku lépe odpovídající názory o Bohu, tomu doporučuji slavnou, ač prastarou indickou knihu o Božství: »Bhagavad-Gitu«, kterou jsem vydal ve věrném českém překladu a již jsem opatřil vy-

světlivkami a poznámkami tak rozsáhlými, že žádné cizí vydání tohoto spisu nemá podobných. Spis tento je pokud se týká vysvětlivek, výsledkem studií dvacetiletých a kdo v sobě cítí touhu k návratu k náboženství, pozná v něm pomůcku nad jiné užitečnou.*)

Příroda je tedy viditelným výrazem Boha čili jeho projevem. Různé soustavy náboženské tvrdí, že Bůh je všemohoucný, že je vševědoucí a že je všudypřítomný. Tyto boží vlastnosti, zejména poslední, lze pochopiti jenom pantheistickým názorem, jak jsem svrchu naznačil.

Vedeme-li naznačenou ideu dále, docházíme k závěru, že člověk je také částí Boha. Naše božské já čili Athma nebo Duch Svatý je v témž poměru k Bohu jako jeden výsek pomeranče k celému ovoci, nebo jako kapka vody k moři, lidské nitro je téže podstaty jako Bůh, ale jen v jistém stupni. Nezapomeňme, že v nás jest právě tolik božství, mnoho-li můžeme přijmouti, ale ne více.

Mysleme si tedy:

Moje já čili můj duch, který je svojí podstatou věčný a který se projevuje mým tělem — n e m ů ž e b ý t i a n i c h u r a v ý n e b o n e m o c n ý. Churavost nebo nemoc u Boha je nepředstavitelná. Taková myšlenka by byla směšností. A není-li Bůh nikdy nemocen nebo churav, následuje z toho zcela logicky přirozeně, že ani náš duch nemůže býti nikdy churav a že naše pravé já jest zcela silné a zdravé.

Mysleme si tedy dále: »Já jako dítě boží mám veškeré přívlastky svého Otce, či lépe, mám veškeré vlastnosti, jejichž jest On pramenem a dárceem.

Ale proč je tedy moje tělo nemocné?

Odpověď na tuto otázku bude podána ihned.

*) U Zmatlíka a Paličky, Praha VII. nebo v Edici »Psyché«, Vinohrady, Šumavská 7. (Pozn. spis.)

Cvičení II.

Bůh jest ve mně.

V předcházejícím odstavci jsme položili otázku: Proč je naše tělo nemocné? Odpověď na to zní: poněvadž nepoznávám veliké pravdy, obsažené v první cvičební větě.

Řekli jsme: »Vše je Bohem.« Vše znamená každou věc bez výminky a dobro jest jen jiný výraz pro Boha. Božství jest viditelné v přírodě a proto jsem i já viditelným výrazem Boha. Viděli jsme, že lidské tělo jest vlastně promítnutím myšlenek našeho ducha na úroveň hmotnou.

Poněvadž Bůh nemůže býti nikdy nemocen, nemůže ochuravěti ani naše božské Já, které jest v jednotě s Bohem. Ale naše tělo, které je viditelným výrazem našeho vnitřního já, jeví často známky churavosti, choroby nebo nemoci. To se děje proto, že člověk nepoznává veliké pravdy, obsažené v první a druhé cvičební větě. To znamená dále, že dovolujeme, aby naše tělo ovládalo naši duši a že naše duše neovládá našeho těla, což je vlastně přirozeným a pravým postupem našeho života. Indové, mluvíce o svém těle, neříkají nikdy já, nýbrž říkají moje tělo. Ind neřekne: ‚Jsem churav‘, nýbrž ‚Moje tělo je churavé‘.

Když dovedeme obrátiti tento postup, totiž, dovedeme-li ovládnouti svoje tělo svými myšlenkami čili duší, dovedeme také ovládnouti každou chorobu a nemoc. Pak podle své vůle můžeme býti buď nemocní nebo zdraví, ale poněvadž nemoci si nikdo nežadá, budeme zdraví.

To je zákon.

Mysleme si:

Jsem v Bohu a Bůh jest ve mně.

Kdyby tomu tak nebylo, přestal bych žíti, neboť tělo, duše i duch by se úplně rozpadli. Ale poněvadž

je Bůh ve mně a já v něm, nemohu zemřít a také nemohu být nemocen. Jenom moje zevní tělo mně může namlouvat, že je churavé, ačkoliv ve skutečnosti (v pravé duchovní skutečnosti, ve sféře opravdového duchovního jsoucna), taková churavost neexistuje. Na úrovni hmotné, ve které svým tělem žijeme, je ovšem naše choroba zjevná, ale je pouze porušenou harmonií a naše duše je od věků do věků bezpodmínečně v plném zdraví a síle.

Celá otázka tohoto způsobu sebeléčení myšlenkou čili psychickou silou spočívá v tom, abychom svoje tělo ne z t o t o ž ň o v a l i se svojí duší — se svým skutečným nitrem. Duše a tělo jsou dvě věci, a duše nebo Duch je pánem těla. Naše tělo je pouhým naším nástrojem a my nejsme těly nýbrž d u c h y. Kdo si dovede dobře uvědomiti tuto představu, kdo si navykne cítiti se jako duch, ten záhy přemůže nadvládu svého těla a bude jeho p á n e m. Takový člověk nebude nikdy churav a jestliže přece jen onemocněl, dovede se záhy vlastní silou a beze všech zevních léků uzdraviti.

Formulujme tedy dále svoje myšlenky asi takto:

Bůh je ve mně.

Jsem částí Boha.

Proto jsem úplně zdrav.

Ovládám jako nesmrtelný duch svoje tělo.

Moje tělo je úplně v mé moci.

Bůh ve mně pronáší slova léčebná: »Jsi zdrav!«

Když budeme každou tuto větu mnohokrát opakovati potichu ve své mysli a doprovázeti ji představami souběžnými, pocítíme najednou, jak do nás vniká nová, osvěžující a dosud nám neznámá síla, která vstupuje až do základů naší bytosti — až do dřeni našich kostí. S tím zároveň pocítíme proudy n o v é v í r y, jakých jsme předtím nikdy nepoznali a to jest již prvním stupněm našeho vyléčení a zároveň je to prvním důkazem, že jdeme správnou cestou.

Cvičení III.

Moje tělo jest jen mým zevním výrazem.

Toto cvičení nás vnitřně přesvědčí, že naše tělo není našim Já, nýbrž jen jeho projevem.

Naše tělo je složeno z hmotných součástí. Bylo již vysvětleno, že hmota jest jen zdánlivá a že je složena z nehmotných elektronů, čili z elektrických nábojů různého napětí, které krouží v každém atomu kolem myšleného střediska. Kdybychom tedy zrušili toto elektrické napětí elektronů, rozpadne se každá částka kterékoliv pevné hmoty v nic a zmizí našim smyslem. Hmota, jak se jeví našim smyslem, neexistuje a je klamem.

Proto také naše tělo, které se od vteřiny ke vteřině stále mění, neexistuje a náš tělesný život je ve skutečnosti jako sen — ba, ještě méně než sen. Jenom náš věčný Duch, který nás oživuje a jenž »stále bdí«, jak praví Písmo, je skutečný, je pravdou. Kdyby tento náš Duch nebděl, rozpadlo by se ihned naše tělo, neboť právě Duch skýtá všem našim orgánům potřebného života a sice různými silami, které udržuje v činnosti.

Abychom lépe pochopili tuto poučku o neskutečnosti našeho těla, použijeme porovnání. Stojíme-li ve světle, tu naše tělo vrhá stín. Odstoupíme-li od světla, stín zmizí — byl pouze projevem tmy a neměl skutečného bytí. Jste-li v pokoji, kde je zrcadlo, může druhá osoba viděti váš obraz v zrcadle, ale odejdete-li z pokoje, zmizí váš obraz. Také ten neměl skutečné existence, byl jen optickým klamem.

A právě tak ani hmota nemá skutečné existence. Okultisté říkají, že naše tělo je pouhým stínem, vrha-

ným do našeho prostoru trojrozměrového, stínem, který vzniká vnitřním světlem našeho ducha.

Že naše tělo, tak jako všechny jiné hmotné věci má jen zdánlivou existenci, vidíme z projevů, které se dějí za přítomnosti silných fyzikálních medií. Jejich těla byla často psychickými silami rozložena v elektrony, takže zmizela a byla pak přenesena na jiná, často velmi vzdálená místa, aby tam nabyla zase původního tvaru a zhmotnila se. Totéž víme i o různých světcích a o indických joginech.*)

Světci a joginové přemohli totiž svoji ilusi o skutečnosti lidského těla a tím jejich duch může uplatnit svoji nadvládu nad tělem, do té míry, že je podle libosti rozkládá a skládá.

Když si tedy budeme mnohokrát opakovat v myslí větu: »Moje tělo jest jen mým zevním výrazem«, přejde tato představa do každé částičky našeho já, a my se budeme pocíťovat jako volný duch, který vládne svým tělem, jako poslušným nástrojem. Čím více a čím častěji si budeme uvědomovat, že jsme duchy a nikoliv těly, tím větší bude naše moc nad tělem, a když tohoto tvrzení použijeme při chorobě nervů nebo každé jiné, uvidíme, že náš duch se ihned uchopí otěží, které mu na chvíli vypadly z ruky, a že naše tělo bude v brzku vyléčeno. Každá choroba je totiž ztráta vlády ducha nad tělem. Ale ani tato ztráta vlády není skutečná, nýbrž jen zdánlivá. Jenom náš tělesný mozek nám hledí namluviti, že jsme nemocni. Věříme-li tomuto namlouvání, cítíme skutečně nemoc, která se počne jeviti i zevními příznaky. Jakmile však tuto víru zapudíme opačnými představami, zmizí nemoc i její příznaky.

*) Viz zajímavé o tom zprávy v knize: K. Weinfurter: »Divy a kouzla indických fakirů«, Jos. R. Vilímek, Praha, II. vyd. (Pozn. spis.)

Cvičení IV.

Duch je vše.

Opakujme si tuto větu a při tom po chvílích uvažujme asi takto:

Víme z předešlého, že Bůh je vše. Duch lidský je neprojevenou (skrytou) částí Boha. Proto je náš duch právě tak dokonalý jako božství samo. Protože je Bůh přítomen všude, je také v naší duši, jako plamének nebo jiskra. To je logicky správné a je to skutečnou pravdou.

Ve skutečnosti je každý z nás dítětem božím a jestliže si tuto pravdu uvědomíme s celou její ohromující skutečností a silou, pocítíme nesmírnou blaženost a také mír, jakého jsme dříve neznali. Nedejme se másti pochybnostmi, že jsme nedokonalí a špatní, a že tedy Bůh v nás sídliti nemůže. To je představa mylná a nesprávná. Takovou myšlenkou bychom porovnávali Boha k člověku a to je chybou. Bůh ve své nekonečné povýšenosti a čistotě nemůže býti ničím poskvřen a dlí v nás jako nehybný pozorovatel, a zároveň nad námi nepřetržitě bdí a střeží nás, i kdybychom byli lidmi nejhoršími. Vše záleží jen na nás, aby jeho přítomnost se v nás projevila i zevně. To lze dosáhnouti jenom tím, že se úplně odevzdáváme do Jeho vůle a že zapomeneme na svoje zevní já.

Lidé si představují Boha podle sebe, ale Bůh má zcela jiné vlastnosti než člověk a čím více Ho chápeme, tím je pro nás ohromnější. Nejlepší knihou o vlastnostech božích a Jeho zasahování do světa našeho jest indická Bhagavad-Gita, kterou všem svým čtenářům vřele doporučuji, poněvadž touto knihou dojdeme ke zcela jiným názorům o Bohu a náboženství, takže se vrátíme snadno ku pravé a čisté víře, kterou jsme snad ztratili církevními dogmaty a nesprávnými výklady náboženských tajemství.

Cvičení V.

Zdraví je mým rodným právem.

Také tuto větu cvičme pilně, neboť nás dovede ku poznání vnitřní pravdy a jenom tím se zbavíme všech chorob a naše nervy nabudou zase normální síly a činnosti.

Protože jsme dětmi božími, máme plné rodové právo bráti si ze své rodinné pokladnice vše, co potřebujeme, abychom se mohli správně vyvíjeti tělesně, duševně i duchovně. Duchovní i duševní pokrok je stále dokonalejší poznávání Boha, abychom s ním konečně mohli splynouti. Bůh má pro nás nevyčerpatelnou zásobárnu všeho dobra a je pouze třeba uvědomiti si to a spolehat si na to (nikoliv na lidi a světské moci!) a ihned můžeme bráti vše dobré plnými hrstmi.

Jak lze využítí této podivuhodné Pravdy? A proč jsem churav, když mým rodným právem je plné zdraví? Božský Duch je z d r a v í. Toto zdraví náleží i mně. Nic mne o ně nemůže oloupiti, poněvadž je darem mého Otce, jehož jsem dítětem. Jenom proto, že jsem nepoznal této veliké Pravdy, nemohu jí využítí a proto jsem churav.

Nyní však ji znám a proto vztahuji svou ruku po tomto velkém pokladu a běžu z něho zdraví a již nikdy nebudu od něho odloučen. Cítím již silné a světelné vlny dokonalého zdraví a síly, jak do mne proudí a jak smývají všechno chorobné. Cítím, jak jsem silným a zdravým.

Tuto poslední větu užijme zejména jako cvičení vždy před usnutím.

Takovým způsobem pokračujme, tvořme si podle své potřeby další cvičení — ale pamatujme, že musíme svoje cvičené věty tvořiti vždy kladně a nikdy nezáporně. Tuto poučku nám objasní příklad. Jeden pražský okultista trpěl kdysi strachem. Byla to vlastně nervová

choroba a jeho vnitřní přesvědčení o neviditelných bytostech mu bránilo, aby měl dostatečnou víru v moc a ochranu boží. V této tísní, neznaje myšlenkových zákonů, napsal si na kus kartonu velikými písmeny slova: »Nebojím se ničeho. Není nic, čeho bych se obávati musil.« A pak si pověsil tento nápis nad lože. Ale nijak mu to nepomohlo. Proč? Poněvadž věta byla nesprávně stylisována (ve smyslu okultním.) V první části je negace, místo kladného tvrzení: »Jsem odhodlaný.« Ve druhé části je zase negace a ještě k tomu končí druhá část slovy: »obávati musil.« Naše myšlenky, kterých užíváme jako cvičení, působí totiž doslova. Zde působilo pravděpodobně nejvíce ukončení: »obávati musil!« a člověk ten se bál pak ještě více než před tím.

Mnozí spisovatelé okultní radí sice, že máme strach a vůbec všechno zlo popírati, ale mnohem lepší metodou jest, považovati zlo za něco neexistujícího a prostě je pomíjeti a potírati stálým ujišťováním, že vše je dobro.

Nemysleme tudíž: »Jsem sláb!« nýbrž »Jsem silný« a podobně.

Dalším, velmi výborným cvičením jest na příklad věta: »Jsem láskou.« Tato věta ve spojení s předcházejícími nás zbaví najisto strachu, kterým tak hrozně trpí lidé nervově chorobní. Láska boží a láska vůbec je totiž síla, která ve své podstatě přináší všem tvorům ochranu, dobro a blaho. Láska jako síla božská nás skutečně chrání a protože jsme dětmi božími, je láska i v našem nitru, jako v nitru všech ostatních tvorů a proto nám nemůže nic ublížiti a nic nám nemůže uškoditi. Strach je tedy jen bludnou a chorobnou představou a omylem.

LÉČBA TELEPATICKÁ.

Tento důležitý způsob léčby psychickou silou popsal, pokud vím, po prvé americký okultista Thomson Jay Hudson ve spise »The Law of Psychic Phenomena« (Zákon psychických jevů). Zmíněný spisovatel našel jisté zákony o přenášení léčivých myšlenek, ale sám nedospěl ku plné pravdě svého objevu, neboť se domnívá, že lidská duše podléhá telepatickým sugescím, kdežto ve skutečnosti je přijímá naše astrální tělo. V podstatě to na věci nic nemění, neboť jeho rady se mnohokrát osvědčily a osvědčují. U chorého člověka je porušena rovnováha vnitřních principů, a tyto principy slují podle moderních badatelů v psychismu »podvědomí«. Při tom je k nim čítána také duše, která je sice také pod prahem našeho vědomí, ale nepřijímá od nikoho sugescí. Za to prana, kama a astrální tělo, jejichž funkce jsou při každé chorobě porušeny, přijmou ochotně každou sugesci, ať již přímou nebo v hypnose, nebo v obyčejném spánku.

Spánek obyčejný je totiž právě tak vhodný pro příjem cizích myšlenek a tím i vnuknutí (sugesci) jako spánek hypnotický.

Tato skutečnost nebyla v moderní době před objevem Hudsonovým známa — leda jen v některých tajných okultních společnostech, které ji vzaly z minu-

losti s ostatními okultními tradicemi. Ve starověku a středověku znali však vynikající okultisté ve všech zemích všechny zákony psychické a duchovní a dovedli jich také užívatí.

Smrtelná čtveřice v člověku, jak jsme vylíčili v úvodě k tomuto spisu, má tendenci k tak zvanému monoidealismu. Jinými slovy, převezme jistou vůdčí myšlenku a tou se pak bez odkladu řídí a činí to tak dlouho, pokud jí nebyla vnuknuta představa jiná, která však musí býti silnější předěšlé. O pozemském člověku — ne o jeho blíženci, čili člověku nebeském, který je naší nesmrtelnou podstatou — lze tedy říci, že je nadmíru přístupný všem cizím představám nebo myšlenkám a že se dá vésti jistými představami v údělích. Přijme tyto představy a řídí se jimi a tím působí buď blahodárně nebo zhoubně na naše hmotné tělo, na celý náš zevní život a tím také na naše zevní poměry.

To se děje ovšem jen potud, pokud člověk ví, že jeho spodní já těmto vlivům podléhá a pokud jim nečelí vnuknutými představami jinými. »Jak myslíme, takovými jsme«, je staré okultní pravidlo, které se uplatňuje ve všech obdobích našeho života. Mluvíme velmi často o »zkostnatělých názorech«. To není nic jiného, než stále opakované stejné myšlenky a představy, které byly naším spodním já (smrtelnou čtveřicí) přijaty, které člověku takovému přešly skutečně do každé buňky jeho těla a které se ho tak zmocnily, že není schopen přijmouti názorů jiných. Takový člověk si nesprávnými myšlenkami, přijatými od jiných, ať již řečí nebo knihami, vytvořil bezděčně ve svém nitru jistého cizopasníka, jakési falešné zevní já, které se mu stane často až do smrti strašnou přítěží, již se nemůže zbaviti a jejímž se stává opravdovým otrokem.

To se děje nejen v názorech životních, nýbrž také v našich zvycích a v našich chorobách. Kdo žije v přesvědčení, že onemocní, nebo že je již nemocen, naplní

svoje smrtelné já tímto jedem a pak je skutečně nemocen a nikdo ho nevytléčí.

Mnoho lidí je takto nemocno duševně a mnoho ještě k tomu tělesně. Duševně nemocný je každý, kdo podlehl nějakým nesprávným naukám nebo názorům a poněvadž v lži a klamu je vždy obsažen zárodek nějaké choroby, protože jenom pravda je zase podstatou zdraví, je také skoro každý takový člověk nemocný psychicky, churav také tělesně.

Toto zevní já není však skutečným člověkem, který je duchem, nýbrž jest jeho maskou. Naše zevní osobnost je takovou maskou, proto i staří Římané jmenovali masku hereckou *persona*. Mnozí lidé mají takových pomíjejících masek více, a jen málo kdy lze u nich odhaliti pravého člověka — bez masky. Vidíme to ve všech povoláních, ale zejména v kruzích úřednických, vojenských a učitelských. Zvláště u osob výše postavených se jeví taková několikerá maska velmi zajímavě. Na příklad profesor přijme takovou masku okamžitě, jakmile vstoupí do třídy před své žáky. Jeví se to v jeho tváři, pohybech, hlase a celém jeho chování. Jeho učitelská autorita vypěstovala tuto masku, kterou však ihned odkládá, jakmile na příklad vstoupí mezi své kolegy. Ale tam má masku zase jinou. Ukrývá pečlivě svoje pravé já a maskuje se zase jinak. Ve svém kruhu rodinném má zase jinou masku a jenom když se octne o samotě, odkládá často všechny tyto masky a stává se opravdovým člověkem, který se nebojí podívati se do vlastního nitra. Šťasten ten, kdo to svede. Veliká většina lidí se toho bojí a ačkoliv dobře tuší, že v jejich nitru je nějaký hlas, který je různým způsobem varuje, že je to počínání nesprávné, ba zhoubné, přece jen jejich zevní já nedopustí, aby se dali cestou jinou.

Všechny lidské, houževnaté předsudky, všechny nesprávné názory, na nichž často lidé tak lpí, jako by šlo o jejich život, kdyby se jich vzdali, jsou výsledkem

takového falešného já. Ba, mají skutečně pravdu, jde o život, ale jen jejich falešného já, které musí býti za všech okolností odstraněno, které musí z h y n o u t i, má-li se projevit jejich nesmrtelné jádro, člověk jiný, skutečný, pravý a nesmrtelný.

Takovými cizopasníky, které si sami stvořili, trpí rovněž mnozí učenci a zejména kritikové nauk okultních. Nemohou se za nic na světě rozloučiti se svými starými názory a nejsou s to, aby přijali názory nové. A tak přemnozí lidé žijí jen jako ve snu, v sugesci svých falešných já, která je udržují jako v hypnose a nedovolí jim mysliti samostatně, ač jejich mozek jim to namlouvá.

Protože jenom tehdy, když vstoupíme do samoty a do »ticha«, jak bylo popsáno v předešlé kapitole, můžeme se zbaviti hloubáním do svého nitra těchto příživníků a psychických cizopasníků, bylo všemi náboženskými soustavami doporučováno tak zvané rozjímání o samotě, jehož zbytkem je i v nynějším křesťanství »rozjímání« před zpovědí. Podle okultních zásad má to pro každého ohromnou cenu, zvláště pro lidi, kteří tonou v nesprávných názorech o světě a určení člověka. Jakmile totiž se oddáváme pravidelně pozorování svého nitra, otevře se nám nitro a naše vyšší Já počne vnukati zcela jiné představy o jsoucnu, Bohu a duši, a člověk takový se brzy vymaní z neblahého vlivu svých »masek«.

Stejně i u lidí chorobných ať skutečně nebo domněle nemocných. Když ochuravíme, vznikne v nás řada představ, strachu, starostí a podobných. Naše spodní já tyto představy, poněvadž jsou velmi mocné, přijme, a tu se vytvoří ihned falešné já, které věří těmto představám a tu nastane r e a k c e. Naše smrtelná čtveřice, jejímž úkolem je udržovati v rovnováze všechny životní funkce, ochabne najednou a není s to, aby vyrovnala poruchy. Astrální tělo, kama i prana jsou v po-

bouření a nesouladu a pak vznikne ihned skutečná choroba tělesná.

To se nejvíce a nejrychleji jeví ve stavu našich nervů. Nemocný nervy nemá často ani tolik síly, aby dovedl na chvíli soustřeďovati svoje myšlenky podle plánu, jenž byl vyložen v předešlé kapitole. Není-li u chorého ani tolik síly, pak ovšem onen způsob léčebný je marný. Tu nutno sáhnouti buď k lidskému magnetismu nebo k jiné metodě.

Nejlépe se v takových případech osvědčuje buď léčba telepatická nebo modlitbou.

První metodu vylíčíme ihned a druhou později.

Co je telepatie? V moderní době se toho slova užívá místo »přenášení myšlenek do dálky, s osoby na osobu.« Telepatie znamená vlastně cítění do dálky, ale slovo to v předešlém významu se tak ustálilo, že je nutno přimnouti je jako přenos lidské myšlenky.

Pověděli jsme již několikrát, že lidská myšlenka je skutečnou silou, která vyzařuje z lidského mozku na všechny strany a šíří se ve svých vlnách do dálky, právě tak jako elektrické vlny radiové.

Náš mozek je upraven tak, že je zároveň stanicí vysílací i přijímací. Jsme-li klidni a potlačíme-li svoje vlastní myšlenky, můžeme přijímat každým okamžikem na tisíce cizích myšlenek, které kolují v prostoru a to z největších dálek, a které ve skutečnosti se neustále hrnou do našeho nitra. Každý z nás proto podléhá tisícům sugescím nebo představám neznámého původu, a to je pro mnohé lidi okolností velmi nebezpečnou. Kdo je nervově nebo psychicky slab (což je totéž), přijímá bez výběru myšlenky dobré a špatné, a poněvadž právě nyní, po válce, koluje více myšlenek zlých a zločiných, než dobrých a šlechetných, přijímají je mnozí lidé a tím zločiny stále přibývají. Tato okolnost jest jednou z hlavních příčin nynějšího poklesu mravnosti.

Stálé otevírání vlastního nitra navenek a stálé odpo-
rování hlasu svědomí, který je vlastně hlasem našeho
nesmrtelného Ducha, odříkání se náboženství v jaké-
koliv formě, vyhýbání se každému pohledu do vlast-
ního nitra, kde jediné nalezneme nerozborné u p e v-
n ě n í, je kletbou dnešního věku, který se honosí na
druhé straně technickými vynálezy a vědeckými
úspěchy.

To vše je však jen pokrokem zevním a ne morálním
a vnitřním, a kde obě cesty nejsou shodné, tam musí
dojít k největším poruchám, které zachvátí celé ná-
rody.

Právě nyní zahájila Londýnská společnost pro psy-
chická badání řadu pokusů, které vyvolaly v zahranič-
ním tisku opravdovou sensaci. Běží o telepatické pokusy
ve velkém měřítku. Několik členů této Společnosti
vybralo řadu předmětů, ovšem s největším utajením,
uzavřelo se v domě společnosti a pak rozhlasem ozná-
milo 25.000 příjemcům po celém světě minutu, kdy
počnou myšlenkově vysílati obrazy zmíněných taj-
ných předmětů. Každý příjemce musil pak ihned zaslati
v zapečetěném dopise dojem, který obdržel telepa-
tický. A tu se ukázalo, že na sta příjemců vidělo v dané
chvíli velmi správně obrazy karet a jiných věcí, jejichž
obrazy byly ze Společnosti vysílány. Je třeba pozna-
menati, že čím více osob se takového pokusu účastňuje,
tím větší je pravděpodobnost zdaru. Máme zde tedy
začátek psychického radia a jistě že brzy budou nale-
zeny metody, aby mohly býti lidské myšlenky přená-
šeny beze všech přístrojů do každé vzdálenosti. Okul-
tistům jsou tyto věci známé a běžné již dlouho, ale
veřejnost o nich dosud věděla jen málo a věda je větší-
nou popírala.

Hudsonova telepatická metoda léčebná se zakládá
právě na tomto přenášení myšlených rozkazů, tvrzení
a sugescí. Tam, kde churavý člověk nemá ani tušení, že

někdo se pokouší o jeho uzdravení telepaticky, je skoro vždy zajištěn velmi dobrý výsledek. Proč asi?

Předně tajné vnuknutí bez vědomí příjemce je vždy mocnější než vnuknutí oznámené, poněvadž pak nemůže působiti příjemcova nevěra nebo pochybnost, které vždy ruší blahodárné vlivy. Nemocný snad by nevěřil, že takovým způsobem by mohl býti uzdraven a již to ničí vlivy osoby, která telepaticky chce zakročiti. Za druhé i v tom případě, když se léčba podařila, může nastati a také nastala později tak zv. recidiva, totiž návrat choroby, když bylo uzdravenému oznámeno, jakým způsobem byl vyléčen.

Jiné jest ovšem, když příjemce je plně přesvědčen, že telepatický rozkaz nebo představa, jež mu byla z přátelství a lásky sdělena, musí působiti k jeho dobru. Pak ovšem může jeho příjemce věděti o podnikaném zákroku.

Je zajímavo, že ani příjemce ani vysílatel nevědí, co se děje v jejich podvědomých sférách ve spánku.

Je totiž nutno počínati si takto:

Před usnutím, nejlépe tedy zvečera, kdy jsme přesvědčeni, že příjemce již spí, představujeme si jeho obraz pokud možno živě před svým duševním zrakem — jinými slovy soustředíme svoje myšlenky na obraz příjemce tak, jako by stál živý před námi.

Čím je tato představa živější a čím je ustálenější, tím lepších můžeme očekávati výsledků, neboť na této pevné představě záleží zdar našeho přenosu myšlenek. Když bychom vysílali svoje rozkazy k uzdravení ledažbyle a bez soustředění, tu náš vliv bude neúplný a pochybný.

Když se nám podařilo zachytit obraz chorého, tu jest pouze třeba mluvit k němu v myšlenkách, jako k živému člověku. Abychom si dovedli nemocného lépe představití, bývá s výhodou, když máme jeho fotografii. Na takový obrázek lze se dívati bezprostředně před

telepatickým zákrokem, načež zavřeme oči a představujeme si obraz právě viděný. Potom mluvíme k obrazu nemocného: »Jsi úplně zdrav! Nemáš bolesti! Nemáš obtíží! Jsi prost horečky!« a podobně.

Každou takovou větu opakuje v mysli několikrát, ale při tom se snažíme, nepustiti s mysli představu příjemce. Vidíme z předcházejících pokynů, že je s výhodou, když známe příznaky choroby, když víme, co ho trápí, nebo odkud mu hrozí nebezpečnost. Ale i pouhé všeobecné rozkazy, jako: »Jsi úplně zdrav!« postačí skoro vždy.

U chorob nervových byly také u nás v Praze docíleny mnou a jinými velmi dobré výsledky. V některých případech běželo o těžší choroby dětí a v jednom případě šlo o tři velmi těžké choroby, jež vesměs hrozily ukončiti život staršího muže. V tomto posledním případě jsme vysílali na nemocného léčebné rozkazy s jedním přítelem. K úžasu lékařů, kteří chorého ošetřovali, nastal po dvou dnech (vlastně nocích) náhlý obrat k lepšímu a nemocný se záhy uzdravil tak, že se mohl vrátit ke svému povolání. Ale přes to asi za dva roky podlehl chorobě jiné. Podotýkám, že po druhé jsme se vzdali z různých příčin těchto telepatických zákroků. Hlavní příčinou byla okolnost, že můj přítel, s nímž jsem tehdy pracoval o uzdravení byl vzdálen a já jsem chorého osobně ani neznal a také jsem ani nevěděl o jeho druhé nemoci.

Je přirozeno, že v jistých případech selže i tato metoda — totiž tehdy, když jde o karmu nemocného, když totiž jeho choroba podle zákona duchovního má vésti k jeho odpoutání čili smrti. Tu lze sice na nějakou dobu jeho život prodloužiti, ale ne na dlouho.

Nám však běží především o choroby nervové a tu mohu říci s plnou jistotou, že tato metoda, kdy nemocný nemá dosti síly k vlastnímu léčení, je výborná. Není při ní pražádného nebezpečí, ale ten kdo takovou

léčbu podniká, musí mít živou obraznost a dále musí býti v určitém sympatickém vztahu k churavému. Varujeme se za všech okolností působiti takto na osoby, kterých nemilujeme, nebo které jsou nám dokonce z nějakého důvodu odporné. V takových případech mohli bychom chorému spíše uškoditi než mu prospěti.

Jsou totiž v duchovním světě jisté tajné vztahy, jejichž původ sluší hledati v astrologických vlivech. Jsou lidé, kteří mají stejné neb velmi podobné hvězdné vlivy při svém zrození jako my, a jsou zase jiní lidé, kteří vlivem astrologickým jsou jaksi jinak polární než celá naše bytost se všemi svými principy. Tyto rozdíly mohou býti vyrovnány jen u těch málo lidí, kteří se mysticky tak vysoce vyvinuli, že dosáhli tak zvané svatosti, čili spojení s Bohem. Pak ovšem tyto nižší vlivy přestávají působiti a jejich vliv je zalit naprostou láskou ke všem bližním bez rozdílu, takže vylévají všude kolem sebe jen dobro a požehnání.

Obyčejní lidé podléhají však oněm vlivům, jichž původ nemůžeme v této knize řešiti. Zkrátka jsou lidé nám sympatičtí a jiní nikoliv. Chceme-li tedy působiti způsobem svrchu popsáním, máme k tomu dosti příležitosti v okruhu svých příbuzných a přátel, jimž jsme nakloněni. Čím více koho milujeme, tím lépe se nám budou dařiti tyto telepatické zákroky.

Nejlépe tedy působí manžel na svoji ženu a naopak, rodiče na děti a naopak a pak příbuzní a přátelé mezi sebou.

Kdybychom chtěli působiti tímto způsobem na osoby nám sympatické nebo dokonce na svoje nepřátele, musili bychom především přemoci v sobě každý pocit nelibosti k takovým osobám. Neučiníme-li toho, mohly by naše myšlenky po usnutí přijmouti zcela jiný tvar a my bychom mohli místo blahodárně, působiti opačně. Za takových okolností bychom chorému uškodili, ale

zároveň bychom zcela jistě obdrželi také tak zv. »zpátečný náraz«, jaký je nezbytný ve zlé nebo »černé magii«.

Každé poškození bližního myšlenkovými proudy — také kletbou vyslovenou nebo jen myšlenou — je působení magickou silou a každé takové působení má v zá-pětí trest pro vysílatele, trest v podobě zpětného ná-razu, jenž se může projevit buď ihned nebo až po čase v různé podobě.

Mějme vždy na paměti, že tím bychom v ž d y ublí-žili n e j v í c e s a m i s o b ě!*)

Z předešlého líčení poznal již čtenář dojista, že vysí-latel musí při tomto telepatickém zákroku u s n o u t i.

To jest momentem velmi důležitým!

Usneme-li za takových představ, tu naše duše vysílá po celou dobu našeho spánku na chorého blahodárné pokyny a rozkazy, tak že jest jimi, když rovněž spí, přímo bombardován. Hudson objevil právě, že oby-čejný spánek činí člověka každého právě tak citlivým k cizím sugescím, jako by byl ve spánku hypnotickém. V této okolnosti spočívá veliká cena jeho objevu. Bez hypnosy a bez jejích nebezpečností můžeme každou noc opakovati svoje vysílání, které nás naprosto neuna-vuje, neboť vše provádí naše duše, když naše tělo od-počívá a je v bezvědomí. Náš vliv se bude čím dále, tím více uplatňovati, ale bude patrný jistě již po dvou nocích. Této zkušenosti jsem nabyl po nesčetných po-kusech.

Myslící aparát spícího člověka čili po indicku č i t a, má totiž jistý sklon podržeti poslední představu, kte-rou jsme mu dali bezprostředně před usnutím čili před p ř e s u n u t í m svého vědomí z hmotného mozku do ústředí astrálního. V tomto ústředí astrálním dlí naše

*) O silách magických a zpětném nárazu v čarování jsem na-psal zajímavé podrobnosti v knize »Tajné síly přírody a člově-ka«, v oddílech: Magie a Čarodějství. (Pozn. spis.)

vědomí po usnutí dále, po celou dobu spánku a sice i tehdy, když jsme neměli snů.

Po probuzení se vrátí naše vědomí zase do hmotného mozku a jen za jistých okolností zbude v naší paměti v našem vědomí denním nějaký dojem z toho, co jsme zažili v astrálu. Na tomto přesunutí našeho vědomí spočívá výklad snů, které mohou mít původ velmi rozmanitý — podle toho do jaké hloubky se přesunulo vědomí spícího.

Člověk má totiž několik vědomých stavů. Denní vědomí a vědomí ve snech je každému známo, ale když naše vědomí se posunulo z astrální úrovně až do úrovně duševní nebo dokonce do úrovně Ducha, tu mohou naše sny nabýti významu velmi důležitého.

Na duševní úrovni se stává člověk nejen jasnovidným do dálky, ale též do budoucna. Proto některé sny jsou prorocké. Na duchovní úrovni pak lze nabýti dojmů ze světa nejvyššího, atmatického nebo božského a to jsou pak božská zjevení, nebo vidění, jak je shledáváme u velkých světců nebo proroků. U člověka průměrného dochází ve skutečnosti dosti často ke snům na mentální nebo duševní úrovni. Jsou to sny varovné nebo i poučné a jest jen třeba věnovati jim pozornosti, aby se množily.

Dojmy ze světa duchovního jsou velmi řídké, pokud se člověk nezabývá intenzivně pracemi v oboru náboženském, nebo dokud neprovádí mystických cvičení. Zejména mystika praktická uvede člověka poněmáhlu do zvláštních stavů, ve kterých přechází denní vědomí velmi rychle do vědomí duchovního a člověk má pak za b d ě n í zážitky a dojmy z tohoto nejvyššího světa, až konečně jeho vědomí se přesune do této úrovně tak často, že člověk takový je s Bohem v neustálém styku. To jsou světci a zasvěcenci mystičtí.

Sny mohou tedy býti za jistých okolností velmi důležitým činitelem v našem životě, ač obvykle bývají

výsledkem některých mocnějších, hmotných dojmů, které jsme zažili předcházejícího dne. To právě svědčí o monoideismu naší lidské duše, čili našeho spodního já.

Duše tedy ve snu i bez našeho vědomí pracuje a vysílá paprsky svých myšlenek do prostoru oním směrem, který jsme jí určili před usnutím. Ale jakmile se naše vědomí přesunulo na úroveň astrální, kde je sídlo psychických nebo jinak magických sil, počnou také tyto síly pracovat a podle stupně našeho vnitřního vývoje lze to pozorovat někdy velmi význačně. Jsou totiž lidé, kteří mají astrální tělo tak uvolněné, že může po usnutí vystoupiti snadno z hmotného těla a přenést se na velmi značnou vzdálenost. Při tom je ovšem toto tělo duše spojeno jistou páskou fluidickou s hmotným organismem. Kdyby se tato páska přetrhla, musilo by hmotné tělo ihned zemřít — astrální tělo s duší by se již nemohlo vrátit.

Tento druh spánku není však obyčejným spánkem, nýbrž tak zvaným transem, s jakým se shledáváme u spiritistických medií. Také středověké čarodějnice se dovedly uváděti do tohoto stavu transe, aby pak prováděly svoje kouzelné triky. Je to tedy vlastně spánek magický.*)

Dalším druhem spánku je spaní magnetické čili somnambulní, ve kterém se ocitne vědomí na úrovni duševní. Proto jsou somnambulové vždy jasnovidní, používají svých duševních smyslů, které jsou transcendentální, které pronikají bez překážky hmotu a jež jsou nad úroveň našeho času a prostoru. Proto tito vyšší jasnovidci a somnambulové mohou předpovídati věci budoucí a viděti vše do jakékoliv vzdálenosti. Je-nomže ve stavu somnambulním může duše, je-li jí libo,

*) Viz oddíl »Čarodějství« v mém spise »Tajné síly přírody a člověka«. Nákladem Jos. R. Vilímka v Praze. (Pozn. spis.)

podržeti tyto dojmy a po probuzení se na vše viděné a zažité pamatuje. Tím se právě tento magnetický nebo somnambulní spánek liší od spánku obyčejného.

Zrovna tak i různá media, kouzelníci a středověké čarodějnice dovedly a dovedou podržeti ve svém vědomí vše, co zažili na úrovni astrální. Kdo to svede, je magikem nižšího řádu. *)

Konečně jest ještě jiný druh spánku, který se dostává jenom u joginů a světců a také u mystiků velmi pokročilých. Je to tak zvané »vytržení« nebo mystická ekstáze, ve které tělo sice je v naprostém bezvědomí a často ztrnulosti, ale duše a duch člověka bdí a zažívá spojení s úrovní nebeskou. Tento spánek je znám v jogických spisech jménem samadhi. Popsal jsem jej v knize »Divy a kouzla indických fakirů«.

I z tohoto spánku se jogi probouzí s plným vědomím zažitého. Tento spánek samadhi je jediným prostředkem smrtelného člověka spojití se dokonale s nesmrtelnou svojí podstatou, čili s božským Já.

Nyní obrátíme zase svoji pozornost ke druhé osobě, jež se účastňuje léčby telepatické, totiž k chorému.

Již shora jsem poznamenal, že je třeba, aby nemocný při těchto našich telepatických zákrocích spal. Když by nespál, působí sice naše duše také na jeho organismus a dává mu léčebná vnuknutí, ale účinek v takovém případě je velmi vlekklý a nedostatečný.

Chceme-li dosáhnouti normálního účinku a dobrých a velmi rychlých výsledků, nutno působiti na nemocného jenom když je ve spánku.

Jsou tudíž jisté obtíže s nemocnými, zvláště s lidmi, kteří mají nervy porušené, poněvadž právě jedním z častých znaků takových chorob je nespavost. V takových případech je nutno poraditi chorému, aby

*) Magické síly psychické a duchovní jsou vyličený v mých knihách: »Divy a kouzla indických fakirů«, »Tajné síly přírody a člověka«, »Ohnivý keř« a jiných mých spisech. (Pozn. spis.)

podle lékařských pokynů přijímal neškodné léky uspávací.

Na štěstí jsou tu však dvě okolnosti, které nám telepatickou léčbu usnadní a zajistí i v takových případech. Žádný chorý zřídka kdy neusíná po celou noc, nýbrž má alespoň chvíle, ve kterých alespoň dříme. To již postačí, abychom dosáhli zdaru. Do svých telepatických rozkazů zařadíme totiž i rozkaz, aby chorý pevně spal. V okamžiku krátké dřímoty, přijme jeho podvědomí tento rozkaz a chorý usne tvrdě. Pak je jeho podvědomí vhodnou půdou pro rozkazy léčebné.

Za druhé máme po ruce sugestivní prostředek svých představ, které posíláme nemocnému, neboť nespavost vzniká přebytečným přítokem krve do mozku, z čehož pak dále vznikne rej neklidných myšlenek a ty právě zabraňují usnutí. Víme-li tedy, že osoba chorá trpí takovým překrvením mozku po ulehnutí, posíláme jí telepaticky rozkazy opačné, které však musí býti pokud možno stručné, jako: »Nyní okamžitě tvrdě usneš!« — »Tvůj mozek je sprostěn přebytečné krve!« a podobně. Rovněž rozkaz: »Tvoje myšlenky jsou v klidu a ty usínáš!« se výborně osvědčuje.

Působení telepatické je velmi podobno onomu vlivu, který vykonává na svoji pokusnou osobu každý hypnotisér, jenom že při telepatickém léčení dáváme rozkazy myšlenkami, kdežto hypnotisér je šeptem vyslovuje. Poněvadž myšlenky soustředěné nás bezpečně spojí s osobou chorou, je třeba v těchto případech jen míti trochu trpělivosti a výsledek se dostaví jistě.

Předpokládejme nyní, že osoba chorá spí a že jsme počali se svojí telepatickou činností. Co se tu děje?

Naše myšlenky, po případě i naše jiné psychické síly, když jsme usnuli sami v zaujetí onoho myšleného obrazu nemocného člověka a s představou, že k němu mluvíme, jako by stál před námi, pracují v tomto směru dále. Onen obraz chorého, který jsme měli na

mysli, existuje skutečně v astrální úrovni, jako každá naše myšlenka a představa. Čím více jsme se na tento obraz soustředili a čím více jsme jej nabíjeli rozkazy, tím bude účinek větší. Obraz představovaný je totiž magicky činný. Chová se jako živoucí bytost, přenese se k chorému a když byl nabit správně naší psychickou silou, působí bezprostředně na nemocného po celou dobu našeho spánku i potom!

Telepatie je jistým druhem magie. V každém magickém působení jsou v činnosti duševní síly, tedy i zde. Každá naše opakovaná představa čehokoliv a kohokoliv působí magicky, byla-li někam vyslána, ba děje se tak i když vědomě vyslána nebyla. V neviditelnou, jak jsem již stokrát opakoval, jsou v činnosti jisté zákony mechanické a fyzikální, které jsou právě tak přesné, jako podobné zákony v přírodě hmotné a viditelné. Působí ať o tom víme či nevíme — vždy stejně.

Naše imaginace je právě v magii jednou z nejpřednějších složek a kdo uzná tuto pravdu a řídí se jí, může nekonečně zvětšiti svůj vliv, kdežto naopak nevědomost v tomto oboru do jisté míry vlivy tyto snižuje, ačkoliv je nemaří.

Obraz chorého se tedy přenesl jako oživená bytost a přenáší na něj, pokud stačí zásoba její energie, neustálé proudy našich rozkazů. Podvědomí chorého pak tyto rozkazy musí přijmouti a náš vliv se projeví brzy, často ve stupni velmi překvapujícím.

U lidí psychicky nadaných, totiž citlivých ve smyslu okultních sil, stává se také, že jejich astrální tělo s duší vystoupí při tomto léčení z hmotného těla a přenesou se do dálky jakékoliv k chorému. Pak nastane styk ještě mocnější. Magické působení představ je pak dvojnásobné a vyléčení tím rychlejší.

Opakujeme-li tyto pokusy, dožijeme se velmi překvapujících událostí sami. Budeme mít sny o chorém, jak jsme byli v jeho blízkosti, jak jsme jej léčili.

Také chorý bude mít sny, ve kterých nás uvidí, buď jak jej léčíme, nebo jak mu radíme, aby se uzdravil. Takové sny jsou velmi potěšujícím a potvrzujícím úkazem, ale dostávají se jen u jistých osob. K vyléčení jich není třeba. Dostávají se jenom u osob, které se delší dobu zabývají telepatickými pokusy a u osob astrálně zvláště citlivých. Ale každý nervově chorý je také astrálně citlivý a proto právě u nervově chorých může dojít k různým vedlejším úkazům.

Je třeba zmínit se o nich, abychom jimi nebyli překvapeni.

Předně je možno, že chorý se probudí a spatří blíže lože státi fantom nebo zjev svého telepatického vysílače. To se stane tehdy, když naše astrální tělo se přeneslo k nemocnému, a když naše představy byly zvláště mocné. Je to však možno jen za okolností výjimečných, totiž jen tehdy, když jsme v této práci vycvičení. Kdybychom se domnívali, že chorý by se podobným zjevem mohl polekati, je třeba dát si před usnutím první rozkaz, abychom zůstali za všech okolností neviditelní. Pak nedojde k takové příhodě.

Jindy, když bychom nepojali do svých rozkazů pevný a klidný spánek u chorého, a když bychom působili na jeho podvědomí příliš násilně, mohlo by dojít k neustálému probouzení se chorého. Jeho spaní by bylo naším vlivem přerušováno. Jsme-li tedy ve stycích osobních nebo písemných s chorým, tažme se vždy, jak spí. Podle toho řídme svoji činnost.

Telepatický zákrok je působení magické a aby čtenář, který nezná příslušné literatury o telepatii, měl jakýsi názor o telepatické síle, uvedu zde několik příkladů, které tuto věc alespoň stručně osvětlí.

Kdo se zabývá delší dobu telepatii, dosáhne skutečně oné schopnosti, které říkají okultisté vystupování do astrálu. To znamená, že astrální tělo s duší se odpoutá po usnutí od těla hmotného a přenesení se rychle jako

myšlenka, kam jest duši libo, nebo kam směřovala naše touha. Zejména jsme-li zachvázeni nějakou prudkou touhou nebo vášní — jako v lásce, — dochází k takovému vystupování astrálnímu často. Milenci se skoro vždy stýkají v astrálu, ale po probuzení se na to nepamatují nebo mají jen neurčité sny, protože zachování takových vzpomínek je již vyšším oddílem magie — je k tomu třeba zvláštních cvičení. Na druhé straně jsou však lidé, kteří mají tuto schopnost astrální paměti vrozenou. To jsou jednak přirozená media nebo magikové.

Ale i ten, kdo astrální dojmy nepodrží, může na vzdálenost působiti magicky i na mrtvou hmotu. Příklady takové jsem uvedl v knize »Tajné síly přírody a člověka«. Na straně 55. tohoto spisu líčím jednu takovou příhodu, kdy vyvolal můj přítel u jiného přítele hlasité bouchání, které trvalo po celou noc — k malému potěšení všech obyvatel onoho bytu. Při tom však pevně spal a nevěděl, zdali se mu pokus podařil, až když byl výpovědi přítele přesvědčen o zdaru.

Sám jsem také konal podobné pokusy. Lze na příklad telepatickou silou zhasínati lampy v cizích bytech — na jakoukoliv vzdálenost — lze vyvoditi různé zvuky, lze promítnouti fantom vlastní i jiné obrazy do bytu vzdáleného, lze vyvolati zjevy světelné a jiné a jiné, ba, dokonce lze vyvolati přenášení hmotných předmětů — vše to psychickou silou, která se projeví, když si dáme před usnutím určitý rozkaz.

Záleží ovšem na schopnostech experimentátorových. Někomu se nepodaří ani nejprostší pokus, poněvadž se neumí buď soustřediti nebo nemá astrálních schopností. U jiných se zdaří podobné pokusy ihned po krátkém výcviku. Nejsnadnější je pokus probuditi určitou osobu telepaticky v době ustanovené. Ale při tom nesmíme napřed sdělit osobě, kterou chceme telepaticky probudit, kterého dne pokus chceme provést, aby byla vyloučena autosugesce. Důkazu lze získati snadno.

Bud' oné osobě dopíšeme, ale p o provedeném pokuse, anebo ji vyzveme, aby dopsala nám, když se pokus zdařil a udala zároveň hodinu a minutu, kdy byla probuzena. Obvykle má probuzená osoba dojem, že jí někdo ve spánku zatřásl a po probuzení má dojem, že jsme někde nablízku, ač nás nespatří. Jindy může spatřiti náš fantom.

V Německu jsou celé společnosti, které studují tyto telepatické jevy a provádějí pokusy až úžasné. Také jinde se provádějí tyto praktiky s výsledky skoro vždy dokonalými. Telepatie je zkrátka ono odvětví okultních nauk, které má největší a také nejbližší budoucnost a mnozí okultisté největšího významu tvrdí již dnes, že telepatie v nedaleké budoucnosti může nahraditi vysílání zpráv rozhlasem — alespoň mezi osobami příbuznými, nebo takovými, které jsou v sympatických stycích.

Dnešní radio není nic jiného než telepatie myšlenková na úrovni fysické. Každá schopnost duševní, každá mohutnost Ducha má totiž svůj předobraz na všech úrovních existence a tedy i na úrovni pozemské, tak jako zase naopak náš organismus hmotný je vlastně vzorcem pro všechny důležité nástroje a přístroje. Pěst je předobrazem kladiva, prsty kleští, ucho klavíru, oko fotografické komory a mozek — radiové vysílací stanice.

Všechny věci pozemské jsou obrazem věcí nebeských, věcí duševních a astrálních. Vše je uskutečněno na všech úrovních a náš hmotný svět je při tom v řadě posledním.

Kdo by tedy pochyboval o možnosti léčby telepatické, když obrazností lze docílití vlivu na hmotné věci? A když by byl někdo zaujat a nevěřil našemu tvrzení, tu nechť jen sáhne k pokusům a přesvědčí se, že jsme měli pravdu. Telepatické pokusy mohou býti zcela jednoduché a lze je prováděti i za bdění. Postací

na příklad, když v malé, ale vážně naladěné společnosti vyvedeme jednu osobu z pokoje, aby nevěděla, jaký úkol má vykonati a když byla přivedena, dáme jí telepatické rozkazy. Všichni přítomní si totiž soustředěně myslí, aby pokusná osoba vykonala něco předem umluveného.

Při prvních pokusech je třeba, aby úkoly byly pokud možno prosté a jasně formulované. Na příklad určíme, aby pokusná osoba vzala do ruky nějakou knihu nebo jiný předmět a podala jej určené přítomné osobě. Později lze voliti úkoly složitější. Abychom docílili zřadu, je třeba soustředění myšlenek všech přítomných. Všichni musí mlčky chtít, aby úkol byl proveden.

Tak a podobně se lze přesvědčiti o skutečnosti telepatických vjemů. Ale jakmile jsme se o nich přesvědčili, ustaňme s podobnými experimenty, neboť nemají hlubšího účelu. Jenom telepatické léčení, jako vše, co směřuje k dobru lidstva nebo jednotlivce, lze prováděti beze škody. Každé jiné pohrávání si s psychickými silami, nemá-li to podkladu náboženského, je však škodlivé a může vésti k následkům nejen nemilým, nýbrž i nebezpečným.

Telepatie je magie — toho nezapomeňme. A magie je věc velmi vážná a nehodí se ke hříčkám. I v rukou vážného badatele může býti magie horší věcí než nejprudší jed nebo nejvýbušnější traskavina. Každé zneužití magických sil a tedy i telepatie trestá se samo zpětným nárazem.

Bohužel i telepatie je lidmi zneužívána a v takovém případě sluje »černou«. Jsou a byli společnosti — jedna taková byla i u nás, které sloužily černé telepatii. Tak jako lze působiti myšlenkami a představami na naše bližní blahodárně, lze jim stejnými silami i škoditi. Nebudu líčiti, jak to lze prováděti, ale jisto je, že se to dělo a děje. Kdykoliv a kdekoliv je užito psychických sil k jakémukoliv zisku, je to též černá telepatie a ač ta-

kový telepat dosáhne svého cíle, přece jen na druhé straně obdrží zpětný náraz a utrpí buď škodu na zdraví nebo jinou.

Proto varuji každého před podobným zneužitím.

Při telepatickém léčení se nijak nestarejme o tělesné pochody nebo porušenou činnost těch kterých orgánů. Nemusíme si představovati podrobnosti a jen vysílejme prosté rozkazy: »Horečka klesá!« — »Srdce je klidné!« »Bolesti pominuly!« a podobně. O vše ostatní, o vlastní provedení těchto rozkazů se postará podvědomí churavého člověka, jeho astrál a jeho duše.

LÉČBA MODLITBOU A VÍROU.

Modlitba a víra jsou mnohem vyšší činitelé, nežli ty, o nichž jsme mluvili až dosud. Chceme-li použití modlitby k vyléčení chorých, tu jsme se již octli na úrovni duchovní, neboť modlitbou se člověk skutečně spojuje se světem božským, který je ovšem ze všech světů nejvyšší a proto pro mnohého člověka dosti nesnadno dosažitelný. Jsou lidé, kteří by mohli spojití svoje nitro zcela snadno každého dne s nejvyššími sférami jsoucna — kdyby jen měli trochu víry.

Člověk nábožensky založený má po ruce tak ohromný fond léčebné a jiné moci, že jinému se o tom nikdy ani nezdálo. Kdo se dovede skutečně s přesvědčením a vírou modlití, obdrží cokoli, oč žádá — jen když to není ke škodě jiného. Ale modlití se ústy a modlití se srdcem jsou dvě věci, z nichž první je neúčinná a druhá zase může hýbati skutečně horami. Klíčem k účinné, totiž k vyslyšené modlitbě je čistá mysl a především víra, nebo podle zkušeností, jichž jsem nabyl ve svém okultním školení, které trvá od roku 1891, tedy plných šestačtyřicet let, jsem se přesvědčil, že i člověk ne zcela dokonalý a »hříšný« jako jsme vlastně všichni, je vyslyšen, jen když se dovede modlití s r d c e m, totiž citově a když umí ze svého mozku vypuditi každou myšlenku p o c h y b n o s t i. Je opravdu zvláštní věcí, že

nejmenší pochybnost je právě onou překážkou, která zamezí výlev božské síly na člověka, tedy jinak vyslyšení modlitby.

Je to zvláštní a velmi nesnadno pochopitelné i pro člověka, který je jinak přesvědčen o existenci Boha, nesmrtelné duše, o magických a psychických silách a neviditelných bytostech všech stupňů, které naplňují prostor. Sám jsem to zažil a teprve po dvaceti pětiletém studiu a vytrvalém cvičení mystickým jsem pochopil to, co mi dříve bylo zahaleno neproniknutelným závojem. Proto mohu říci a s úplným přesvědčením, že modlitba je prostředek, kterým lze dosáhnouti v š e h o — máme-li víru.

Běží tedy o víru. Víra je pojem mystický, je to zvláštní duševní postoj nebo polarita duše, kterou nelze nikomu dáti a již nelze nevěrci vůbec pochopiti. Tam, kde převládá rozumová činnost v tom smyslu, že člověk spoléhá na vlastní logické závěry, je víře položena překážka nepřekročitelná, dokud člověk nezmění svého duchovního stanoviska, dokud se nevzdá myšlenky a přesvědčení, že se k l a m a l, že pravda je jinde než se domníval, že jí nelze dosáhnouti činností rozumovou.

K víře je však třeba založení c i t o v é h o. Kde ho není, musí si je člověk v sobě vypěstovati, musí se převychovati. Mnozí lidé zůstávají nevěrci jen na povrchu, z jistého falešného studu, aby si nezadali před jinými, aby se snad nezdálo, že jsou zaostalci, poněvadž často je tato nevěra podporována vědeckým nazíráním. Věda není však nic pevného a stálého. Její názory se stále mění a třeba že sebe více pokračovala v hmotném badání, přece jen nikdy neporazila a neporazí v í r y.

Náboženské třenice, jimiž náš národ odjakživa slyнул a jež mu přinesly vždy jen utrpení a škodu týkaly se vždy věcí nepochopených — zevní skořápky náboženství a nikdy jeho jádra. Náboženství může míti každý s v o j e, nemusí se znáti k žádnému jeho

z evnímu projevu, nemusí patřit žádné církvi — ale musí věřit v Boha, v jeho všemohoucnost a musí věřit v nesmrtelnou lidskou duši. To jsou základní předpoklady víry pravé a prosté. Když jsme k nim došli a když jsme se přesvědčili třeba spiritismem nebo okultními pokusy o existenci nesmrtelné duše (to je snadno možno!), zanechme pokusy a obraťme svoji mysl k víře. Prosme o ní. Kdo prosí, obdrží. A pak, když se naše nitro otevřelo, když poznáme, že nejvyšší duchovní moc je vždy všudypřítomná a že stále nad námi bdí, jsme také schopni pravé víry a pak také účinné modlitby.

Jako vydavatel časopisu »Psyche«, jenž je věnován mystice a všem okultním otázkám, a ve kterém radím ve věcech psychismu, mystice a okultismu svým odběratelům bezplatně, měl jsem a mám příležitost poznávat, jakými cestami se musí často člověk ubírat, aby došel víry. Stane se tak vždy, když jen touží po pravdě. Božství — toť nejvyšší pojem pravdy, a kdo tedy má snahu poznati pravdu ve smyslu filosofickém a náboženském, je vždycky veden svým božským principem různými cestami, aby ji poznal.*)

Přesvědčil jsem se také, že většina lidí, kteří pozbyli víry z nedostatku pochopení náboženských pravd, obsažených v křesťanství, (poněvadž to, co je nám podáváno církví, nemůže postačiti člověku hlouběji myslícímu, protože je mnoho důležitých nauk skresleno anebo je tu zase tvrzení, že po božských mysteriích nesmí člověk bažiti, že jich nelze pochopit), došla k víře oklikou po četbě knih, jednajících správně a pravdivě o jiných — mimoevropských náboženských soustavách. Mnozí našli víru v budhaismu, jiní v theosofii a opět jiní ve spiritismu. Podle mých zkušeností je

*) »Psyche«, jejíž osmý ročník právě vychází, lze koupiti v Edici »Psyche«, Vinohrady, Šumavská 7. (Pozn. spis.)

třeba, aby lidé získali správnějšího ponětí o Bohu, a k tomu se hodí nejlépe indická »bible«, totiž Bhagavad-Gita, jejíž překlad jsem nedávno ukončil.

Četba této knihy a jiných podobných, vede člověka ke správnému názoru o Bohu a vesmíru, a tím se mnozí mohou vrátit a vracejí se také opravdu zase do lůna křesťanství, poněvadž pak pochopili, že pravdy náboženské jsou všude stejné a že jen dogmatika zastírá pravé duchovní světlo, které je všude totéž.

Tolik o dosažení pravé víry, bez níž bychom se nadarmo pokoušeli léčiti sebe nebo jiné.

Léčba vírou a modlitbou se rozpadá na dvě metody. Modliti se můžeme za sebe i za jiné, ale soustavně, jak bude později vylíčeno. Je zřejmo, že to nutno vykonávat s vírou. Léčba prostou vírou, ač i tu je prostředníkem modlitba, děje se obvykle ve chrámech, hlavně takových, kde jsou umístěny staré, posvátné sochy nebo obrazy buď světců nebo boží.

Před mnohými lety byla v Americe založena jistá obec, která se zabývá s úspěchem léčbou modlitbami. Členové této společnosti ji nazvali »Christian Science«, po česku »křesťanská věda«, což ovšem není titul právě přílehavý. Členové »křesťanské vědy« vyhledávají choré všeho druhu a modlí se za ně společně i jednotlivě, až se nemocný uzdraví. Tato Společnost je také činná svými publikacemi a brožurami, ale bohužel, její zakladatelka nedovoluje překlady oněch spisů do jiných jazyků.

Přes to máme bezpečné zprávy, že zmíněná společnost, která je také velmi rozšířena v Německu, Anglii a ve Švýcařích, má znamenitý úspěch. Jejím hlavním principem je potírání zla a tudíž také každé choroby.

Modlitba za nemocné může býti velmi prostá. Čím je prostší a kratší, tím více a jistěji působí. Jsou tu zase jisté okultní zákony, vedoucí náš vnitřní život, o nichž

nic neví psychologie, čili nauka o duši, jak je hlášána se školní katedry, neboť duše je v naší psychologii pojmem zcela neznámým.

To, čím se psychologie zabývá, jsou jen nižší projevy duše — nic jiného. Kdybychom se tázali nejlepších psychologů, zdali kdy viděli svoji nebo cizí duši, odpovědí nám záporně a nejvýš by řekli, že duše je bytostí neviditelnou. Je to pravda, ale tato neviditelnost se týká pouze našich z e v n í c h, h m o t n ý c h smyslů, které jsou zařízeny jen pro vnímání materiálního světa. Ale kromě těch má každý člověk ještě pět smyslů vnitřních, které lze vyvinout a jimi lze zcela určitě duši postřehnouti, jimi lze probadati dokonale její vlastnosti a síly. Pak dojdeme ku p r a v é psychologii, totiž k realizování okultních čili skrytých sil v člověku.

Cesta, jíž se v takovém případě nutno ubírat, jest jen jediná, ale zcela opačného směru než cesta, jíž se ubírá věda. Je to tak zvaná introverse, čili obrácení pozornosti dovnitř, do našeho nitra a úplné se odvrácení od světa zevního. Tato introverse se jmenuje jinak také mystickou koncentrací, o níž bude ještě promluveno.

Podle duševních zákonů musí býti každá modlitba vyslyšena, je-li prostá a je-li vedena správným směrem, totiž ve víře. O modlitbě ve vlastním smyslu je třeba říci několik slov. I v modlitbě jsou právě tak znalci jako břidilové a tito poslednější, poněvadž neznají účinku modlitby, říkají, že nemůže býti vyslyšena. Jsou sice jisté věci, které mohou býti odmítnuty, když se o ně modlíme, na příklad z důvodů kosmických, ale přes to mohu z vlastní i cizí zkušenosti tvrditi, že modlitba správně vyslovená a správně řízená je vyslyšena skoro vždy.

Máme jedno staré přísloví, které praví: »Člověče přičiň se a Bůh ti pomůže!« Toto přísloví má při modlitbě veliký význam. Je třeba věděti, že není žádných zázraků, totiž že ony vysoké Mocnosti nezastavují čin-

nosti přírodních zákonů podle svých vrtochů a že do nich také nezasahují. Nutno se na věc dívati rozumně a jestliže se něco stane, čeho nedovedeme vysvětliti, řekněme, že se to událo podle nějakého zákona, dosud nám neznámého.

Modlíme-li se tedy, nesmíme očekávati, že k vůli nám se obrátí vesmír na ruby. Ačkoliv můžeme obdržeti to, oč žádáme za podmínek nejvš neočekávaných a nepravděpodobných, a způsobem naprosto nepředvídaným, je přece jen nejmoudřejší, když, je-li to možno, sami pomáháme Nejvyšší Síle, k níž se modlíme, a sice tak, aby vyslyšení naší modlitby mohlo se státi co nejsnadněji. Zkrátka, musíme se uvésti do stavu nejvhodnějšího a nesložiti ruce v klín. Stává se často, že modlíme-li se v nějaké tísní, z níž nám nelze vybřednouti, napadne nás po modlitbě jistá cesta nebo způsob, kterých jsme dříve neznali a jež nás z tísně vyvedou. Je to vnuknutí z božského nitra, které jsme obdrželi — je to vyslyšení naší modlitby o pomoc.

Modlíme-li se však, aby nám rostly fíky na bodlácích, kterým jsme dovolili bujeti ve své zahradě, je pošetilostí. Chceme-li něco podobného, musíme bodláky nejdříve vytrhati a pečovati bedlivě o své fíkovníky.

Slova modlitby jsou spíše k tomu, aby nám připomenula, čeho je nám třeba, než aby poučila Nejvyšší Bytost, která jistě ví mnohem lépe, co potřebujeme, než my.

Přes to je modlitba magickým zákrokem. To znamená, že modlitba pohne tajnými silami v člověku i ve vesmíru a že její pravá podstata musí býti pro člověka duchovně neosvíceného naprostým tajemstvím — jako každá magie. Modlitbou uvedeme v činnost síly nadsmyslné, tedy průměrnému člověku nepochopitelné, ale přes to i tyto síly odpovídají železným zákonům. Běží tedy o to, poznati alespoň část těchto

zákonů a pak budou naše modlitby vyslyšeny. Jsme s celým vesmírem ve spojení svým nitrem, svým Duchem a proto můžeme jím na celý vesmír působit — ale nikoliv svým zevním rozumem nebo svojí zevní osobností. Je pouze třeba pohnouti svým niterným, skrytým Já a pak musí celý vesmír odpovéděti jistou reakcí — modlitba bude vyslyšena. Proto je třeba modlití se do hloubi naší duše a nikoli navenek k Bohu vesmírovému, který je nás vzdálen, ač je spojen s naším Já, s božským nitrem. Duch v nás je ona síla, která vyslyší naši modlitbu, jestliže se k Němu dovedeme obrátit. Ale toho nelze, leda soustředěním myšlenek a opakováním těchže krátkých slov modlitby, na jejíž význam nutno stále mysliti — bez odchýlení. Proto již Kristus řekl, abychom se modlili málo slovy. A také je třeba modlití se vždy jen za jednu věc.

Obyčejně se lidé domnívají, že modlitba může býti při nejlepším vyslyšena jen tehdy, když ji vyslovil člověk svatý nebo nejvyšší mravný. To je omylem! Je ovšem pravda, že světec bude vždy snadněji vyslyšen, než člověk obyčejný, ale jen proto, že světec se dovede lépe soustřediti, poněvadž se odvrátil od zevního světa a protože se sblížil s Bohem — je duchovně osvětlený nebo dokonce duchovně znovuzrozený.*)

Ovšem, člověk sobecký, piják, slaboch nebo člověk domýšlivý a pyšný, nebude mítí v modlitbě úspěchu, poněvadž jednak se nedovede odpoutati od zevního světa a jednak nemá pevné vůle, již je třeba k soustředění.

Napsal jsem shora, že k úspěšné modlitbě je třeba pohnouti naším nitrem, což znamená, že se musíme uvéstí do zcela zvláštního duševního stavu. Staří to dobře znali a proto předpisovali k modlitbě zvláštní

*) Pojem duchovního znovuzrození jest podrobně vysvětlen ve spisu: K. Weinfurter, »Ohnivý keř«.
(Pozn. spis.)

postoje, jako pokleknutí, sepnutí rukou nebo pozdvižení rukou do výše. Tyto postoje naznačují zevně, jaký má náš duševní stav býti vnitřně. Je tu představa úcty k Bohu, je tu představa prosby a především pokory.

K Bohu se můžeme přiblížiti různým způsobem, ale nejlepší ze všech je ten, když se k Němu blížíme jako dítě k matce nebo otci. Indický mystik našich dnů, Rama Krišna*) pravil, že poměr člověka k Bohu může býti buď jako bratra k bratru, nebo jako služebníka ke králi, nebo jako přítele ku příteli nebo milenky k milenci nebo konečně jako dítěte k otci nebo matce. Poslednější poměr, který si má člověk ve své duši představití, je však nejvhodnější. Při tom je třeba odevzdati se s nejvyšší možnou vírou a důvěrou do rukou Toho, k němuž se modlíme a nesměšovati s modlitbou různé lidské představy, jak asi vše dopadne, budeme-li vyslyšeni nebo dokonce míti obavy, že vyslyšeni nebudeme. Toto poslednější lidé při modlitbě skoro vždy činí a tím již máří zcela jistě výsledek modlitby.

Pozorujeme-li se, objevíme brzy, že myšlenek vlastně tvořiti nemůžeme. Proces myslící záleží v tom, že dovolujeme myšlenkám, aby vyletovaly z našeho nitra, z naší hlubiny. Zdá se, jakoby myšlenky nám byly posílány nějakou druhou osobou. K tomu je třeba, abychom svoji mysl udržovali v klidu. To je koncentrace, čili zastavení všech představ. Nedovedeme-li své mysli udržeti na jistou dobu (je k tomu třeba jen asi půl hodiny denně) v tomto klidu, v tomto tichu, o němž jsme již mluvili při léčbě myšlenkovými silami, nemůžeme očekávatí, že probudíme magickou sílu duše, že naše volání bude příznivě zodpověděno. Tímto klidem také zamezíme, aby cizí myšlenky nemohly vnikati do našeho nitra cestou telepatickou.

*) Viz: K. Weinfurter: »Divy a kouzla indických fakirů«. II. vyd. Nakl. Jos. R. Vilímek, Praha. (Pozn. spis.)

Kdo dovede udržeti svoje myšlenky takto na uzdě, a kdo opakuje stále jen krátká slova prosby s příslušnými představami, dovede se skutečně modliti a bude vyslyšen. Tedy naše činnost při modlitbě je dvojí. Nejdříve je nutný klid a ticho a když jsme toho dosáhli, je třeba soustřediti se na svoje prosby a stále je opakovati a nepřipustiti myšlenek jiných.

Prvním pravidlem tedy je modliti se v určité době jenom o jedinou věc. Přiléhavost našich myšlenek je nutná. Nemůžeme přecojíti zároveň na západ a na sever. Když se o to pokoušíme, jdeme na severozápad a mineme se obou cílů. Nelze řešiti zároveň úlohy šachové a úkolu počtářského. Vycvičený člověk dovede sice přesunouti svoji mysl velmi rychle od jednoho úkolu ke druhému, ale nelze mu mysliti na oba zároveň.

Za druhé budiž naše modlitba vždy krátká.

Za třetí nesmíme stále měniti slov své modlitby. Modlitba vždy stejně opakovaná a krátká zapadne hluboko do našeho nitra, pronikne do slova celý náš organismus hmotný i duševní a taková modlitba rozechvěje konečně i nejskrytějšími strunami našeho Ducha a když se tak stalo, bude jistě vyslyšena.

Výminku tvoří případ, kdy se vzdáváme citové formě modlitby, tak jako bychom se chtěli uvésti magickou evokací do jistého nadšení. V takovém vzrušení bude modlitba nejúčinnější a může býti vyslyšena okamžitě. Jsme-li v nebezpečí nebo v tísní, tu hledme svoje city rozpáliti ve víře a beze všeho strachu a pronášeje pak svoji modlitbu v myšlenkách sice, ale tak mocných, že je cítíme v celém nitru. Takovým způsobem se modlíme za těžce nemocné, jimž hrozí snad smrt. A taková modlitba je může snadno vyrvati z náruče smrti.

Napsal jsem shora, že se máme modliti v určité uctivé tělesné poloze. Nezapomínejme nikdy, že voláme k Bohu a takový uctivý postoj vyjádří již zevně

naše vnitřní naladění a postoj takový se pak pro nás stává posvátným a protože je vždy sloučen s modlitbou, dovedeme při něm mnohem snadněji zapuditi veškeré myšlenky na věci světské, jakmile přijmeme onu polohu. Myšlenky na svět musí býti při modlitbě úplně vyloučeny. Jinak nám zmaří veškerý úspěch. Při modlitbě jsou jen dvě bytosti: člověk a Bůh, ale svět je dokonale mimo. To budiž našim pravidlem.

Nesejde na tom jakou tělesnou polohu si zvolíme ke svým modlitbám, ale musí býti vždy stejná a nesmí býti lenivá, nebo taková, abychom si při ní hověli. Při koncentraci mystické užívají indičtí joginové velmi obtížných posic, které jsem vypsals v knize o fakirech, ale těch nemůžeme užívat u nás. Jsou to posice magické, sledující jisté účele.

Konečně se máme modliti, je-li to jen trochu možno, vždy v určité, stanovené době. Veškeré okultní výkony a všechny práce spadající do oboru transcendentálního musí býti prováděny ve stejných, přesně určených dobách. Tak je také s modlitbou. V okultní literatuře je mnoho teorií, které se tyto zákony snaží vysvětliti, ale nevysvětlují vlastně nic. Jediným vysvětlením proč je toho třeba je rytmus. Celý vesmír a všechny jeho síly a bytosti podléhají rytmu, bez rytmu se ani ve hmotné přírodě neděje nic a rytmus je základním zákonem všeho dění ve světě viditelném i neviditelném.

Rytmus je vesmírová harmonie a protože při každé činnosti magické se musíme přizpůsobiti, pokud možno nejvíce harmonii světa, je to nutno i při modlitbě. Takovým způsobem dosáhneme mnohem rychleji cíle.

Je také jisto, že naše mysl si nejrychleji zvykne modlitbě, když budeme od svého nitra požadovati zvláštní náladu a sílu, jakých je k účinné modlitbě třeba vždy v určitých dobách. Bez této určité doby stává se snad-

no, že vynecháme modlitbu jednou, jindy třeba dvakrát a tím jí nikdy nepřivykneme. Modlití se, je umění, tak jako hra na nějaký hudební nástroj nebo co jiného, k čemu je třeba cviku. Soustředění při modlitbě je věc pro začátečníka dosti obtížná, a protože opakováním rytmickým si naše mysl navykne na onen zvláštní myšlenkový stav, je vždy se škodou, když bychom modlitbu denní vynechávali. Člověk je tvorem lenivým a rád se vyhýbá námaze, která mu zdánlivě nepřináší ihned ovoce viditelného. Jenom tehdy, když naše modlitba byla již mnohokrát vyslyšena a sice i ve věcech zcela zevních, máme dosti síly vraceti se k ní pravidelně. Proto hlavně začátek musí býti přesný a hodiny modlitby musí býti za všech okolností dodrženy.

Jakmile jsme si navykli modlití se denně, stává se nám to nezbytnou potřebou a pak na modlitbu nezapomeneme. Jenom je třeba modlití se vždy hluboce a ne jen povrchně a ledabyle. Tím bychom si jen uškodili.

Pokud je to možno, máme se také modlití vždy na stejném místě, neboť takové místo je spojeno magicky s naší modlitbou a vyvine se na něm jisté ovzduší, bude nabitó jistými duchovními silami, takže naše modlitba bude tam nejen snadnější, ale také účinnější. A tu přicházíme k jednomu velmi zajímavému zjevu — že totiž modlitby tisícových lidí po staletí opakované na stejném místě, nabíjejí skutečně tato místa magickými silami, které mají nejen moc léčivou, nýbrž které se mohou také projevití způsobem tak hmotným, že se nám zdá, jako by docházelo k tak zvaným zázrakům.

Již jinde jsem se zmínil, že v jistých chrámech nebo i na jiných místech jsou tak zvané zázračné sochy nebo obrazy, o nichž lidé tvrdí, že buď působí, aby lidské modlitby byly určité vyslyšeny nebo že takové sochy mají přímo moc léčivou. Každý čtenář slyšel a četl jistě o Lourdech ve Francii. Ale podobných míst

je na světě mnoho a je zajímavě poznávaní, že taková »z á z r a č n á« místa měli již staří národové každého náboženství.

Je známo, že staří národové zobrazovali svoje bohy a bohyně nejrozmanitějším způsobem — jednak sochami, jednak obrazy a také symboly. Vše to mělo jistý účel okulturní. Staří adepti-kněží věděli, že obraz nebo socha probouzí nejlépe obraznost, že podněcuje fantasi, čili imaginaci, které je svrchovaně třeba ve všech pracích okulturních a tedy také v modlitbě. Proto vznikly obrazy bohů, lid měl o nich určitou představu a aby byly také v z o r e m ke cvičením soustředovacím při prosté modlitbě i při mystických cvičeních.

To a nic jiného je pravou a jedinou příčinou, že ve všech velikých náboženských soustavách národů kulturních se pěstovalo u m ě n í v ý t v a r n é, že byly těsány a vyřezávány sochy bohů nebo byly malovány na chrámových stěnách.

Představa mnohých badatelů ve vědách náboženských, jako by člověk si chtěl zobrazovati boha podle své podoby, aby byl přístupný jeho smyslu, jest naprosto klamná. První popud k uměleckému tvoření vyšel z lidského vyššího centra, které je skryto v lidských nadrech a které vedlo umělce inspirací, aby vytvořil obraz Boha — ne proto, aby se klaněli tomuto obrazu, nýbrž proto, že tento obraz působil na lidskou imaginaci, takže člověk si mohl snadněji Boha p ř e d s t a v i t i ve svém nitru!

A taková činnost je právě uměním koncentračním, které vede ku probuzení vnitřního života nebo k mystice.

I to, že člověk si zobrazoval Boha v podobě lidské, souhlasí s naukami okulturními, neboť člověk je stvořen »k obrazu božímu« a celý vesmír, podle kabbaly má také podobu lidskou.

Umělecké zpodobňování bohů u starých národů, jež se bohudík zachovalo až na naše doby také v lůně církve katolické a v jiných církvích, má ještě jiný velmi důležitý účel — totiž léčebný.

V dávných dobách měli kněží, jak známo, svoje slavné lékařské školy. Tak bylo zvláště v Egyptě, Persii, Indii, v Řecku a v Římě. Totéž bylo také u národů severských a Slovanů.

Kněží přijímali žáky a pozvolna je zasvěcovali nejen do věd okultních, nýbrž zejména také do lékařství a do tak zvaného magického léčení. Kněží znali výborně všechny léčebné metody a že léčili i sochami bohů je doloženo jednou egyptskou deskou, která je nyní v Paříži a byla popsána a nápis na ní přeložen roku 1847 Prisseem, v díle: »Monuments égyptiens«.

Podle nápisu na desce onemocněla sestra jedné manželky Ramsa II., když dlela v Mezopotamii, kde byla provdána, »zlou chorobou« a tu jeden vyslanec tamního vladaře přišel ke králi, a prosil ho, aby jí poslal lékaře. Král potom rozkázal, aby byly přineseny »knihy života« a aby k němu přišli učení muži a zvolil z nich pak jednoho, který byl pánem své vůle a mistrem svých prstů, jak praví text desky. Tím je zřetelně pověděno, že tu běželo o dovedného magnetiséra. — Když se tento mudrc objevil před králem, bylo mu nařízeno, aby se odebral s vyslancem do Mezopotamie a aby tam nemocnou vyléčil. Ale jeho magnetismus byl v tomto případě bezmocný, neboť jakmile lékař viděl nemocnou, poznal ihned, že tu běží o posedlost »zlým démonem«. I vrátil se ke králi Ramsovi a oznámil mu to.

Král pak poslal do Théb pro sochu boha Khonsu-Nefer-Hotepa, když před tím dal boha požádati kněžími, aby svolil, aby jeho socha byla za léčebným účelem poslána do Mezopotamie.

Bůh svolil k prosbě králově, a pak byla soše sdělena »čtyřnásobná míra kouzelné moci«, načež byla socha

poslána do Mezopotamie a když bůh Khonsu (vlastně kněží s jeho sochou) provedl nad princeznou magický obřad, byl démon vypuzen.

Tato historie je ve mnohých směrech velmi zajímavá a důležitá. Vidíme předně, že v jistých případech staří kněží egyptští dovedli na sochy bohů přenášeti léčivou sílu nebo že takových soch užívali k léčení — právě tak jako dnes se děje, když tisíce poutníků s různými chorobami putuje do nějakého místa se zázračným obrazem nebo sochou.

Je zcela jedno, běží-li o sochu kteréhokoliv boha tak zvaného »pohanského« nebo o sochu či obraz Panny Marie nebo nějakého světce. Okultní vlivy jsou vždy stejné, ať běží o obraz jakýkoliv, ale musí to být obraz posvátný a musí to býti obraz nebo socha, která stojí po staletí v některém chrámě nebo na jiném místě posvátném, kam se chodí a chodilo tisíce lidí modlití.

Klíčem k tomuto podivnému tajemství je jednak síla modlitby a pak zákon, že lidské myšlenky jsou skutečné jako fyzické síly, a že ulpívají na jistých předmětech.

A zase naopak jsou předměty nejrůznějšího druhu, které místo sil blahodárných jsou proklety a proto přinášejí zkázu všem svým majitelům. Také tyto úkazy mají stejný původ v síle myšlenky jako sochy světců a bohů mají z téže síly moc léčivou.

K takovému vyléčení prostřednictvím posvátné sochy je ovšem třeba se strany nemocného v í r y, má-li se dostaviti účinek. Kdo má víru v Boha, je spojen s vyššími světy, kdežto nevěrec právě svým skeptickým založením se uzavírá těmto vysokým vlivům a tím je vydán na pospas tisícovým vlivům zlým, neboť kdo nevěří v duchovní moc, otvírá svoje nitro a tím i svoje tělo všem nečistým silám, jež jsou všude kolem nás.

Na tom ovšem nezmění nic materialistický názor dnešní vědy, že vše to děje se »sugescí«. Kdyby tu byla jen sugesce, mohla by postačiti jen přítomnost zkušeného lékaře, ke kterému má chorý často důvěru neomezenou. Proč se tedy nevyлéčí? Poněvadž lékařská věda je ve mnohých ještě směrech bezmocná a lékaři sami musí spoléhati na »přírodu«, která, jak říkají, si sama pomáhá. Dokud nebude okultismus studován zcela vědecky a dokud jeho poznání nebude všeobecné, nemůže býti jinak.

V odstavci o vyléčení princezny staroegyptské byla také zmínka, jak kněží přenesli na sochu »čtyřnásobnou magickou moc«. Jak se to dělo? Právě tak jako dnes — modlitbami. Jenže zasvěcení kněží se uměli správně modlití, dovedli se modlití magicky působivě.

Ale totéž se děje se všemi obrazy světců a jinými posvátnými obrazy i v našich chrámech. Kam chodilo na tisíce lidí se modlití po staletí, s vroucností a vírou, tam se v takových sochách a obrazech nahromadila léčebná síla a může býti pak kýmkoliv zase při modlitbě načerpána. Takové sochy jsou skutečnými akumulátory léčebné síly a proto čím starší chrám, tím mocnější jsou tyto vlivy, protože jeho sochy jsou silněji nabity. V nových chrámech těchto vlivů nenalezneme — již proto ne, že dnešní generace se nemodlí s takovou vroucností a vírou, jako to uměli lidé ve středověku a starověku. Kde není víry, není této síly.

Takových soch a obrazů lze tedy zcela jistě použití k léčení vlastnímu, nebo lze síly z nich načerpati a přenést k léčení nemocného. Tento druhý případ by byl nutný, když by nemocný neměl potřebné víry. Kdo se před takovým obrazem modlí podle své víry, vyssaje vědomě nebo nevědomě část oněch sil a může je vědomě nebo nevědomě přenést na nemocného.

V letech osmdesátých stýkal jsem se s továrníkem Ettrichem, který měl tehdy v Krkonoších přádelny.

Tento muž přinesl vlastně do Čech spiritismus. Měl veliký kruh a v něm několik znamenitých medií, z nichž nejvíce vynikala dívka, která se jmenovala Marie. Byla dcerou dílovedoucího. Toto medium bylo jednou uvedeno neviditelnými bytostmi k jedné staré kapliče, jež stála daleko v polích. Když tam přišlo, vidělo, že za svatým obrazem v kapliče je plno bělavých oblaků. Duchové Marii řekli, že jsou to duchovní síly, které tam jsou nahromaděny věřícími, již dlouhá léta přicházeli, aby se tam pomodlili. Pak duchové přenesli před duševním zrakem dívky tyto obláčky do domu Ettrichova, přičemž musila k tomu býti vyčištěna a upravena zvláštní komůrka, kam kromě Marie nesměl nikdo vstoupiti. Těchto sil užívali pak duchové v seancích k různým hmotným projevům a také k léčení nemocných.

Zde máme tedy bezpečný příklad, jak takové síly se hromadí.

Tyto zákony jsou klíčem k tak zvaným zázrakům, jež se dějí i za našich dob na posvátných poutnických místech. Kdo čte na př. záznamy z Lourd, musí se věru podiviti, že věda k těmto zjevným událostem je stále stejně skeptickou.

Mohlo by se namítnouti, že Bůh je všude a že tedy může býti člověk všude vyslyšen a ne jen u takové »zázračné« sochy. To je ovšem pravda, ale elektřina jest, jak víme také všude a přece jen blesky sjíždějí jen z bouřlivých mraků. Každá síla má svoje akumulátory, i síla duchovní, i síla božská. Právě proto lze doufati ve vyslyšení za uzdravení chorob mnohem snadněji ve starých chrámech, než kdekoli jinde.

Kdo by se chtěl modliti za nemocného, čiň to tedy málo slovy, ale soustřeďuj se na svoji modlitbu a opakuj ji co den. Pak pozná každý účinek. Modlitba povrchní nemá účinku a modlitba nevěřcova rovněž ne. Kdo by neměl víry, musil by nejdříve o ni žádati.

Kdo víry pocítí, je však o ní přesvědčen, jako o věci nejhmotnější, ale kdo jí nepoznal, tomu jí nelze ani dáti ani popsati. Je to zvláštní duševní postoj, který je člověku dán z nitra. Jinak k víře dojíti nelze.

Mnozí lidé, kteří by chtěli dosáhnouti víry a jimž hlavně brání v tom zevní rozum, musí projíti velikými zkouškami životními, velkým utrpením než dosáhnou žádaného. Lidé prostí, již nejsou zaslepeni leskem vědy nebo jinými světskými věcmi, dosáhnou víry velmi snadno. Je však jisto že každý člověk může této »živé« víry dosáhnouti — je pouze třeba chtíti a prositi o ní Nejvyšší Moc.

LÉČENÍ KONCENTRACÍ.

Tohoto posledního léčebného prostředku může po-
užití jenom ten, kdo se chce vydati na mystickou
cestu. Je-li již ku předcházející metodě třeba čisté a ve-
liké víry, jest jí ještě více třeba k tomuto zákroku po-
slednímu, neboť tu se člověk musí rozhodnouti k opu-
štění všeho světského — t. j., musí se úplně bezpod-
mínečně, ale upřímně oddati do vůle boží.

Nechť si nikdo nemyslí, že při tom se musí člověk
skutečně vzdáti všeho světa ve smyslu fysickém — že
musí rozdati svůj majetek, že musí žíti asketicky a tak
dále. Tak to činili ve středověku, ale toho Bůh od nás
nežádá. Za to však žádá bezpodmínečnou pokoru a hlav-
ně takový mravní přerod, že o tom jiní lidé nemají
potuchy. A přece jen při tom všem žije člověk dále ve
světě a koná svoje povinnosti, jako dříve.

Ale každý praktický mystik zažije jisté změny ve
svém nitru a každý je podroben jistým zkouškám,
které mohou býti dosti bolestné. O tom však jsem psal
ve svých mystických spisech »Ohnivém keři«, »Testa-
mentu Kerningově«, II. a III. díle »Ohnivého keře«,
v poznámkách ku »Bhagavad-Gitě« v díle: »Bible ve
světle mystiky« a jinde. Rozsah tohoto díla je omezen
a proto se zde nemohu rozepisovati o věcech mystic-

kých a načrtnu jen krátce, čeho je člověku třeba, chce-li se oddati mystické cestě — při čemž dosáhne nejen spojení s Bohem a naprosté osobní důkazy o Jeho existenci, nýbrž nalezne i klíč ke všem náboženským mysteriím, zejména také k bibli, přesvědčí se o existenci nesmrtelné lidské duše a jejích vztazích k Bohu a kromě toho — jako výsledek vedlejší dostaví se i uzdravení — zvláště z chorob nervových.

Mystická koncentrace se rozpadá na dvě metody. Při jedné je nutno zvoliti si nějaký pevný a stálý bod v nitru a obraz, svatou p ř e d s t a v u, která odpovídá nejvíce našemu náboženskému přesvědčení, naší víře. U jedněch to může býti obraz Krista, podle některého skutečného obrazu, namalovaného umělcem, nebo obraz sochy, nebo obraz Panny Marie, nebo jen božský symbol, na př. hořící srdce, nebo boží oko nebo cokoliv jiného — ale v ž d y c k y to musí býti symbol posvátný a nade vše čistý. Na takovou představu soustřeďuje mystik nejméně půl hodiny denně všechny svoje myšlenky. Nejdříve je úplně zastaví a pak je nařídí žádoucím směrem.

Je to úkol velmi obtížný, zvláště na počátku, ale cvikem nabude člověk jisté techniky a pak se dostaví ihned také výsledky, které jsem popsal ve zmíněných knihách. Rovněž můj časopis »Psyche« je vlastně věnován jen mystické cestě a proto v něm čtenář nalezne hojně poučných článků a rozprav tohoto směru.

Druhý způsob cvičení je snadnější. Je to tak zvané cvičení p í s m e n o v é, z něhož později vzejde cvičení s l o v n í. Indové říkají tomuto cvičení mantra, což je tolik jako magická formule. S počátku promítáme do nohou, totiž do chodidel samohlásky v pořadí: I, E, O, U, A. Tato řada je vlastně kořenem božího jména Jehova. Později cvičíme postupně v celém těle celou abecedu a pak cvičíme slova a věty. Při těchto cvičeních je třeba míti stále představu na př. chodidel a při tom

si stále potichu v mysli odříkáváme písmena, aniž jsme chodidel ztráceli s myslí.

Poté jdeme v představě na jiné místo chodidel a cvičíme, jak svrchu udáno zase tam a tak pokračujeme, až procvičíme celá chodidla. Pak jdeme v představě výše a procvičíme podobným způsobem celou nohu až ke kotníkům. Je důležité vědět, že tato první cvičení, která musí projít celým tělem — až k temenu hlavy, nutno cvičiti jen na povrchu totiž na k ů ž i. Později si představujeme i vnitřní části tělesné, jako plíce, žaludek atd. a nakonec jdeme představou až do dřeni kostní.

Každé písmeno je totiž magickým symbolem a obsahuje jistý duchovní prvek. Již kabbalisté to věděli a před nimi jistě také jiné soustavy okultní znaly tyto tajemné zákony duchovní. Písmenová cvičení měli na př. gnostikové, totiž předkřesťanské sekty, které existovaly asi dvě stě let před založením první církve křesťanské a jež i potom se šířily ještě asi dvě stě dalších let, přijavše elementy křesťanské do svých soustav. Ale poněvadž je známo, že první gnostikové přijali svoje nauky z Persie — pěstovali kult mithraický*) — a protože prvky jejich nauky jsou obsaženy také v učení starých Egyptanů, věděli také již Egyptané o tajných silách písmen. Vidíme to již z toho, že Egyptané kladli velikou váhu na jméno, což je patrné z textu tak zvané »Knihy mrtvých«, jejíž části byly kladeny k mumiím. Ale jméno se skládá z písmen a protože bylo u nich jméno ochranným a spásným prostředkem, je zřejmo, že znali mystická cvičení písmenová. Také

*) Mithra byl slunečním bohem a odpovídá v mystickém smyslu Ježíši Kristu. Jeho kult má velmi mnoho podobného s katolickou liturgií, což je zřejmo hlavně v naší mši. Je pravděpodobno, že obřady katolické byly vzaty z některé gnostické sekty, jejíž vyznavači musili být i vysokými zasvěcenci, jak jsem dokázal v knize »Ohnivý keř«.

(Pozn. spis.)

Indové znají přesně cvičení písmenová, která u nich slovou »mantra«, což znamená magickou formuli. Také to jsem dokázal ve svém spise o praktické mystice — »Ohnivém keři«.

Tolik bylo třeba říci o písmenových cvičeních pro pochopení čtenáře, neznajícího tato hluboká tajemství lidské řeči.

Později cvičí pak žák i souhlásky, pak přistoupí ke slabikám, slovům a větám.

Písmena jména božího, i, e, o, u, a, odpovídají také kosmickým silám, jak učil již Pythagoras. Podle gnostického učení jsou to vlastně tóny nebeské, prvky oné tajemné hudby sfér, totiž základní tóny planet, kterých měli staří sedm. Také písmen (samohlásek) jest vlastně sedm, neboť k uvedeným přistupují ještě é a ó.

Podle Mojžíšova příkazu nesměli Židé vysloviti jména božího (IEOUA — Jehova) nadarmo, totiž nesměli zneužívatí těchto cvičení a v kabbale se praví, že při správném vyslovování tohoto slova se třesou nebesa i země. To je doslovně pravda, ale přesvědčiti se o tom může osobně jen ten, kde koná delší dobu písmenová cvičení mystická, ale ne jen jako pokus, nýbrž s celou duší.

Tyto jevy patří k tak zvaným mystickým stavům, k nimž patří také rány Kristovy čili stigmatisace, o nichž se nyní tolik píše i mluví. Stigmata musí míti každý mystik a sice buď zevně, tedy viditelně, nebo vnitřně. V poslednějším případě je pouze pocituje, ale tak zřetelně a někdy prudce, že o tom není v nejmenších pochybnostech. Tato věc byla až do letošního roku přísně tajena všemi praktickými mystiky. Teprve letos jsem uveřejnil toto tajemství mystiky v knize »Stigmatisace čili jizvy ran Kristových«.

Kromě těchto stigmat, jež znamenají mystickou smrt »starého člověka« čili odumření pozemského, osobního já, aby na jeho místo mohlo nastoupiti vnitřní a skryté

Já božské, Já nesmrtelné, prožívá mystik s největší zřetelností ještě dlouhou řadu jiných jevů, které jsou ve spojení s dalšími stupni mystické cesty. Již k mystické smrti patří celá řada jevů, které naznačují symbolicky jisté pochody, dějící se v duši žákově. Tyto pochody mystické byly zevně n a p o d o b o v á n y ve starých mysteriích Egypťanů, Řeků a Římanů. Byly to tajné obrady, ve kterých byla mystická cesta naznačována neofytovi v podzemních místnostech za vedení zasvěcených kněží. Také naše svátosti nejsou nic jiného, nežli symbolisovanými mystickými stavy. Jsou to ovšem jen zevní obrady, ale mají hluboký mystický význam. O tom se přesvědčí každý praktický mystik za krátkou dobu a pak pozná, že i v křesťanství jsou nejsvětější božská tajemství — o nichž však dnes, kdy mystika byla úplně zapomenuta, nevědí ani sami kněží. Každé náboženství má totiž dvoji směr. Jeden je exoterní čili zevní a je určen pro dav. V zevním náboženství se jen naznačuje, že jsou jistá tajemství, ale cesta k jejich poznání se ani nenaznačuje. Druhý směr náboženství je esoterní čili tajný. Je určen jen pro jednotlivce, kteří jsou skutečně hluboko nábožensky založeni a kteří se snaží poznati pravdu. Každé náboženství má a mělo tyto dva aspekty, protože v každém velkém náboženství byla mysteria a tudíž byla také známá mystická cesta, která jest jen j e d n a. Lze jí však jíti různými způsoby. Některé jsou mírné a proto trvají dlouho a jiné jsou násilnější a prudší, ale zato také kratší. Při tom však jsou tyto poslednější zase nebezpečnější. Lze snáze na takové cestě sklouznouti.

K těmto násilným prostředkům mystickým patří v prvé řadě jógismus a jeho cvičení dechová i koncentrační. Popsal jsem je podrobně ve spisu »Divy a kouzla indických fakirů«.

Sluší podotknouti, že indická cesta mystická se n a p r o s t o n e h o d í p r o E v r o p a n y. Vím ze zkušenosti, že je

X m...
třeba stále opakovati toto napomenutí, poněvadž jsou lidé, kteří v nevědomosti se vrhnou do jógických cvičení a když při tom nežijí přísně asketicky, vzniknou z toho při nejmenším poruchy nervové. O takových případech bych mohl mnoho vyprávěti.

Zato cvičení v tiché koncentraci a cvičení písmenová jsou naprosto bezpečná a není při nich třeba žiti asketicky. O tom svědčí již fakt, že mnozí velcí křesťanští mystikové, na př. Jakub Böhme, tento král všech mystiků evropských, žili ve stavu manželském a plodili děti. Kdo však chce nastoupiti mystickou cestu s výsledky, musí se vzdáti předně nemírného požívání alkoholu, za druhé pohlavních výstředností a za třetí prudkého hněvu. Jinak není třeba ani na př. vegetarismu nebo jiných prostředků.

Mystická smrt byla znovu naznačena umučením Ježíše Krista na kříži, který přišel jenom proto, aby ukázal zřetelně a jasně mystickou cestu. Vše, co se dělo s Kristem od křtu v Jordánu, jsou vlastně mystické stavy, které musí zažít ve svém nitru každý pravý mystik. Dalšími stupni cesty jsou: duchovní znovuzrození a pak tři křty, totiž vodou, krví a ohněm. K tomu ovšem přistupuje ještě mnoho jiných věcí, jako tvoření se nesmrtelného duchovního těla, vývoj pěti vnitřních smyslů a jiné pochody.

Při tom však žije člověk zevně zdánlivě tak jako dříve — jenom v jeho nitru se dějí ohromné převraty. Ale tyto převraty nejsou snad imaginérní, neboť se řídí určitým postupem a jsou u každého přesně stejné. Nikdo o nich napřed neví a to je právě důkazem, že si nic nemohl žák vsugerovati. Jejich význam je žákovi vysvětlován pokročilejšími mystiky teprve tehdy, když oznámil, co prožil.

Poznamenávám však, že každý, kdo by chtěl prováděti mystická cvičení, ať již proto, aby dosáhl vnitřního vývoje nebo proto, aby se léčil, musí znáti některý

obsáhlejší mystický spis, neboť tento náčrt by mu nestačil.

A nyní nutno poukázati na jednu důležitou okolnost, kterou jsme poznali v Praze při mystické praxi. Cvičení mystická mají totiž jeden zajímavý vedlejší výsledek. Léčí totiž mnohé nervové choroby, zvláště neurasthenické stavy podrážděnosti a neklidu, jimiž teď trpí tisíce lidí a proti nimž nemají lékaři prostředků spolehlivých. O této léčivé moci mystických cvičení se přesvědčilo v posledních letech tolik lidí — zcela neodvisle — že neváhám tvrditi, že v mystice praktické je nalezen dosud neznámý prostředek, zvláště proti jistým zjevům neurasthenickým. Nelze ovšem říci, že by mystická koncentrace mohla vyléčiti každý případ, ale naopak, stavy podrážděnosti léčí jistě.

Velmi významný je také tento případ: jeden pražský lékař poradil pokusně jedné osobě, která trpěla dlouho tak zvaným ticem, totiž nervosním trháním svalů v obličeji, písmenová cvičení a již za krátkou dobu se ukázaly výsledky neobyčejně příznivé. Každý zkušený lékař však ví, že tic je choroba, proti níž není léků. A poněvadž zlepšení bylo po oněch cvičeních více než nápadné, nutno na tuto věc upozornit. Tím nápadnější je, že pacient zmíněný neměl ani tušení o mystice nebo o vlastním účelu mystického cvičení! Konal jen to, co mu lékař poradil a výsledek se přes to dostavil.

Kdo četl moji knihu »Divy a kouzla indických fakirů«, ví, že jogické spisy tvrdí, že prakse indické vyléčí veškeré nemoci, ať jsou jakéhokoliv druhu. Toho docilují joginové hlavně svou dýchací metodou (pranajamou), a pak koncentrací. Uvedl jsem již na jiném místě, že pravidelné cvičení dýchací, ale bez nemírného zadržování dechu, jako to činí Indové, je výborným prostředkem omlazovacím a léčivým. To již uznává také lékařská věda, ačkoliv nezná principy vnitřních pochodů, které se tu v těle cvičícího odehrávají. Ale lékaři

neznají dosud myšlenkového soustředění, které má výsledky ještě docela jiné.

Při mystické koncentraci ať »tiché« nebo písmenové, vznikají totiž duševní stavy, o nichž ani lékaři ani psychiatrie ani psychologie nemá tušení. Prvním z těchto stavů je tak zvané »mystické ticho«, které nadchází za krátkou dobu po úporném boji cvičícího s návaly myšlenek, které jako by byly rozbouřeny, počnou se hrnouti ve spoustách do naší duše, jakmile na ně počneme útočiti svoji vůlí, jakmile je chceme ustáliti na jeden předmět. Náš myslící princip není totiž zvyklý, aby mu byla přiložena u z d a. Proto si počíná jako splašený divoký kůň, když se snažíme zadržeti jeho činnost. Koncentrace není totiž nic jiného, nežli snaha z a s t a v i t i myšlení nebo upevniti myšlení na jeden bod.

S počátku poznává žák, že nemá své myšlenky v moci, že běhají jako divá zvěř a tu pocítuje, že se mu hrnou do vědomí představy, na něž nikdy nemyslil. V našem podvědomí je totiž nahromaděna spousta dojmů, které se počnou pod tlakem naší vůle vynořovati na povrch. To vše lze však potlačit ustavičným vracením se k určené představě, ať je to představa uprostřed prsou nebo písmeny v nohou. Nic jiného není třeba. Za jistou dobu nabude pak žák jisté nové schopnosti. Dovede totiž upevniti a ustáliti svoji mysl a tu vstoupí do tak zvaného »mystického ticha«.

Bylo by marnou námahou učiniti pokus a popsati toto mystické ticho. Je to zvláštní stav tak hlubokého a ohromujícího klidu, že nikdo, kdo toho nezažil, nemůže si této věci ani přibližně představití. Je to zkrátka stav nepopsatelný. A je spojen s velikým uspokojením, s opravdovým o d p o č i n k e m, který na celého člověka působí blahodárněji než nejlepší spánek.

Proto také působí tento stav nejvýš blaze na naše nervy a proto také léčí myšlenková koncentrace nej-

lépe různé nervové choroby. Jsou ovšem stavy nervové, ve kterých je pacientovi s počátku nemožno všechno takové soustřeďování. Chorý je v největším neklidu a jeho činnost mozková je v ustavičném víru. Ale právě každý pokus o koncentraci je krokem k onomu vnitřnímu klidu, který musí býti za každou cenu vybojován!

Kdo nemá víry, může přes to užití tohoto prostředku neškodného, jako síly léčivé a dokonce takový člověk pozná jeho účinky. Cvičiti nutno každého dne nejméně 20 minut a sice o samotě a pokud možno v době, kdy nás neruší okolní hluk. Později, když nabudeme koncentrační schopnosti, můžeme cvičiti kdykoliv a kdekoliv. Je rovněž radno cvičiti vždy ve stejnou dobu a na stejném místě. To má svoje okultní důvody. V celé přírodě je totiž zákon rytmiky základem.

Kdo však tuší, že zde běží o vysoké věci duchovní, kdo koná tato cvičení s vírou v Boha a s vírou v uzdravení, ten nejen že se pozdraví velmi rychle, nýbrž náhradou nastoupí ještě k tomu praktickou cestu mystickou a pozná tak, že Stvořitel nám dal do rukou prostředky ku poznání Jeho slávy a moci a k poznání náboženských pravd tak neklamně a bezpečně, že každý musí žasnouti, jak bylo možno, aby věci tak ohromné a pro každého důležité mohly upadnouti do úplného zapomenutí. Vždyť v mystice nalezneme klíč nejen k záhadě stvoření člověka, nýbrž i ke všem tajům náboženským — všech dob a národů!

OBSAH

Úvod	5
I. Duše a myšlenka	31
II. Duše a tělo	53
III. Myšlenka a zdraví	74
IV. Správné myšlení	108
V. Práce a odpočinek nervů. Léčba pranou	130
VI. Léčení nervů silami psychickými	145
VII. Léčba nervů autosugescí, myšlenkovou silou	168
VIII. Léčba telepatická	185
IX. Léčba modlitbou a vírou	205
X. Léčení koncentrací	222

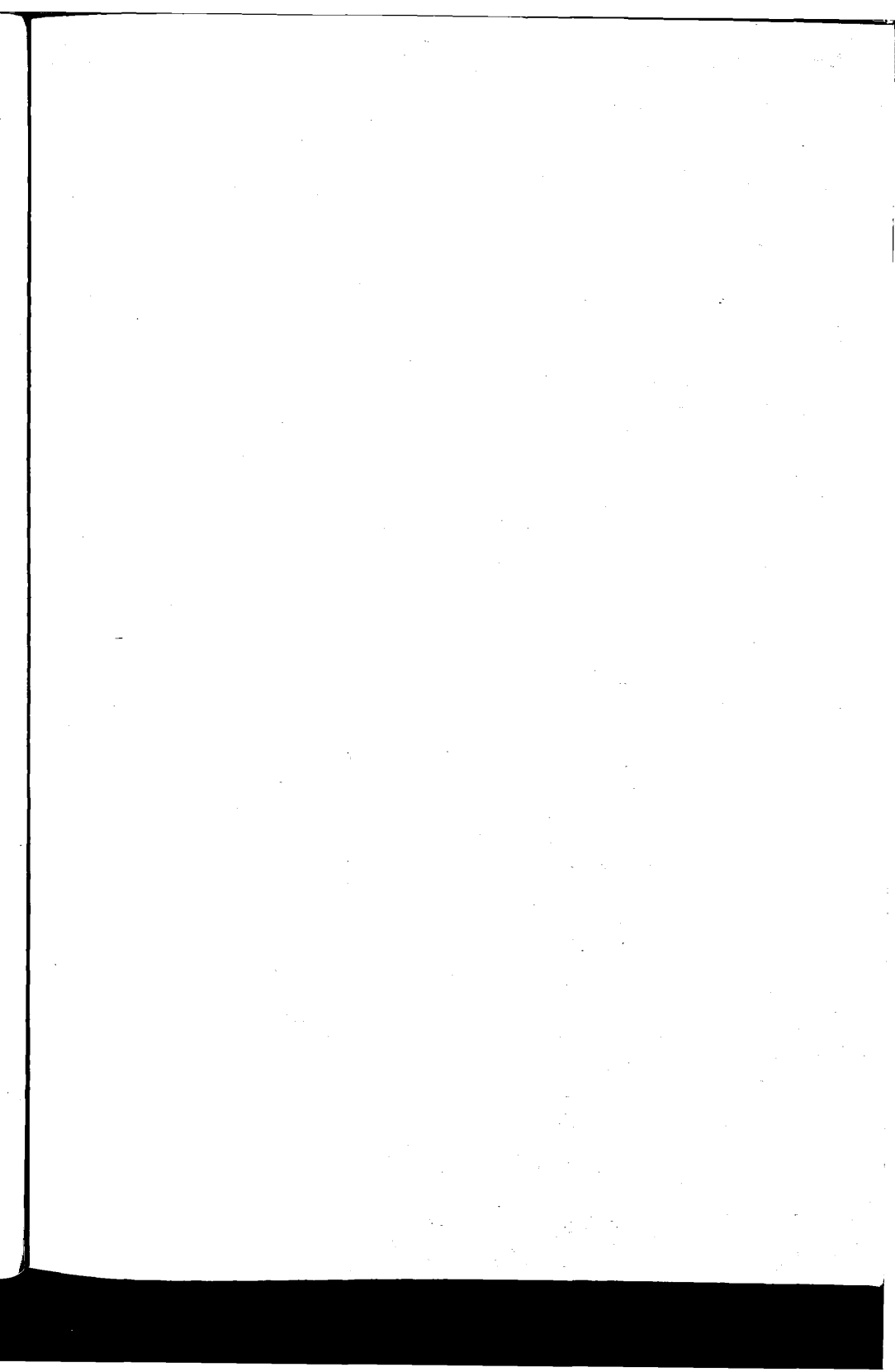
12

Karel Weinfurter
**LÉČBA PŘÍRODNÍMI
SILAMI**

Reprint vydání z roku 1931

Vydalo nakladatelství J.W.HILL
v Olomouci roku 2000

ISBN 80-86427-05-6

Deset kapitol Mistra duchovních věd nabízí léčbu pránou, psychickými silami – **autosugescí, telepatí a koncentrací.**

„Mezi naším zevním vědomím, mezi naší pozemskou osobností a duchovním světem je u průměrného člověka ohromná propast, kterou nelze překlenout pouze zevním rozumem. Přesto však spojení člověka pozemského s člověkem božským, čili spojení zevního a vnitřního já, je možné. Může ho dosáhnout každý člověk, a sice **vírou a mystickým cvičením...**“

ISBN 80-86427-05-6

9 788086 427058

J. W. HILL

KAREL WEINFURTER LÉČBA PŘÍRODNÍMI SILAMI